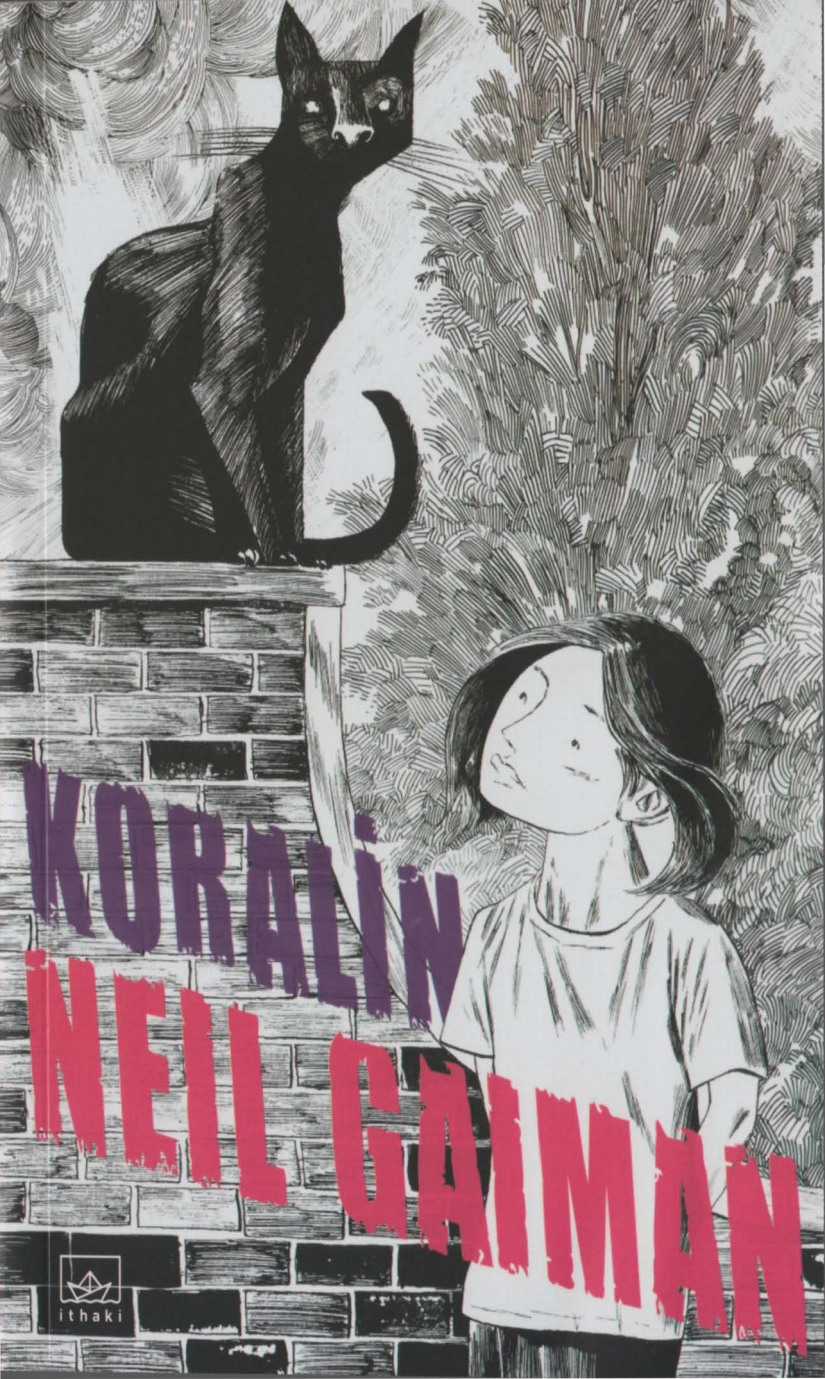

KORALİN
NEIL GAIMAN
ithaki

Neil Gaiman, 1960 yılında doğan Gaiman, başta *Amerikan Tanrıları, Mezarlık Kitabı, Yıldız Tozu* ve *Koralin* gibi çağımızın en önemli fantastik edebiyat eserlerinden birkaçının yaratıcısı olmasının yanı sıra tarihin en önemli çizgi roman destanlarından Sandman serisinin de yazarıdır. Yazdıkları Newbery, Carnegie, Hugo, Nebula, Dünya Fantazi, Will Eisner ve Bram Stoker ödülleri gibi pek çok ödüle layık görülmüştür. Aslen İngiliz olan yazar ABD'de yaşamakta ve Bard College'da dersler vermektedir.

Yazarın yayınevimizden yayımlanan eserleri:
Kıyamet Gösterisi, Terry Pratchett ile
Yokyer
Yıldıztozu
Amerikan Tanrıları
Mezarlık Kitabı
Anansi Çocukları
Aradünya, Michael Reaves ile
İskandinav Mitolojisi
Yolun Sonundaki Okyanus
Kırılgan Şeyler (öykü)
Öyküler, ed., Al Sarrantonio ile (öykü)
Sandman serisi (çizgi roman)
Mezarlık Kitabı (çizgi roman)
Siyah Orkide (çizgi roman)

Koralin
Neil Gaiman

Orijinal Adı: *Coraline*

İthaki Yayınları - 1509

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Evrim Öncül*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Kapak ve İç Görseller: *Dave McKean*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Eylül 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-968-3

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Niran Elçi, 2019
© Dave McKean, 2002
© Neil Gaiman, 2002
© İthaki, 2019

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200
::::::::::

Neil Gaiman

Koralin

Çeviren
Niran Elçi

İllüstrasyonlar
Dave McKean

ithaki

Buna Holly için başladım,
Maddy için bitirdim...

Peri masalları gerçekten de ötedir; yalnızca bize ejderhaların var olduğunu söyledikleri için değil, bize ejderhaları yenmenin mümkün olduğunu söyledikleri için.

– G. K. Chesterton

1

Koralin kapıyı eve taşındıktan kısa süre sonra buldu.

Çok eski bir evdi; çatının altında bir tavan arası, yerin altında bir mahzeni ve yabani otlarla kaplı, kocaman yaşlı ağaçlarla dolu bir bahçesi vardı.

Evin tamamı Koralin'in ailesine ait değildi; bunun için fazla büyüktü. Evin bir kısmı onlara aitti.

Eski evde başkaları da yaşıyordu.

Bayan Spink ile Bayan Forcible, Koralinlerin dairesinin altındaki dairede, zemin katta oturuyorlardı. İkisi de yaşlı ve tombuldu; Hamish, Andrew ve Jock gibi isimleri olan bir sürü Highland Terrier cinsi köpek besliyorlardı. Bayan Spink ile Bayan Forcible eskiden aktristi, ilk tanıştıklarında Bayan Spink Koralin'e böyle söylemişti.

"Bak, Karolin," demişti Bayan Spink, Koralin'in adını yanlış söyleyerek, "zamanında hem ben hem de Bayan Forcible aktristik. Sahne tozu yuttuk. Ah, Hamish'in meyveli kek yemesine sakın izin verme, yoksa midesi tutar ve bütün gece uyumaz."

"Adım Koralin. Karolin değil. Koralin," dedi Koralin.

Koralinlerin üstünde, çatının altında, pala bıyıklı deli bir ihtiyar oturuyordu. Koralin'e bir fare sirki eğittiğini söylemişti. Kimsenin görmesine izin vermiyordu.

"Bir gün, küçük Karolin, hepsi hazır olduğunda, dünyadaki herkes benim fare sirkimin harikalarını görecek. Neden şimdi göremeyeceğini merak ediyorsun. Merak ettiğin şey bu muydu?"

"Hayır," dedi Koralin sessizce, "bana Karolin demenizi rica etmiştim. Adım Koralin."

"Fare sirkini görememenin sebebi," dedi üst katta oturan adam, "farelerin henüz provalarını tamamlamamaları ve hazır olmamaları. Aynı zamanda, onlar için yazdığım şarkıları çalmayı reddediyorlar. Farelerin çalması için yazdığım bütün şarkılar *umpa umpa* diye gidiyor. Ama beyaz fareler yalnızca *lay lay lom* gibi şeyler çalıyor. Farklı türden peynirler denemeyi düşünüyorum."

Koralin gerçekten bir fare sirki olduğunu düşünmüyordu. Yaşlı adamın muhtemelen uydurduğunu düşünüyordu.

Taşınmalarını takip eden gün Koralin keşfe çıktı.

Bahçeyi keşfetti. Büyük bir bahçeydi; en arkada eski

bir tenis kortu vardı ama evde yaşayan kimse tenis oynamıyordu, kortun çevresindeki çitte delikler vardı ve ağın büyük kısmı çürüyüp gitmişti; sinek larvalarıyla kaplı güdük gül çalılarıyla dolu bir gül bahçesi vardı; tamamen taşlarla kaplı bir taşlık vardı; yanlışlıkla bastığınızda iğrenç kokan, yapış yapış kara kurbağası dışkılarından oluşmuş bir peri halkası vardı.

Bir de kuyu vardı. Koralin'in ailesinin taşındığı gün, Bayan Spink ve Bayan Forcible Koralin'e kuyunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylemiş ve ondan uzak durması konusunda uyarmışlardı. Bu yüzden Koralin, nerede olduğunu öğrenip gerektiği gibi uzak durabilmek için, kuyuyu keşfe çıkmıştı.

Onu üçüncü gün, tenis kortunun yanındaki yabani otlarla kaplanmış çimenlikte, bir ağaç kümesinin arkasında bulmuştu; yüksek otların arasında zar zor görülebilen, tuğladan alçak bir halka. Kuyu, biri içine düşmesin diye tahtalarla kapatılmıştı. Tahtalardan birinde küçük bir budak deliği vardı. Koralin akşamı delikten içeri küçük taşlar ve meşe palamutları atarak ve aşağıdaki sudan gelen *plop* sesine kadar kaç saniye geçtiğini sayarak geçirmişti.

Koralin keşif gezilerinde hayvanlara da dikkat etmişti. Bir kirpi, (yılansız) bir yılan derisi, tıpkı kurbağaya benzeyen bir taş ve tıpkı taşa benzeyen bir kurbağa bulmuştu.

Bir de, duvarların ve kesilmiş ağaç kütüklerinin üzerinde oturup onu izleyen ama Koralin oynamak için yaklaşmaya çalıştığında süzülüp giden kibirli bir siyah kedi vardı.

Koralin evdeki ilk iki haftasını böyle geçirmişti; bahçeyi ve çevre araziyi keşfederek.

Öğle ve akşam yemeklerinde annesi içeri çağırıyordu onu. Dışarı çıkarken Koralin'in sıkıca giyinmesi gerekiyordu, çünkü o sene çok soğuk bir yaz geçiriyorlardı ama Koralin yine de dışarı çıkıyor, her gün yağmur yağana kadar keşif yapıyordu. Yağmur yağdığında içeride kalmak zorundaydı.

"Ne yapayım?" diye sordu Koralin.

"Kitap oku," dedi annesi. "Video seyret. Oyuncaklarınla oyna. Gidip Bayan Spink'i, Bayan Forcible'ı ya da yukarı kattaki deli ihtiyarı rahatsız et."

"Hayır," dedi Koralin. "Bunları yapmak istemiyorum. Ben keşfe çıkmak istiyorum."

"Ortalığı dağıtmadığın sürece ne yaptığın umurumda değil," dedi Koralin'in annesi.

Koralin pencereye gitti ve yağmuru izledi. Dışarı çıkmanıza izin verecek türden bir yağmur değildi; diğer türdendi, kendini gökyüzünden aşağı fırlatan ve düştüğü yerde sular sıçratan türden. Belli bir amacı olan bir yağmurdu ve şu andaki amacı bahçeyi çamurlu, ıslak bir çorbaya dönüştürmekti.

Koralin bütün videolarını izlemişti. Oyuncaklarından sıkılmıştı ve bütün kitaplarını da okumuştu.

Televizyonu açtı. Kanaldan kanala atladı ama sermaye piyasası hakkında konuşan takım elbiseli adamlardan ve sohbet programlarından başka bir şey yoktu. Sonunda izlenecek bir şey buldu; kamuflaj denen bir şey hakkındaki belgeselin ikinci yarısıydı. Koralin, kendilerini incitebilecek şeylerden kaçınmak için yap-

rak, dal ya da başka hayvanların kılığına giren hayvanları, kuşları ve böcekleri izledi. Program hoşuna gitti ama çabucak bitti ve ardından bir kek fabrikası hakkında bir program başladı.

Babasıyla konuşma zamanıydı.

Koralin'in babası evdeydi. Hem annesi hem babası, bilgisayarlarla ilgili bir işte çalışıyordu, yani ikisi de çoğu zaman evde oluyordu. İkisinin ayrı çalışma odaları vardı.

Koralin içeri girdiği zaman, "Merhaba Koralin," dedi babası arkasına dönmeden.

"Hıh," dedi Koralin. "Yağmur yağıyor."

"Evet," dedi babası. "Bardaktan boşanırcasına."

"Hayır," dedi Koralin. "Yalnızca yağmur yağıyor. Dışarı çıkabilir miyim?"

"Annen ne diyor?"

"Böyle bir havada dışarı çıkamazsın Koralin Jones, diyor."

"O zaman, hayır."

"Ama ben keşif gezilerime devam etmek istiyorum."

"O zaman daireyi keşfet," diye öneride bulundu babası. "Al sana kalem ve kâğıt. Bütün kapıları ve pencereleri say. Mavi renkli şeylerin listesini yap. Sıcak su tankını bulmak için keşfe çık. Ve beni rahat bırak da çalışayım."

"Misafir odasına girebilir miyim?" Misafir odası, Koralin'in büyükannesi öldüğünde onlara bıraktığı, Jones ailesinin pahalı (ve rahatsız) mobilyalarını sakladıkları yerdi. Koralin'in oraya girmesi yasaktı. Oraya kimse girmiyordu. O oda yalnızca özel günler içindi.

"Dağıtmazsan girebilirsin. Hiçbir şeye dokunma."

Koralin dikkatle düşündü, sonra kâğıtla kalemi aldı ve dairenin içini keşfe çıktı.

Sıcak su tankını keşfetti (mutfakta, bir dolabın içindeydi).

Mavi renkli her şeyi saydı (153).

Pencereleri saydı (21).

Kapıları saydı (14).

Bulduğu kapılardan on üçü açılıp kapanıyordu. Diğeri –misafir odasının uzak köşesindeki büyük, oymalı, kahverengi tahta kapı– kilitliydi.

Annesine, "O kapı nereye açılıyor?" dedi.

"Hiçbir yere canım."

"Bir yere açılıyor olmalı."

Annesi başını iki yana salladı. "Kendin bak," dedi Koralin'e.

Yukarı uzandı ve mutfak kapısının kasasının üstünden bir deste anahtar aldı. Onları dikkatle gözden geçirip en eski, en büyük, en siyah, en paslı anahtarı seçti. Misafir odasına gittiler. Annesi anahtarla kapıyı açtı.

Kapı açıldı.

Annesi haklıydı. Kapı hiçbir yere açılmıyordu. Arkasında bir tuğla duvar vardı.

"Burası tek bir evken," dedi Koralin'in annesi, "o kapı bir yere açılıyormuş. Evi dairelere böldüklerinde, kapıya duvar örmüşler. Kapının arkasında, evin diğer yanındaki boş daire var, hâlâ satılık olan daire."

Kapıyı kapadı ve anahtar destesini mutfaktaki kapı kasasının üzerine koydu.

"Kilitlemedin," dedi Koralin.

Annesi omuzlarını silkti. "Neden kilitleyeyim ki?" diye sordu. "Hiçbir yere açılmıyor."

Koralin hiçbir şey söylemedi.

Dışarısı hemen hemen kararmıştı ve yağmur hâlâ yağıyor, pencereleri dövüyor, sokaktaki arabaların farlarını bulandırıyordu.

Koralin'in babası çalışmayı bıraktı ve akşam yemeği hazırladı.

Koralin iğrendi. "Baba," dedi, "yine kendi *tariflerinden* yapmışsın."

"Tarhun ve erimiş Gruyére peyniri soslu pırasa ve patates yahnisi," diye itiraf etti babası.

Koralin içini çekti. Sonra buzdolabına gitti ve bir mini pizza ile mikrodalgada pişirilmesi gereken patates kızartmalarından çıkardı.

"Senin tariflerinden hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi babasına, yemeği mikrodalga fırında fırıl fırıl döner, fırının ön yüzündeki küçük kırmızı sayılar sıfıra doğru geri geri sayarken.

"Denesen, belki seversin," dedi Koralin'in babası ama kız başını iki yana salladı.

O gece, Koralin yatağında uyanık yatıyordu. Yağmur dinmişti ve Koralin tam uyumak üzereydi ki, bir şey *t-t-t-t-t-t* yaptı. Koralin doğrulup oturdu.

Bir ses duyuldu: *gıcııııı...*

... ıırrrr

Koralin yataktan kalktı ve hole baktı ama tuhaf bir şey göremedi. Holde yürüdü. Anne babasının yatak odasından alçak bir horultu –babasından– ve uykuda mırıldanılan sözler –bu da annesinden– geliyordu.

Koralin, eğer düş görüyorsa, bunun ne olduğunu merak etti.

Bir şey hareket etti.

Bir gölgeden biraz daha fazlasıydı ve küçük bir gece parçası gibi hızla karanlık holde koşturmuştu.

Koralin örümcek olmadığını diliyordu. Örümcekler Koralin'i feci huzursuz ederdi.

Siyah şekil misafir odasına girdi ve Koralin de birazcık endişeyle takip etti.

Oda karanlıktı. Tek ışık holden geliyordu ve kapıda duran Koralin misafir odasının halısına kocaman, çarpık bir gölge düşürüyordu; zayıf bir kadın deve benziyordu.

Koralin tam ışıkları yakıp yakmamayı düşünürken, siyah şeklin yavaşça divanın altından çıktığını gördü. Şekil duraksadı ve sonra sessizce halının üzerinden geçip odanın en uzak köşesine gitti.

O köşede mobilya yoktu.

Koralin ışığı yaktı.

Köşede hiçbir şey yoktu. Tuğla duvara açılan eski kapı dışında hiçbir şey.

Annesinin kapıyı kapadığından emindi ama şimdi kapı hafif aralıktı. Azıcık. Koralin kapıya gitti ve ardına baktı. Orada hiçbir şey yoktu; yalnızca kırmızı tuğlalardan örülmüş bir duvar.

Koralin eski tahta kapıyı kapadı, ışığı söndürdü ve yatağa gitti.

Rüyasında, ışıktan kaçınarak oradan oraya süzülen ve sonunda ay altında toplanan siyah şekiller gördü.

Küçük kırmızı gözleri ve keskin sarı dişleri olan küçük siyah şekiller.

Şekiller şarkı söylemeye başladılar:

Küçüğüz ama sayımız çok
Sayımız çok ama ufacığız
Sen yükselmeden buradaydık
Sen düşerken de olacağız.

Sesleri tiz, fısıltılı ve hafiften de iniltiliydi. Koralin'i huzursuz ettiler.

Sonra Koralin birkaç reklam gördü ve onlar da bitince hiç düş görmedi.

2

Ertesi gün yağmur dinmişti ama evin üstüne yoğun, beyaz bir sis çökmüştü.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi Koralin.

"Fazla uzaklaşma," dedi annesi. "Ve sıkı giyin."

Koralin kapüşonlu mavi ceketini giydi, kırmızı atkısını taktı ve ayaklarına sarı lastik çizmelerini geçirdi.

Dışarı çıktı.

Bayan Spink köpeklerini yürüyüşe çıkarmıştı. "Merhaba Karolin," dedi Bayan Spink. "Hava berbat."

"Evet," dedi Koralin.

"Bir seferinde Portia'yı oynadım," dedi Bayan Spink. "Bayan Forcible, Ophelia'sını anlatıp duruyor ama insanlar benim Portia'mı görmeye geldiler. Sahne tozu yuttuğumuz zamanlarda."

Bayan Spink kazaklar ve hırkalara bürünmüştü, bu yüzden her zamankinden de ufak tefek ve tombul görünüyordu. Büyük, yumuşak bir yumurta gibiydi. Gözlerinin kocaman görünmesine sebep olan kalın çerçeveli gözlükler takmıştı.

"Giyinme odama çiçekler gönderirlerdi. *Gerçekten*," dedi.

"Kim?" diye sordu Koralin.

Bayan Spink ihtiyatla çevresine bakındı, önce bir omzunun, sonra diğerinin üstünden arkasına baktı, biri kulak kabartıyor olabilirmiş gibi sislerin içini gözetledi.

"*Erkekler*," diye fısıldadı. Sonra köpekleri yanına çekti ve sallana sallana eve yöneldi.

Koralin yürümeye devam etti.

Evin çevresinde yürümeye başladı. Yolun dörtte üçünü almıştı ki, Bayan Forcible'ın Bayan Spink'le paylaştıkları dairenin kapısında durduğunu gördü.

"Bayan Spink'i gördün mü Karolin?"

Koralin gördüğünü, Bayan Spink'in köpekleri yürüyüşe çıkardığını söyledi.

"Umarım kaybolmaz, yoksa zonası tutar," dedi Bayan Forcible. "Bu siste yolunu bulabilmek için kaşif olman gerekir."

"Ben bir kaşifim," dedi Koralin.

"Elbette öylesin tatlım," dedi Bayan Forcible. "Sen yine de kaybolmamaya bak."

Koralin kurşuni sisin içinde bahçelerde yürümeye devam etti. Evi gözünden kaçırmıyordu. On dakika sonra kendini başladığı yerde buldu.

Islak saçları gevşekçe gözlerinin üzerine düşüyordu ve yüzü nemli geliyordu.

"Hey! Karolin!" diye seslendi üst katta oturan deli ihtiyar.

"Ah, merhaba," dedi Koralin.

Sislerin içinden yaşlı adamı zar zor görebiliyordu.

Adam evin dışındaki, Koralinlerin dairesinin kapısından geçip yaşlı adamın dairesinin kapısına tırmanan merdivenden iniyordu.

"Fareler sisten hoşlanmıyor," dedi ona. "Bıyıklarının sarkmasına sebep oluyor."

"Ben de sisten fazla hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Koralin.

Yaşlı adam eğildi ve başını Koralin'in başına öyle yaklaştırdı ki bıyıklarının uçları Koralin'in kulağını gıdıkladı. "Fareler sana haber yolladı," diye fısıldadı.

Koralin ne diyeceğini bilemedi.

"Haber şu. *O kapıdan geçme.*" Duraksadı. "Senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," dedi Koralin.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Tuhaf yaratıklar, şu fareler. Yanlış anladıkları oluyor. Adını yanlış öğrenmişler, biliyor musun? Koralin deyip duruyorlar. Karolin değil. Asla Karolin demiyorlar."

Merdivenin dibindeki süt şişesini aldı ve tavan arasındaki dairesine geri döndü.

Koralin içeri girdi. Annesi odasında çalışıyordu. Oda çiçek kokuyordu.

"Ne yapayım?" diye sordu Koralin.

"Okulun ne zaman başlıyor?" diye sordu annesi.

"Gelecek hafta," dedi Koralin.

"Hımm," dedi annesi. "Sanırım sana yeni okul kıyafetleri almam gerekecek. Bana hatırlat hayatım, yoksa unuturum." Sonra bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam etti.

"*Ne* yapayım?" diye yineledi Koralin.

"Resim çiz." Annesi ona bir sayfa kâğıt ve bir tükenmezkalem uzattı.

Koralin sisin resmini çizmeye çalıştı. On dakika sonra önünde hâlâ beyaz bir kâğıt vardı ve bir köşesine hafifçe kıvrımlı harflerle,

S ı S

yazılmıştı. Koralin homurdandı ve kâğıdı annesine uzattı.

"Mımm. Çok modern canım," dedi Koralin'in annesi.

Koralin sessizce misafir odasına süzüldü ve köşedeki eski kapıyı açmaya çalıştı. Kapı yine kilitliydi. Onu annesinin kilitlediğini tahmin etti. Omuzlarını silkti.

Koralin babasını görmeye gitti.

Babasının sırtı kapıya dönüktü ve bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Koralin içeri girdiğinde, "Git buradan," dedi neşeyle.

"Sıkıldım," dedi Koralin.

"Step dansı öğren," diye öneride bulundu babası arkasına dönmeden.

Koralin başını iki yana salladı. "Neden benimle oynamıyorsun?" diye sordu.

"Meşgulüm," dedi babası. "Çalışıyorum," diye ekledi. Hâlâ dönüp ona bakmamıştı. "Neden gidip Bayan Spink ve Bayan Forcible'ı rahatsız etmiyorsun?"

Koralin paltosunu giydi, başlığını taktı ve evden çıktı. Aşağı kata indi. Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın kapısını çaldı. Koralin köpeklerin hole koşarak deli gibi havladıklarını duydu. Bir süre sonra Bayan Spink kapıyı açtı.

"Ah, sensin Karolin," dedi. "Angus, Hamish, Bruce, sakin olun tatlılarım. Gelen yalnızca Karolin. İçeri gir hayatım. Bir fincan çay ister misin?"

Daire mobilya cilası ve köpek kokuyordu.

"Evet, lütfen," dedi Koralin. Bayan Spink onu, oturma odası dediği küçük tozlu bir odaya aldı. Duvarlarda güzel kadınların siyah beyaz fotoğrafları ve çerçevelenmiş tiyatro programları vardı. Bayan Forcible bir koltuğa oturmuş, hızla örgü örüyordu.

Koralin'e tabağı da olan küçük pembe bir fincanda çay doldurdular. Yanında kuru bir Garibaldi bisküvisi verdiler.

Bayan Forcible Bayan Spink'e baktı, örgüsünü eline aldı ve derin bir nefes çekti. "Her neyse April. Dediğim gibi: İtiraf etmelisin ki, ihtiyar kurtta hâlâ iş var."

"Miriam, hayatım, ikimiz de eskisi kadar genç değiliz."

"Madam Arcati," diye yanıt verdi Bayan Forcible. "*Romeo*'daki dadı. Leydi Bracknell. Karakter rolleri. Sahneden emekli edemezler seni."

"Şimdi, Miriam, biz *kabul ettik*," dedi Bayan Spink. Koralin'ın orada olduğunu unutmuşlar mıydı acaba? Konuşmaları pek mantıklı gelmiyordu; bir koltuk kadar eski ve rahat, kimsenin kazanıp kaybetmediği, iki taraf da razıysa sonsuza dek devam edebilecek türden bir tartışma sürdürdüklerini düşündü Koralin.

Çayını yudumladı.

"İstersen çay falına bakarım," dedi Bayan Spink, Koralin'e.

"Efendim?" dedi Koralin.

"Çay yaprakları canım. Geleceğini okurum."

Koralin fincanını Bayan Spink'e uzattı. Bayan Spink miyop gözlerini kısarak dipteki çay yapraklarına baktı. Dudaklarını büzdü.

"Biliyor musun Karolin," dedi bir süre sonra, "büyük tehlikedesin."

Bayan Forcible hıhladı ve örgüsünü indirdi. "Aptal olma April. Kızı korkutmayı bırak. Gözlerin gidiyor. Bana şu fincanı uzatıver evladım."

Koralin fincanı Bayan Forcible'a verdi. Bayan Forcible fincanın içine dikkatle baktı, başını iki yana salladı ve sonra tekrar baktı.

"Eyvah," dedi. "Haklıymışsın April. Kız *gerçekten* tehlikede."

"Gördün mü Miriam," dedi Bayan Spink zaferle. "Gözlerim her zamanki kadar iyi görüyor..."

"Ne tür bir tehlikedeyim?" diye sordu Koralin.

Bayan Spink ve Bayan Forcible boş boş ona baktılar. "Söylemiyor," dedi Bayan Spink. "Çay yaprakları bu tür şeylerde güvenilir değildir. Pek değil. Genelde iyidirler ama ayrıntıda değil."

"O zaman ne yapmalıyım?" diye sordu biraz korkmuş olan Koralin.

"Giyinme odanda yeşil giyinme," diye öneride bulundu Bayan Spink.

"İskoç oyunundan da bahsetme," diye ekledi Bayan Forcible.

Koralin neden karşılaştığı yetişkinlerin pek azının mantıklı konuştuğunu merak etti. Bazen kiminle konuştuklarını sandıklarını merak ediyordu.

"Ve çok ama çok dikkatli ol," dedi Bayan Spink. Koltuktan kalkıp şömineye gitti. Şömine rafında küçük bir kavanoz vardı. Bayan Spink kapağını açtı ve içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Minik bir porselen ördek, bir yüksük, garip bir küçük pirinç para, iki ataş ve ortası delik bir taş vardı.

Ortası delik taşı Koralin'e uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Koralin. Delik, taşın bir yüzünden diğerine kadar uzanıyordu. Onu pencereye tuttu ve delikten baktı.

"İşe yarayabilir," dedi Bayan Spink. "Bazen kötü şeylere karşı iyi geliyorlar."

Koralin paltosunu giydi, Bayan Spink ve Bayan Forcible ile köpeklerine veda edip dışarı çıktı.

Sis evin çevresinde perde gibi asılı duruyordu. Koralin yavaşça ailesinin dairesine giden merdiveni tırmandı ve sonra durup arkasına baktı.

Sisin içinde, bir hayalet dünya vardı. *Tehlike mi*? diye düşündü Koralin kendi kendine. Heyecan verici bir şeye benziyordu. Kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Pek değil.

Koralin yeni taşını yumruğunda sıkı sıkı tutarak üst kata çıktı.

3

Ertesi gün güneş çıktı ve Koralin'in annesi okul kıyafetleri almak için onu en yakındaki büyük kasabaya götürdü. Babasını tren istasyonunda bıraktılar. O gün, bazı insanlarla görüşmek için Londra'ya gidiyordu.

Koralin ona el salladı.

Okul kıyafetleri almak için mağazaya gittiler.

Koralin fosforlu yeşil eldivenler gördü ve çok beğendi. Annesi almayı reddetti ve onun yerine beyaz çorap, lacivert okul külotu, dört gri gömlek ve koyu gri bir etek aldı.

"Ama anne, okuldaki *herkesin* gri gömlekleri falan var. *Kimsenin* fosforlu yeşil eldiveni yok. Tek eldivenli ben olabilirim."

Annesi onu duymazdan geldi; satış elemanıyla ko-

nuşuyordu. Koralin için ne tür kazak almak gerektiğinden bahsediyorlardı. Bir gün büyüyeceği umuduyla utanç verici ölçüde bol ve büyük bir kazak almanın en iyisi olacağı konusunda anlaştılar.

Koralin onların yanından uzaklaştı ve kurbağa, ördek ve tavşan biçimindeki lastik botlara baktı.

Sonra geri döndü.

"Koralin? Ah, işte buradasın. Nerelerdeydin?"

"Uzaylılar tarafından kaçırıldım," dedi Koralin. "Işın tabancalarıyla uzaydan geldiler ama ben peruk takarak ve yabancı aksanla gülerek onları kandırıp kaçtım."

"Peki, canım. Şimdi, sanırım biraz daha toka işine yarardı, değil mi?"

"Hayır."

"Eh, ne olur ne olmaz diye yarım düzine alalım," dedi annesi.

Koralin hiçbir şey söylemedi.

Arabada eve dönerken Koralin, "Boş dairede ne var?" dedi.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey, sanırım. Muhtemelen bizim dairenin biz taşınmadan önceki haline benziyordur. Boş odalar."

"Sence bizim daireden oraya geçiliyor mudur?"

"Tuğla duvardan geçemiyorsan, hayır canım."

"Ah."

Eve öğlen vardılar. Güneş parlıyordu ama hava soğuktu. Koralin'in annesi buzdolabına baktı ve küçük hüzünlü bir domatesle, üzerinde yeşil şeyler yetişmiş

bir parça peynir buldu. Ekmeklikte yalnızca bir ekmek kabuğu vardı.

"Ben en iyisi çarşıya gidip balık kroket falan alayım," dedi annesi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Koralin.

"Keyfin bilir," dedi annesi ve çıktı. Sonra geri dönüp cüzdanıyla arabasının anahtarlarını aldı ve yine çıktı.

Koralin sıkılıyordu.

Annesinin okuduğu, uzak bir ülkenin yerlileri hakkındaki kitabı karıştırdı; her gün beyaz ipek parçaları alıp mumla üstlerine resim yaptıklarını, sonra ipeklileri boyaya batırdıklarını, sonra yine mumla üstlerine yeni desenler yaptıklarını, sonra yine boyaya batırdıklarını, sonra ipeklileri sıcak suda kaynatarak mumu temizlediklerini ve son olarak o güzelim kumaşları ateşe atarak yakıp kül ettiklerini okudu.

Koralin'e çok anlamsız gelmişti ama o halkın zevk aldığını umuyordu.

Hâlâ sıkılıyordu ve annesi hâlâ eve dönmemişti.

Koralin bir sandalye aldı ve mutfak kapısına kadar itti. Sandalyenin üzerine çıktı ve yukarı uzandı. Yere indi, sonra süpürge dolabından bir saplı süpürge aldı. Yine sandalyeye çıktı ve süpürgeyle uzandı.

Çink.

Sandalyeden indi ve anahtarları aldı. Zaferle gülümsedi. Sonra süpürgeyi duvara dayayıp bıraktı ve misafir odasına gitti.

Aile misafir odasını kullanmıyordu. Mobilyalar, tahta bir sehpa, bir konsol, ağır bir cam küllük ve bir

çanak meyve betimleyen bir yağlıboya tablo ile birlikte, Koralin'in büyükannesinden miras kalmıştı. Bunların dışında oda boştu: Şömine rafında süs eşyaları, biblolar ya da saatler yoktu; odanın rahat ya da içinde yaşanmış görünmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Eski siyah anahtar ele diğerlerinden daha soğuk geliyordu. Koralin onu anahtar deliğine soktu. Anahtar rahatça döndü ve kilit tatmin edici bir *klank* sesiyle açıldı.

Koralin durup dinledi. Yanlış bir şey yaptığını biliyordu ve annesinin geri dönmesi ihtimaline karşı kulak kabartıyordu ama hiçbir şey duymadı. Sonra elini kapı tokmağına götürüp tokmağı çevirdi ve sonunda kapıyı açtı.

Kapı karanlık bir koridora açılıyordu. Tuğla duvar hiç orada olmamıştı sanki. Açık kapıdan soğuk, küflü bir koku geliyordu: Çok eski ve çok yavaş bir şeyin kokusu gibiydi.

Koralin kapıdan geçti.

Boş dairenin neye benzediğini merak etti; eğer koridor oraya gidiyorsa tabii.

Koralin huzursuzluk içinde koridorda yürüdü. Buranın çok aşina bir havası vardı.

Ayaklarının altındaki halı kendi evindeki halının aynısıydı. Duvar kâğıtları da aynıydı. Koridordaki resim kendi evindeki koridorda asılı olan resimdi.

Koralin nerede olduğunu anlamıştı: Kendi evindeydi. Evinden çıkmamıştı.

Başını şaşkın şaşkın iki yana salladı.

Duvardaki resme baktı: Hayır, tıpatıp aynı değildi.

Kendi evindeki resimde, eski moda giysiler içindeki bir oğlan çocuğu kabarcıklara bakıyordu. Ama şimdi oğlanın yüzündeki ifade farklıydı; kabarcıklara, onlara çok kötü bir şey yapmayı planlıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerinde de bir tuhaflık vardı.

Koralin oğlanın gözlerine bakarak tam olarak neyin farklı olduğunu bulmaya çalıştı.

Tam bulmak üzereydi ki biri, "Koralin?" dedi.

Annesinin sesine benziyordu. Koralin sesin geldiği yere, mutfağa gitti. Mutfakta, sırtını Koralin'e dönmüş bir kadın duruyordu. Biraz Koralin'in annesine benziyordu. Yalnız...

Yalnız derisi kâğıt kadar beyazdı.

Yalnız daha uzun boylu ve daha zayıftı.

Yalnız parmakları fazla uzundu ve durmaksızın hareket ediyorlardı ve koyu kırmızı tırnakları keskin ve kıvrıktı.

"Koralin?" dedi kadın. "Sen misin?"

Sonra döndü. Gözleri kocaman siyah düğmelerdi.

"Öğle yemeği vakti Koralin," dedi kadın.

"Sen kimsin?" diye sordu Koralin.

"Ben senin diğer annenim," dedi kadın. "Git de diğer babana yemeğin hazır olduğunu söyle." Fırının kapağını açtı. Koralin aniden ne kadar aç olduğunu fark etti. Yemek harika kokuyordu. "Eh, hadi ama."

Koralin koridora döndü ve babasının çalışma odasına gitti. Kapıyı açtı. İçeride, sırtı ona dönük, klavyenin başında oturan bir adam vardı. "Merhaba," dedi Koralin. "D-demek istediğim, o öğle yemeğinin hazır olduğunu söyledi."

Adam döndü.

Gözleri kocaman, siyah, parlak düğmelerdi.

"Merhaba Koralin," dedi adam. "Açlıktan ölüyorum."

Kalktı ve Koralin'le birlikte mutfağa geldi. Mutfak masasına oturdular ve Koralin'in diğer annesi öğle yemeğini getirdi. Altın-kahverengi kızarmış, kocaman bir tavuk, kızarmış patates, minik yeşil bezelyeler. Koralin yemeği ağzına tıktı. Tadı harikaydı.

"Seni uzun zamandır bekliyorduk," dedi Koralin'in diğer babası.

"Beni mi?"

"Evet," dedi diğer annesi. "Sensiz buralar aynı değildi. Ama bir gün geleceğini biliyorduk. O zaman doğru düzgün bir aile olabilecektik. Biraz daha tavuk ister misin?"

Koralin'in yediği en lezzetli tavuktu. Annesi de zaman zaman tavuk pişirirdi ama ya hazır ya da dondurulmuş olurdu ve her zaman fazla kuru ve tatsız gelirdi. Koralin'in babası tavuk pişireceği zaman, gerçek tavuk alırdı ama ona tuhaf şeyler yapardı, örneğin şarapla buğular, içine kuru erik doldurur, hamura sarıp fırında pişirirdi ve Koralin ilkeleri gereği ona dokunmayı reddederdi.

Biraz daha tavuk aldı.

"Başka bir annem olduğunu bilmiyordum," dedi Koralin ihtiyatla.

"Elbette var. Herkesin vardır," dedi diğer anne siyah düğme gözleri ışıl ışıl. "Yemekten sonra fareli odanda oynamak isteyebileceğini düşündüm."

"Fare mi?"

"Yukarı katta."

Koralin fareleri yalnızca televizyonda görmüştü. Gerçeğini görmeye can atıyordu. Çok ilginç bir gün olmaya başlamıştı.

Yemekten sonra diğer ebeveynleri bulaşıkları yıkarken Koralin koridordan diğer yatak odasına geçti.

Kendi evindeki yatak odasından farklıydı. Her şeyden önce itici bir yeşile ve tuhaf bir pembeye boyanmıştı.

Koralin orada uyumak istemeyeceğine ama renk seçiminin kendi yatak odasındakinden çok daha ilgi çekici olduğuna karar verdi.

Orada, daha önce hiç görmediği bir sürü ilginç şey vardı: ürkmüş serçeler gibi uçuşan kurmalı mekanik melekler; kımıldanıp değişen ışıltılı resimleri olan kitaplar; o geçerken dişlerini takırdatan küçük dinozor kafatasları. Harika oyuncaklarla dolu koskoca bir oyuncak kutusu.

İşte bu, diye düşündü Koralin. Pencereden dışarı baktı. Dışarıda, manzara kendi yatak odasının manzarasıyla aynıydı: ağaçlar, tarlalar ve onların ötesinde, ufukta, uzak mor tepeler.

Yerde siyah bir şey koşturdu ve yatağın altına dalıp kayboldu. Koralin dizüstü çöktü ve yatağın altına baktı. Elli minik kırmızı göz bakışlarına karşılık verdi.

"Merhaba," dedi Koralin. "Siz fareler misiniz?"

Işıkta gözlerini kırpıştırarak yatağın altından çıktılar. Kısa, kurum karası kürkleri, minik kırmızı gözleri, küçük ellere benzeyen pembe pençeleri ve uzun, pü-

rüzsüz solucanlara benzeyen pembe, tüysüz kuyrukları vardı.

"Konuşabiliyor musunuz?" diye sordu Koralin.

Farelerin en iri ve en siyah olanı başını iki yana salladı. Koralin farenin nahoş bir gülümsemesi olduğunu düşündü.

"Ee," diye sordu Koralin, "*ne* yapıyorsunuz?"

Fareler halka oldular.

Sonra dikkatle ama hızla üst üste tırmandılar ve en iri fare en tepede olacak şekilde piramit oluşturdular.

Fareler tiz, fısıltılı seslerle şarkı söylemeye başladılar,

Hem dişlerimiz var hem kuyruğumuz
Hem kuyruğumuz var hem gözlerimiz
Sen düşmeden buradaydık
Sen buradayken biz yükseleceğiz.

Hoş bir şarkı değildi. Koralin onu ya da benzerini daha önce de duyduğundan emindi ama tam olarak nerede duyduğunu hatırlayamıyordu.

Sonra piramit yıkıldı ve fareler siyah bir sel gibi hızla kapıya doğru koştu.

Yukarı katta oturan diğer deli ihtiyar kapıda duruyordu ve ellerinde yüksek, siyah bir silindir şapka vardı. Fareler ona doğru koştular, ceplerine, gömleğine, pantolon paçasına, yakasına daldılar.

En iri fare yaşlı adamın omuzlarına tırmandı, uzun kır bıyığa tutunarak sallandı, kocaman siyah düğme gözlerin önünden geçti ve adamın kafasının tepesine kondu.

Birkaç saniye sonra, farelerin orada olduğuna dair tek kanıt adamın giysilerinin altındaki huzursuz yumrulardı ve en iri fare hâlâ ışıl ışıl, kırmızı gözlerle adamın kafasının tepesinden Koralin'e bakıyordu.

Yaşlı adam şapkasını taktı ve o da görünmez oldu.

"Merhaba Koralin," dedi üst katta oturan diğer yaşlı adam. "Burada olduğunu duydum. Farelerin yemek zamanı geldi. Ama istersen benimle gelip nasıl beslendiklerini izleyebilirsin."

Yaşlı adamın düğme gözlerinde Koralin'i huzursuz eden bir açlık vardı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi Koralin. "Ben dışarıda keşif gezisine çıkacağım."

Yaşlı adam yavaşça başını salladı. Koralin farelerin kendi aralarında fısıldaştığını duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

Ne dediklerini bilmek istediğinden de emin değildi.

O koridorda yürürken diğer anne babası mutfak kapısında durmuş, tıpatıp aynı gülümsemelerle gülümseyerek el sallıyorlardı. "Dışarıda iyi eğlen," dedi diğer annesi.

"Biz burada senin dönmeni bekliyor olacağız," dedi diğer babası.

Koralin ön kapıya vardığında dönüp onlara baktı. Hâlâ onu izliyorlar, el sallıyorlar ve gülümsüyorlardı.

Koralin dışarı çıkıp merdiveni indi.

4

Ev dışarıdan da tıpatıp aynıydı. Ya da hemen hemen aynı: Bayan Spink ile Bayan Forcible'ın kapısının çevresinde yanıp sönen mavi kırmızı ampuller vardı. Ampuller kapının çevresinde birbirlerini kovalayarak sözcükler oluşturuyordu. Yanıp sönüyor, çepeçevre dönüyorlardı. HAYRETENGİZ! sözcüğünün ardından DRAMATİK ve sonra ZAFER!!! geliyordu.

Tıpkı Koralin'in geride bıraktığı gün gibi, güneşli ve soğuk bir gündü.

Arkasından nazik bir ses geldi.

Koralin arkasına döndü. Yanındaki duvarın üstünde, evin bahçesinde gördüğü iri siyah kedinin tıpatıp aynısı, iri siyah bir kedi vardı.

"İyi akşamlar," dedi kedi.

Sesi Koralin'in kafasının içindeki sese benziyordu, içinde sözcükler hayal ettiği ses ama bir kız değil erkek sesiydi.

"Merhaba," dedi Koralin. "Bizim evin bahçesinde sana benzeyen bir kedi gördüm. Sen diğer kedi olmalısın."

Kedi başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ben diğer bir şey değilim. Ben benim." Başını yana eğdi; yeşil gözleri ışıldadı. "Siz insanlar her yere yayılırsınız. Diğer yandan biz kediler, kendimizi bir arada tutarız. Ne demek istediğimi anlıyorsundur umarım."

"Sanırım. Ama sen bizim oradaki kediyle aynıysan, nasıl konuşabiliyorsun?"

İnsanların aksine, kedilerin omuzları yoktur. Ama kedi, kuyruğunun ucundan başlayan ve bıyıklarının hafifçe kalkmasıyla sona eren tek bir kesintisiz hareketle omuzlarını silkti. "Konuşabiliyorum."

"Bizim oradaki kediler konuşmaz."

"Konuşmaz mı?" dedi kedi.

"Konuşmaz," dedi Koralin.

Kedi rahatça duvardan çimenlerin üzerine, Koralin'in ayaklarının yakınına atladı. Başını kaldırıp ona baktı.

"Eh, bu konularda uzman sensin," dedi soğuk bir tavırla. "Ne de olsa, ben ne bilirim ki? Yalnızca bir kediyim."

Başını ve kuyruğunu gururla kaldırarak uzaklaşmaya başladı.

"Geri dön," dedi Koralin. "Lütfen. Özür dilerim. Gerçekten."

Kedi yürümeyi bıraktı, oturdu ve Koralin'in varlığının farkında değilmiş gibi, düşünceli düşünceli yalanmaya başladı.

"Biz... biz arkadaş olabiliriz, anlarsın ya," dedi Koralin.

"Biz Afrika dansçı fillerinin egzotik bir türünün nadir örnekleri de *olabiliriz*," dedi kedi. "Ama değiliz. En azından," diye ekledi kedice, Koralin'e kısa bir bakış fırlattıktan sonra, "*ben* değilim."

Koralin içini çekti.

"Lütfen. Adın ne?" diye sordu Koralin kediye. "Bak, benim adım Koralin. Tamam mı?"

Kedi yavaşça, dikkatle esnedi ve şaşırtıcı pembelikte bir ağız ve dil sergiledi. "Kedilerin isimleri olmaz," dedi.

"Olmaz mı?" dedi Koralin.

"Olmaz," dedi kedi. "*Siz* insanların isimleri vardır. Çünkü siz kim olduğunuzu bilmezsiniz. Biz kim olduğumuzu biliriz, bu yüzden isimlere ihtiyacımız yoktur."

Koralin kedide sinir bozucu ölçüde benmerkezci bir taraf olduğuna karar verdi. Sanki, onun fikrine göre, herhangi bir dünya ya da yerdeki tek önemli şey oydu.

Koralin bir yarısıyla kediye çok kaba davranmak istiyordu; diğer yarısı ise nazik ve saygılı olmak istiyordu. Nazik taraf kazandı.

"Lütfen, bu yer nedir?"

Kedi şöyle bir çevresine bakındı. "Burası," dedi kedi.

"Bunu görebiliyorum. Eh, sen buraya nasıl geldin?"

"Senin gibi. Yürüdüm," dedi kedi. "Tıpkı böyle."

Koralin kedinin yavaşça çimenlerin üzerinde yürümesini izledi. Kedi bir ağacın arkasına geçti ama diğer yandan çıkmadı. Koralin ağaca yaklaşıp arkasına baktı. Kedi yoktu.

Eve geri yürüdü. Arkasından yine nazik bir ses geldi. Kediydi.

"Bu arada," dedi. "Yanında koruma getirmen akıllıcaydı. Yerinde olsam yanımdan ayırmazdım."

"Koruma?"

"Ben de öyle dedim," dedi kedi. "Hem..."

Duraksadı ve dikkatle orada olmayan bir şeye baktı.

Sonra çömeldi ve yavaşça bir, iki, üç adım attı. Görünmez bir fareyi izliyor gibiydi. Aniden arkasını dönüp ağaçlara doğru koştu.

Ağaçların arasında kayboldu.

Koralin kedinin ne demek istediğini merak etti.

Aynı zamanda şunu da merak ediyordu; acaba kediler geldiği yerde de mi konuşabiliyordu, yalnızca konuşmamayı mı tercih ediyorlardı, yoksa yalnızca buradayken mi *–burası* da her neresiyse– konuşabiliyorlardı?

Tuğla basamakları inerek Bayan Spink ile Bayan Forcible'ın ön kapısına geldi. Mavi kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Kapı aralıktı. Koralin kapıyı çaldı, ilk vuruşuyla kapı açıldı ve Koralin içeri girdi.

Toz ve kadife kokan karanlık bir odadaydı. Kapı arkasından kendiliğinden kapandı ve oda kararardı. Koralin yavaşça küçük antreye girdi. Yüzüne yumuşak bir

şey sürtündü. Kumaştı. Koralin elini uzatıp kumaşı ittirdi. Kumaş aralandı.

Koralin kadife perdenin diğer yanındaki kötü aydınlatılmış tiyatroda gözlerini kırpıştırarak durdu. Uzakta, odanın köşesinde, boş, çıplak, yüksek bir tahta sahne vardı ve yukarıdan loş bir spot ışığıyla aydınlatılmıştı.

Koralin ile sahne arasında koltuklar vardı. Sıra sıra koltuk. Bir sürtünme sesi duydu ve bir ışık iki yana sallanarak yaklaştı. Yanına geldiğinde, Koralin ışığın iri bir siyah Terrier'in ağzındaki fenerden geldiğini gördü. Köpeğin burnundaki tüyler yaşlılıktan ağarmıştı.

"Merhaba," dedi Koralin.

Köpek feneri yere bıraktı ve başını kaldırıp ona baktı. "Tamam. Biletini görelim," dedi kabaca.

"Bilet?"

"Ben de öyle dedim. Bilet. Bütün gün seni bekleyemem. Biletin yoksa gösteriyi izleyemezsin."

Koralin içini çekti. "Biletim yok," diye itiraf etti.

"Bir tane daha," dedi köpek kasvetle. "Olanca cüretiyle içeri giriyor. 'Biletin nerede?' 'Biletim yok,' bilmiyorum..." Başını iki yana salladı, sonra omuzlarını silkti. "Gel madem."

Feneri ağzına alıp karanlığa doğru koşturdu. Koralin köpeği izledi. Köpek sahnenin önüne yaklaştığında fenerle boş bir koltuğu aydınlattı. Koralin oturdu ve köpek uzaklaştı.

Gözleri karanlığa alıştığında, Koralin koltuklarda oturan diğerlerinin de köpek olduğunu fark etti.

Sahneden ani bir hışırtı geldi. Koralin bunun, bir

pikaba konan çizik, eski bir plağın sesi olduğuna karar verdi. Hışırtı trompetlerin sesine dönüştü ve Bayan Spink ile Bayan Forcible sahneye çıktılar.

Bayan Spink tek tekerlekli bisiklet sürerek top çeviriyordu. Bayan Forcible elinde bir sepet çiçekle seke seke arkasından geliyordu. Yürürken sahneye çiçek yaprakları serpiyordu. Sahnenin önüne geldiler ve Bayan Spink çevik bir hareketle tek tekerlekli bisikletten aşağı atladı. İki yaşlı kadın yerlere kadar eğildiler.

Bütün köpekler kuyruklarını koltuğa vurarak hevesle havladılar. Koralin nazikçe alkışladı.

Sonra yumuşak tombul paltolarının düğmelerini çözüp önlerini açtılar. Ama açılan tek şey paltoları olmadı; yüzleri de boş kabuklar gibi açıldı ve yaşlı yumuşak boş tombul bedenlerden iki genç kadın çıktı. Zayıf, solgun ve oldukça güzeldiler ve siyah düğme gözleri vardı.

Yeni Bayan Spink'in üzerinde yeşil dar pantolon ve kalçasına kadar gelen uzun kahverengi çizmeler vardı. Yeni Bayan Forcible beyaz bir elbise giymişti ve uzun sarı saçlarına çiçekler takmıştı.

Koralin arkasına yaslandı.

Bayan Spink sahneden indi ve gramofonun iğnesi plağın üzerinde gezinirken trompetler ciyakladı ve durdu.

"Bu en sevdiğim kısım," diye fısıldadı Koralin'in yanında oturan küçük köpek.

Diğer Bayan Forcible sahnenin köşesindeki kutudan bir bıçak çıkardı. "Bu gördüğüm bir hançer mi?" diye sordu.

"Evet!" diye bağırdı bütün küçük köpekler. "Öyle!"

Bayan Forcible reverans yaptı ve bütün köpekler yine alkışladılar. Koralin bu sefer el çırpmaya zahmet etmedi.

Bayan Spink geri geldi. Butuna bir şaplak attı ve bütün küçük köpekler havladı.

"Ve şimdi," dedi Bayan Spink, "Miriam ve ben tiyatro gösterimize yaptığımız yeni ve heyecan verici eklemeyi gururla takdim ederiz. Bir gönüllü mü görüyorum?"

Koralin'in yanındaki küçük köpek ön patisiyle onu dürtükledi. "Seni kastediyor," diye fısıldadı.

Koralin ayağa kalktı ve tahta basamakları tırmanıp sahneye çıktı.

"Genç gönüllümüz için kocaman bir alkış alabilir miyim?" diye sordu Bayan Spink. Köpekler havladılar, ciyakladılar ve kuyruklarıyla kadife koltukları dövdüler.

"Şimdi Koralin," dedi Bayan Spink, "adın nedir?"

"Koralin," dedi Koralin.

"Ve birbirimizi tanımıyoruz, değil mi?"

Koralin siyah düğme gözlü zayıf genç kadına baktı ve başını yavaşça iki yana salladı.

"Şimdi," dedi diğer Bayan Spink, "burada dur." Koralin'i sahnenin yanında dikilmiş panoya götürdü ve Koralin'in kafasının üzerine bir balon koydu.

Bayan Spink Bayan Forcible'ın yanına gitti. Siyah bir eşarpla Bayan Forcible'ın düğme gözlerini bağladı ve bıçağı eline verdi. Sonra onu üç dört kez kendi etrafında döndürdü ve Koralin'e bakacak şekilde durdurdu. Koralin nefesini tutup yumruklarını sıktı.

Bayan Forcible bıçağı balona attı. Balon yüksek sesle patladı ve bıçak Koralin'in başının tam üstünde tahtaya saplanıp tınlayarak durdu. Koralin nefesini verdi.

Köpekler deliye döndüler.

Bayan Spink Koralin'e küçücük bir kutu çikolata verdi ve bu kadar uslu olduğu için teşekkür etti. Koralin koltuğuna geri döndü.

"Çok iyiydin," dedi küçük köpek.

"Teşekkür ederim," dedi Koralin.

Bayan Forcible ve Bayan Spink kocaman tahta lobutlar çevirmeye başladılar. Koralin çikolata kutusunu açtı. Köpek özlemle çikolatalara baktı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu Koralin küçük köpeğe.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı köpek. "Ama yumuşak şekerlemeli olanlardan verme. Onlar salyalarımı akıtıyor."

"Çikolatanın köpeklere iyi gelmediğini sanıyordum," dedi Koralin, Bayan Forcible'ın söylediği bir şeyi hatırlayarak.

"Belki senin geldiğin yerde öyledir," diye fısıldadı küçük köpek. "Burada hep çikolatayla besleniriz."

Koralin karanlıkta çikolataların neli olduğunu göremiyordu. Bir tanesini ısırarak denedi ve hindistancevizli çıktı. Koralin hindistancevizi sevmezdi. Onu köpeğe verdi.

"Teşekkür ederim," dedi köpek.

"Önemli değil," dedi Koralin.

Bayan Forcible ve Bayan Spink bir şeyler sahneliyordu. Bayan Forcible bir portatif merdivenin üzerinde oturuyor, Bayan Spink ise dibinde duruyordu.

"Bir isimde ne vardır ki?" diye sordu Bayan Forcible. "Güle başka isim versek de, tatlı gibi koksa."

"Başka çikolatan var mı?" dedi köpek.

Koralin köpeğe bir çikolata daha verdi.

"Nasıl söylesem sana kim olduğumu," dedi Bayan Spink Bayan Forcible'a.

"Bu kısım yakında biter," diye fısıldadı köpek. "Sonra halk dansına başlarlar."

"Bu ne kadar sürüyor?" diye sordu Koralin. "Tiyatro gösterisi?"

"Her zaman," dedi köpek. "Devamlı ve daima."

"Al," dedi Koralin. "Çikolatalar sende kalsın."

"Teşekkür ederim," dedi köpek. Koralin ayağa kalktı.

"Yakında görüşürüz," dedi köpek.

"Hoşçakal," dedi Koralin. Tiyatrodan bahçeye çıktı. Gün ışığında gözlerini kırpıştırması gerekti.

Diğer anne babası bahçede yan yana durmuş, onu bekliyorlardı. Gülümsüyorlardı.

"Eğlendin mi?" diye sordu diğer annesi.

"İlginçti," dedi Koralin.

Üçü hep birlikte Koralin'in diğer evine yürüdüler. Koralin'in diğer annesi uzun, beyaz parmaklarla Koralin'in saçlarını okşuyordu. Koralin başını iki yana salladı. "Yapma," dedi.

Diğer anne elini çekti.

"Ee," dedi diğer babası. "Burayı sevdin mi?"

"Sanırım," dedi Koralin. "Bizim oradan çok daha ilginç."

İçeri girdiler.

"Sevdiğine memnun oldum," dedi Koralin'in an-

nesi. "Çünkü evinin burası olduğunu düşünmekten hoşlanıyoruz. Ebediyen ve daima burada kalabilirsin. İstiyorsan."

"Hımm," dedi Koralin. Elini ceplerine soktu ve düşündü. Eline önceki gün Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın verdiği delik taş geldi.

"Kalmak istiyorsan," dedi diğer babası, "yapmamız gereken küçücük bir şey var, böylece ebediyen ve daima burada kalabilirsin."

Mutfağa girdiler. Mutfak masasının üzerindeki porselen tabakta bir makara siyah iplik, uzun gümüş bir iğne ve yanlarında iki büyük siyah düğme vardı.

"Sanmıyorum," dedi Koralin.

"Ah ama biz istiyoruz," dedi diğer annesi. "Kalmanı istiyoruz. Ve bu küçücük bir şey."

"Canını acıtmaz," dedi diğer babası.

Koralin, yetişkinler size bir şeyin acıtmayacağını söylüyorsa, hemen her zaman acıttığını biliyordu. Başını iki yana salladı.

Diğer annesi parlak bir gülümsemeyle baktı ve başındaki saçları deniz altındaki bitkiler gibi uçuştu. "Biz yalnızca senin için en iyisini istiyoruz," dedi.

Elini Koralin'in omzuna koydu. Koralin geriledi.

"Ben artık gidiyorum," dedi Koralin. Ellerini ceplerine soktu. Parmakları delikli taşın üzerine kapandı.

Diğer annesinin eli ürkmüş bir örümcek gibi Koralin'in omzundan kaçtı.

"Eğer istediğin buysa," dedi.

"Evet," dedi Koralin.

"Ama yakında görüşürüz," dedi diğer babası. "Bir daha geldiğinde."

"Mımm," dedi Koralin.

"O zaman kocaman, mutlu bir aile oluruz," dedi diğer annesi. "Ebediyen ve daima."

Koralin geriledi. Döndü ve misafir odasına seyirtti, köşedeki kapıyı açtı. Şimdi orada tuğla duvar yoktu; yalnızca karanlık, içinde bir şeyler geziniyor olabilirmiş gibi gelen, gece kadar siyah, yeraltı karanlığı.

Koralin duraksadı. Arkasına döndü. Diğer annesi ve diğer babası el ele tutuşmuş, ona doğru yürüyorlardı. Siyah düğme gözleriyle ona bakıyorlardı. En azından Koralin ona baktıklarını *sanıyordu*. Emin olamıyordu.

Diğer annesi boş elini uzattı ve tek bir beyaz parmakla nazikçe çağırdı. Solgun dudakları kıpırdadı. "Bir an önce gel," ama sesi çıkmadı.

Koralin derin bir nefes aldı ve tuhaf seslerin fısıldaştığı, uzak rüzgârların uğuldadığı karanlığa adım attı. Karanlıkta, yanında bir şey olduğundan emindi: çok yaşlı, çok yavaş bir şey. Kalbi öyle hızlı, öyle sesli çarpıyordu ki, göğsünü patlatıp dışarı fırlayacağından korkuyordu. Karanlığa gözlerini yumdu.

Sonunda bir şeye çarptı ve ürkerek gözlerini açtı. Misafir odasındaki koltuğa çarpmıştı.

Arkasındaki açık kapı kaba kırmızı tuğlalarla örülmüştü.

Koralin evindeydi.

5

Koralin soğuk siyah anahtarla misafir odasının kapısını kilitledi.

Mutfağa gitti ve bir sandalyeye tırmandı. Anahtar destesini yine kapı kasasının üzerine koymaya çalıştı. Dört beş kez denedikten sonra, yeterince uzun olmadığını kabullenmek zorunda kaldı ve onları kapının yanındaki tezgâhın üstüne bıraktı.

Annesi hâlâ alışverişten dönmemişti.

Koralin buzdolabına gitti ve buzluktan dondurulmuş ekmek çıkardı. Ekmek kızartıp üzerine fıstık ezmesi ve reçel sürdü. Bir bardak su içti.

Annesiyle babasının dönmesini bekledi.

Hava kararmaya başlayınca, Koralin mikrodalga fırında kendine dondurulmuş pizza pişirdi.

Sonra Koralin televizyon seyretti. Neden yetişkinlerin en iyi, bağrışmalı ve koşuşturmalı programları kendilerine ayırdıklarını merak etti.

Bir süre sonra esnemeye başladı. Sonra soyundu, dişlerini fırçaladı ve yatağa girdi.

Sabah anne babasının odasına gitti ama yatakları bozulmamıştı ve kendileri de yoktu. Koralin kahvaltıda konserve spagetti yedi.

Öğle yemeğinde bir parça yemeklik çikolata ve bir elma yedi. Elma sarıydı ve biraz kırışmıştı ama tatlı ve lezzetliydi.

Çay vaktinde Bayan Spink ile Bayan Forcible'ı görmeye gitti. Üç kepekli bisküvi yedi, bir bardak misket limonu limonatası ve bir fincan açık çay içti. Misket limonu limonatası çok ilginçti. Tadı hiç misket limonuna benzemiyordu. Açık yeşildi ve hafif bir kimyasal tadı vardı. Koralin ona bayıldı. Evde de olmasını diledi.

"Sevgili annen ve baban nasıllar?" diye sordu Bayan Spink.

"Kayıp," dedi Koralin. "Dünden beri ikisini de görmedim. Tek başınayım. Sanırım tek çocuklu bir aile olacağım."

"Annene söyle, ona bahsettiğimiz Glasgow Empire yayınevi kupürlerini bulduk. Miriam onlardan bahsettiğinde çok ilgisini çekmiş gibiydi."

"Annem gizemli koşullar altında kayboldu," dedi Koralin, "sanırım babam da öyle."

"Korkarım yarın bütün gün dışarıda olacağız Karolin, tatlım," dedi Bayan Forcible. "April'ın Royal Tunbridge Wells'teki yeğeninde kalacağız."

Koralin'e bir fotoğraf albümü gösterdiler. İçinde Bayan Spink'in yeğeninin fotoğrafları da vardı. Sonra Koralin eve gitti.

Para kutusunu açtı ve süpermarkete yürüdü. İki büyük şişe misket limonu limonatası, bir çikolatalı pasta ve bir torba elma alıp eve gitti ve akşam yemeğinde bunları yedi.

Dişlerini fırçaladı ve babasının çalışma odasına gitti. Bilgisayarı açıp bir hikâye yazdı.

KORALİN'İN HİKÂYESİ.

ELMA ADLI BİR KIZ VARDI. DANS ETMEYİ ÇOK SEVERDİ. DANS ETTİ, DANS ETTİ VE SONNDA AYAKLARI SOSiSE DÖNDÜ SON.

Hikâyesinin çıkışını aldı ve bilgisayarı kapadı. Sonra kâğıttaki sözcüklerin altına dans eden küçük kızın resmini çizdi.

Banyo yapmak için küveti doldurdu ve içine çok fazla banyo köpüğü koydu. Köpükler kenardan taşıp yere yayıldı. Koralin kurulandı, yeri elinden geldiğince temizledi ve yatmaya gitti.

Koralin gece uyandı. Anne babasının yatak odasına gitti ama yatak bozulmamıştı ve boştu. Dijital saatteki yeşil sayılar 3:12 diye parlıyordu.

Koralin gecenin bir yarısı, yapayalnız ağlamaya başladı. Boş dairede başka ses yoktu.

Anne babasının yatağına yattı ve bir süre sonra uykuya daldı.

Koralin, yüzünü döven soğuk pençelere uyandı. Gözlerini açtı. İri yeşil gözler bakışlarına karşılık verdi. Kediydi.

"Merhaba," dedi Koralin. "İçeri nasıl girdin?"

Kedi hiçbir şey söylemedi. Koralin yataktan çıktı. Üzerinde uzun bir tişört ve pijama altı vardı. "Bana bir şey mi söylemeye geldin?"

Kedi esnedi ve bu, gözlerinin yeşil yeşil parlamasına sebep oldu.

"Annemle babamın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kedi ona bakarak yavaşça gözlerini kırptı.

"Bu evet mi demek?"

Kedi yine gözlerini kırptı. Koralin bunun gerçekten de evet demek olduğuna karar verdi. "Beni onlara götürür müsün?"

Kedi ona baktı. Sonra koridora çıktı. Koralin onu takip etti. Kedi koridor boyunca yürüdü ve en uçta, bir boy aynasının asılı olduğu yerde durdu. Ayna eskiden bir gardırop kapağının içiydi. Taşındıklarında orada asılıydı, Koralin'in annesi zaman zaman onun yerine daha yeni bir tane asmaktan bahsetse de, bunu yapmamıştı.

Koralin koridor ışığını açtı.

Ayna, arkasındaki koridoru gösteriyordu; bu normaldi. Ama aynada annesiyle babasının yansımaları da vardı. Koridorun yansımasında, tedirgin duruyorlardı. Hüzünlü ve yalnız görünüyorlardı. Koralin izlerken, gevşek ellerle, yavaşça ona el salladılar. Koralin'in babası kolunu annesine dolamıştı.

Aynada Koralin'in annesiyle babası ona bakıyorlardı. Babası ağzını açıp bir şey söyledi ama Koralin hiçbir şey duyamadı. Annesi ayna camına hohladı ve sis solmadan, işaret parmağının ucuyla çabucak bir şey yazdı.

TƎ MIDRAY ƎZİB

Aynanın içindeki buğu soldu, Koralin'in annesiyle babası da öyle. Şimdi aynada yalnızca koridor, Koralin ve kedinin yansımaları vardı.

"Neredeler?" diye sordu Koralin kediye. Kedi yanıt vermedi ama Koralin onun kışın pencere pervazındaki sinek kadar kuru sesinin, *Eh, sen nerede olduklarını düşünüyorsun?* dediğini hayal edebiliyordu.

"Geri gelmeyecekler, değil mi?" dedi Koralin. "Kendi başlarına gelemezler."

Kedi ona bakarak gözlerini kırptı. Koralin bunu evet kabul etti.

"Tamam," dedi Koralin. "O zaman sanırım geriye yapacak tek bir şey kalıyor."

Babasının çalışma odasına yürüdü. Masasına oturdu. Sonra telefonu aldı, telefon defterini açtı ve polis karakolunun numarasını çevirdi.

"Polis," dedi kaba bir erkek sesi.

"Merhaba," dedi Koralin. "Benim adım Koralin Jones."

"Yatma zamanın biraz geçmemiş mi küçükhanım?" dedi polis memuru.

"Muhtemelen," dedi konunun değiştirilmesine izin

vermemeye kararlı olan Koralin, "ama ben bir suç ihbarı yapmak için arıyorum."

"Ne tür bir suçmuş bu?"

"Adam kaçırma. Aslında, anne baba kaçırma. Annemle babam koridorumuzdaki aynanın diğer yanındaki dünyaya kaçırıldı."

"Peki onları kimin kaçırdığını biliyor musun?" diye sordu polis memuru. Koralin onun gülümsediğini hissedebiliyordu ve adamın onu ciddiye almasını sağlamak için elinden geldiğince yetişkin gibi konuşmaya çalıştı.

"Sanırım ikisi de diğer annemin ellerinde. Onları elinde tutmak ve gözlerine siyah düğmeler dikmek isteyebilir. Ya da belki sırf beni elinin yetişebileceği bir yere çekebilmek için kaçırmıştır onları. Emin değilim."

"Ah. Şeytani ellerin hain işleri, değil mi?" dedi adam. "Mımm. Sana ne öneririm, biliyor musun Bayan Jones?"

"Hayır," dedi Koralin. "Ne?"

"Annene söyle, sana koca bir kupa dolusu sıcak çikolata yapsın ve seni iyice bir kucaklasın. Kâbusları kaçırtmak için sıcak çikolata ve bir kucaklama gibisi yoktur. Gecenin bir yarısı onu uyandırdığın için seni azarlayacak olursa, ona polis memurunun böyle istediğini söylersin." Adamın gür, güven verici bir sesi vardı.

Koralin'e güven verememişti.

"Onu gördüğümde," dedi Koralin, "söylerim." Ve telefon ahizesini yerine koydu.

Konuşma boyunca yerde oturmuş, tüylerini yalamakta olan siyah kedi ayağa kalkıp koridora çıktı.

Koralin yatak odasına geri döndü ve mavi sabahlığıyla terliklerini giydi. Lavabonun altında fener aradı, bir tane buldu ama pilleri uzun zaman önce bitmişti ve soluk, saman rengi bir ışıkla zar zor parlıyordu. Koralin onu yerine koydu ve acil durumlar için sakladıkları bir kutu dolusu beyaz mumu çıkarıp, bir tanesini şamdana taktı. Ceplerine birer elma koydu. Anahtar destesini aldı ve eski siyah anahtarı, desteyi bir arada tutan halkadan çıkardı.

Misafir odasına yürüdü ve kapıya baktı. Kapının da ona baktığını hissediyordu, ki bunun aptalca olduğunu biliyordu ama derinlerde, bunun bir şekilde doğru olduğunu da biliyordu.

Yatak odasına döndü ve kot pantolonunun ceplerini karıştırdı. Delikli taşı buldu ve sabahlığının cebine koydu.

Mumu kibritle yaktı ve onun titreşip yanmasını izledi, sonra siyah anahtarı cebinden aldı. Eline soğuk geliyordu. Onu anahtar deliğine soktu ama çevirmedi.

"Ben küçük bir kızken," dedi Koralin kediye, "eski evimizde yaşarken, uzun, çok uzun zaman önce, babam beni evimizle çarşı arasındaki boş arazide yürüyüşe çıkarmıştı.

"Yürüyüş yapmak için pek de iyi yer değildi. İnsanların attığı bir sürü şey vardı: eski tencereler, kırık tabaklar, kolları ve bacakları olmayan oyuncak bebekler, boş konserve kutuları, kırık şişeler. Annemle babam oraya keşfe gitmeyeceğim konusunda bana söz verdirmişti, çünkü çok fazla keskin şey vardı, tetanos falan olabilirdim.

"Ama ben onlara orayı keşfetmek istediğimi söyleyip duruyordum. Bu yüzden, bir gün babam koca kahverengi botlarını giydi, eldivenlerini taktı; bana da çizme, kot pantolon, kazak giydirdi ve yürüyüşe çıktık.

"Yirmi dakika kadar yürümüş olmalıyız. Bir tepeden aşağı indik ve bir derenin olduğu küçük vadiye geldik. Babam aniden bana, 'Koralin... kaç. Tepe yukarı. Hemen!' dedi. Sesi gergin ve telaşlıydı, bu yüzden dediğini yaptım. Koşarken bir şey kolumun arkasını acıttı ama koşmaya devam ettim.

"Tepeye çıktığımda bir şeyin paldır küldür peşimden geldiğini duydum. Babam bir gergedan gibi koşuyordu. Yanıma vardığında beni kollarına aldı ve tepenin diğer yanına taşıdı.

"Sonra durduk, ofladık, pufladık ve vadiye baktık.

"Hava sarı eşekarılarıyla doluydu. Yürürken çürük bir dalın içindeki eşekarısı yuvasına basmış olmalıydık. Ben tepe yukarı koşarken babam orada kalıp onların iğnelerini karşılamış, kaçınam için bana zaman tanımıştı. Koşarken gözlüklerini düşürmüştü.

"Ben yalnızca kolumun arkasından sokulmuştum. Onu otuz dokuz yerden sokmuşlardı. Daha sonra banyoda saydık."

Siyah kedi, gittikçe sabırsızlandığını anlatırcasına yüzünü ve bıyıklarını temizlemeye başladı. Koralin aşağı uzanıp kedinin başıyla boynunu okşadı. Kedi doğruldu, ondan uzaklaşana kadar yürüdü, sonra oturdu ve başını kaldırıp ona baktı.

"Böylece," dedi Koralin, "aynı gün akşamüstü, babam gözlüklerini almak için oraya geri gitti. Ertesi

güne bırakırsa nerede düştüklerini hatırlamayabileceğini söyledi.

"Kısa süre sonra gözlükleriyle geri döndü. Orada dururken, eşekarıları onu sokar, canını acıtırken ve benim kaçmamı izlerken korkmadığını söyledi. Çünkü bana kaçınam için zaman vermeliydi, yoksa eşekarıları ikimizin birden peşine düşecekti."

Koralin kapıdaki anahtarı çevirdi. Anahtar yüksek bir *klank* sesiyle döndü.

Kapı açıldı.

Kapının diğer yanında tuğla duvar yoktu, yalnızca karanlık vardı. Koridordan soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Koralin kapıdan geçmedi.

"Ve orada durup sokulmanın cesur bir hareket olmadığını söyledi," dedi Koralin kediye. "Cesurca değildi, çünkü korkmuyordu; yapabileceği tek şeydi bu. Ama orada eşekarıları olduğunu bile bile, gerçekten korktuğu halde, gözlüklerini almak için geri dönmesi... *İşte* bu cesurcaydı."

Karanlık koridora ilk adımını attı.

Toz, rutubet ve küf kokusu alıyordu.

Kedi yanında yürüdü.

"O nedenmiş peki?" diye sordu kedi pek ilgilenmiyormuş gibi davranmasına rağmen.

"Çünkü," dedi Koralin, "bir şeyi korkmana rağmen yapıyorsan, *bu* cesurcadır."

Mum duvara kocaman, tuhaf, titrek gölgeler düşürüyordu. Koralin karanlıkta bir şeyin hareket ettiğini duydu; yanında ya da yakınında, emin olamıyordu. Her ne ise, onun adımlarına ayak uyduruyor gibiydi.

"Demek bu yüzden sen de *o kadının* dünyasına geri dönüyorsun, öyle mi?" dedi kedi. "Baban bir kere seni eşekarılarından kurtardığı için?"

"Aptal olma," dedi Koralin. "Onlar annemle babam oldukları için geri dönüyorum. Benim ortadan kaybolduğumu fark etse, eminim onlar da aynısını benim için yaparlardı. Yine konuşmaya başladığının farkında mısın?"

"Böylesine bilge ve zeki bir yol arkadaşım olduğu için ne kadar da şanslıyım," dedi kedi. Sesi alaycıydı ama tüyleri diken diken olmuştu ve fırçayı andıran kuyruğunu havaya kaldırmıştı.

Koralin, *affedersin* ya da *bu seferki yürüyüş daha kısa sürmedi mi?* gibi bir şey söylemek üzereydi ki, ışık aniden yok oldu, biri mumu eliyle söndürmüştü sanki.

Sürtünme sesleri ve pıtırtılar duyuldu. Koralin kalbinin kaburgalarını dövdüğünü hissedebiliyordu. Bir elini uzattı... ve örümcek ağı gibi tel tel bir şeyin ellerine ve yüzüne sürtündüğünü hissetti.

Koridorun sonunda bir elektrik ışığı yandı. Karanlığın ardından kör ediciydi. Koralin'in biraz uzağında, ışığı arkasına almış bir kadının silueti vardı.

"Koralin? Hayatım?" diye seslendi.

"Anne!" dedi Koralin ve rahatlayarak, hevesle koştu.

"Hayatım," dedi kadın. "Neden benden kaçtın?"

Koralin duramayacak kadar yakındı. Diğer annesinin soğuk kollarının onu sardığını hissetti. Diğer anne ona sıkı sıkı sarılırken Koralin kaskatı durdu.

"Annemle babam nerede?" diye sordu Koralin.

"Buradayız," dedi diğer annesi. Sesi gerçek annesinin sesine o kadar benziyordu ki, Koralin aralarındaki farkı zar zor seçebiliyordu. "Buradayız. Seni sevmeye, seninle oynamaya, seni beslemeye ve hayatını ilginç kılmaya hazırız."

Koralin geriledi ve diğer annesi gönülsüzce bıraktı onu.

Koridordaki sandalyede oturmakta olan diğer baba doğruldu ve gülümsedi. "Mutfağa gel," dedi. "Gece yarısı atıştırmalığı hazırladım. İçecek bir şey de istersin; sıcak çikolata, ne dersin?"

Koralin aynaya varana kadar koridorda yürüdü. Aynada, yeni ağlamış görünen ve siyah düğmeler yerine gerçek gözleri olan, şamdandaki sönmüş mumu sıkı sıkı tutan bir kız çocuğundan başka hiçbir şey yoktu.

Koralin aynadaki kıza baktı ve aynadaki kız da ona baktı.

Cesur olacağım, diye düşündü Koralin. *Hayır, ben cesurum.*

Şamdanı yere koydu, sonra arkasına döndü. Diğer anne ve diğer baba aç gözlerle ona bakıyorlardı.

"Benim atıştırmaya ihtiyacım yok," dedi. "Elmam var. Bakın?" Sabahlığının cebinden bir elma çıkardı, sonra gerçekte hissetmediği bir zevk ve hevesle ısırdı.

Diğer baba hayal kırıklığına uğramış göründü. Diğer anne tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri birazcık fazla uzundu. Koridordaki ışıklar siyah düğme gözlerinin ışıldayıp parlamasına sebep oluyordu.

"Beni korkutmuyorsunuz," dedi Koralin ama as-

lında çok, çok korkutuyorlardı. "Ben annemle babamı geri istiyorum."

Dünyanın kenarları birazcık ışıldadı sanki.

"Ben senin eski anne ve babana ne yapmış olabilirim ki? Seni terk etmişlerse, Koralin, senden sıkıldıkları, bıktıkları içindir. Ben senden hiç sıkılmayacağım ve seni asla terk etmeyeceğim. Burada, benim yanımda daima güvende olacaksın." Diğer annenin ıslak görünüşlü saçları, derin okyanuslardaki bir yaratığın dokunaçları gibi başının çevresinde uçuştu.

"Onlar benden sıkılmadılar," dedi Koralin. "Yalan söylüyorsun. Onları sen çaldın."

"Aptal, aptal Koralin. Her neredeyseler, durumları iyi."

Koralin diğer anneye dik dik bakmakla yetindi.

"Bunu kanıtlayacağım," dedi diğer anne ve uzun beyaz parmaklarını aynanın yüzeyinde gezdirdi. Ayna, üzerine bir ejderha hohlamış gibi puslandı ve sonra açıldı.

Aynada gündüz olmuştu. Koralin koridorun bir ucundan kapının olduğu uca bakıyordu. Kapı dışarıdan açıldı ve Koralin'in annesiyle babası içeri girdiler. Ellerinde bavullar vardı.

"Güzel bir tatil oldu," dedi Koralin'in babası.

"Artık Koralin'in bizimle olmaması ne hoş," dedi annesi mutlu bir gülümsemeyle. "Bundan böyle, yurtdışına çıkmak gibi, hep yapmak istediğimiz ama küçük bir kızımız olduğu için yapamadığımız şeyleri yapabiliriz."

"Üstelik," dedi babası, "diğer annesinin ona bizden çok daha iyi bakacağını bilmek içimi çok rahatlatıyor."

Ayna puslandı, soldu ve bir kez daha geceyi yansıtır oldu.

"Anladın mı?" dedi diğer annesi.

"Hayır," dedi Koralin. "Anlamadım. İnanmıyorum da."

Gördüklerinin gerçek olmadığını umuyordu ama o kadar emin değildi. İçinde, tıpkı elma koçanındaki kurt gibi, minik bir kuşku vardı. Sonra başını kaldırdı ve diğer annesinin yüzündeki ifadeyi gördü: Gerçek bir öfke ifadesi yüzünden yaz şimşeği gibi geçti ve Koralin aynada gördüklerinin yalnızca bir yanılsama olduğundan kesinkes emin oldu.

Koralin divana oturup elmasını yedi.

"Lütfen," dedi diğer annesi. "Güçlük çıkarma." Misafir odasına gitti ve ellerini iki kez çırptı. Bir hışırtı geldi ve siyah bir fare belirdi. Fare başını kaldırıp ona baktı. "Bana anahtarı getir," dedi kadın.

Fare çıtırdadı, sonra koşa koşa gidip Koralin'in kendi dairesine açılan kapıdan geçti.

Fare anahtarı peşinden sürükleyerek döndü.

"Neden bu tarafta kendi anahtarınız yok?" diye sordu Koralin.

"Tek bir anahtar var. Tek bir kapı," dedi diğer baba.

"Şşş," dedi diğer anne. "Böylesine önemsiz şeylerle sevgili Koralin'imizin kafasını karıştırmamalısın." Anahtarı anahtar deliğine soktu ve çevirdi. Kilit tutukluk yapıyordu ama tangırdayarak kapandı.

Kadın anahtarı önlüğünün cebine attı.

Dışarıda gökyüzü aydınlanmaya, parlak bir griye dönüşmeye başlamıştı.

"Gece yarısı atıştırmalığı istemiyorsak bile," dedi diğer anne, "yine de güzellik uykusuna ihtiyacımız var. Ben yatağa geri dönüyorum Koralin. Senin de aynısını yapmanı kuvvetle tavsiye ederim."

Koralin misafir odasının uzak ucundaki kapıya yürüdü. Kapıyı çekiştirdi ama sıkıca kilitlenmişti. Diğer anne babasının yatak odasının kapısı da kapanmıştı.

Koralin gerçekten de yorgundu ama yatak odasında uyumak istemiyordu. Diğer annesiyle aynı çatı altında uyumak istemiyordu.

Ön kapı kilitli değildi. Koralin şafağa çıktı ve taş merdiveni indi. En alt basamağa oturdu. Hava soğuktu.

Tüylü bir şey kıvranarak yan tarafına sürtündü. Koralin yerinde sıçradı, sonra ne olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Ah. Sensin," dedi siyah kediye.

"Gördün mü?" dedi kedi. "Beni tanımak o kadar zor değilmiş, değil mi? Adım olmamasına rağmen."

"Ee, ya seni çağırmak istesem?"

Kedi burnunu kırıştırdı ve etkilenmemiş görünmeyi başardı. "Kedi çağırmak," diye sır verdi, "fazla ciddiye alınan bir eylemdir. Fırtına çağırmaya çalışsan daha iyi."

"Ya yemek zamanı gelmişse?" diye sordu Koralin. "O zaman çağrılmak istemez miydin?"

"Elbette," dedi kedi. "Ama basitçe 'yemek' diye bağırsan da iş görür. Anladın mı? İsimlere gerek yok."

"Neden beni istiyor?" diye sordu Koralin kediye. "Neden burada, onun yanında kalmamı istiyor?"

"Sevecek bir şey istiyor sanırım," dedi kedi. "O ol-

mayan bir şey. Yemek için bir şey istiyor da olabilir. O tür yaratıkları anlamak zor."

"Ne yapmamı önerirsin?" diye sordu Koralin.

Kedi alaycı bir şey söyleyecek gibiydi. Ama sonra bıyıklarını oynattı ve, "Ona meydan oku," dedi. "Adil oynayacağı garantisi yok ama o tür yaratıklar oyunlardan ve meydan okumalardan hoşlanır."

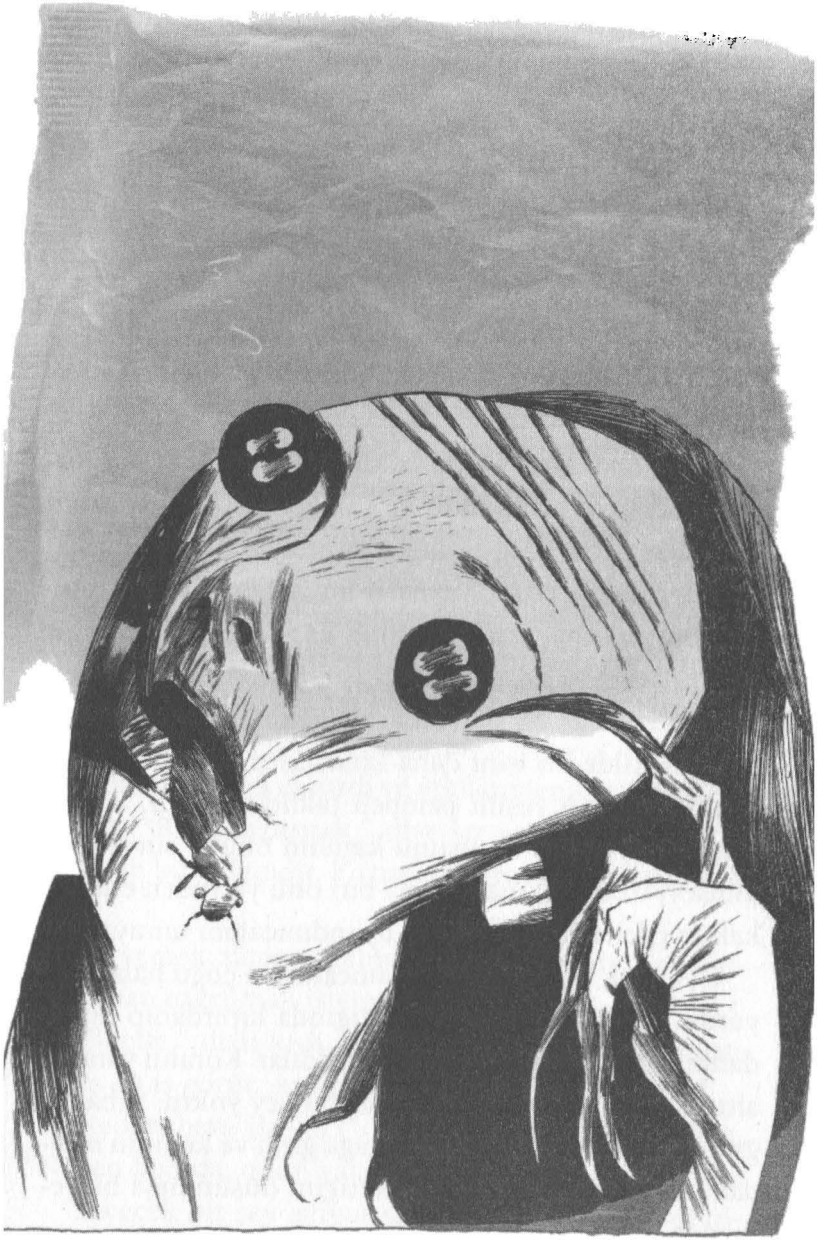
"Ne türmüş o?" diye sordu Koralin.

Ama kedi yanıt vermedi, rahatça gerindi ve yürüyüp gitti. Sonra durdu ve dönerek, "Yerinde olsam içeri girerdim," dedi. "Biraz uyu. Seni bekleyen uzun bir gün var."

Sonra kedi gitti. Onun haklı olduğunu fark etti Koralin. Sessizce eve döndü ve yatak odasının kapısının önünden geçti. İçeride diğer annesiyle diğer babası... ne? diye merak etti. Uyuyorlar mıydı? Bekliyorlar mıydı? Sonra aklına, yatak odasının kapısını açarsa boş bir oda bulacağı ya da, daha doğrusu, kapıyı açtığı ana kadar boş kalacak bir oda bulacağı geldi.

Bir şekilde bu işini daha kolaylaştırıyordu. Koralin kendi odasının yeşilli pembeli taklidine girdi. Kapıyı kapayıp oyuncak kutusunu kapının önüne sürükledi; kimseyi uzak tutamazdı ama biri onu yerinden etmeye kalksa çıkaracağı sesin onu uyandıracağını umuyordu.

Oyuncak kutusundaki oyuncakların çoğu hâlâ uyuyordu. Koralin kutuyu oynattığında kıpırdanıp mırıldandılar ve sonra yine uykuya daldılar. Koralin yatağın altında fare aradı ama orada hiçbir şey yoktu. Sabahlığını ve terliklerini çıkardı, yatağa girdi ve kedinin *meydan okuma* derken neyi kastettiğini düşünmeyi bitiremeden uykuya daldı.

6

Koralin yüzüne vuran sabah ortası güneşine uyandı.

Bir an şaşaladı. Nerede olduğunu bilmiyordu; *kim* olduğundan bile tam olarak emin değildi. Sabah içinde uyandığımız yatağın kimliğimizi bu kadar belirleyebilmesi hayret vericidir ve ayrıca kimliğimizin bu kadar kırılgan olması da öyle.

Koralin bazen gündüz düşleri kurarken, Kuzey Kutbu'nda, Amazon yağmur ormanlarında ya da Karanlık Afrika'da keşif gezilerindeyken kim olduğunu unuturdu ve biri omzuna dokunduğunda ya da adını söylediğinde irkilerek bir milyon kilometre uzaktan döner, kısacık bir an içinde kim olduğunu, adının ne olduğunu, hatta orada olduğunu hatırlamak zorunda kalırdı.

Şimdi güneş yüzüne vuruyordu ve o Koralin Jones'tu. Sonra, odanın yeşil-pembeliği, boyalı kâğıttan büyük bir kelebeğin hışırdayarak tavanda uçuşması ona nerede uyandığını hatırlattı.

Koralin yataktan çıktı. Gündüz vakti pijamaları, sabahlığı ve terlikleriyle dolaşamayacağına karar verdi. Bu, diğer Koralin'in giysilerini giymesi anlamına gelecek bile olsa. (Bir diğer Koralin var mıydı? Hayır, diye düşündü, yoktu. Yalnızca o vardı.) Ama dolapta normal giysiler yoktu. Daha çok oyun kostümleri vardı, kendi gardırobunda asılı durmasını çok isteyeceği giysilerden: lime lime bir cadı kostümü; yamalı bir korkuluk kostümü; ışıldayan, pırıldayan küçük dijital ışıkları olan gelecek-savaşçısı kostümü; tamamen tüyler ve aynalarla kaplı zarif bir gece elbisesi vardı. Sonunda, bir çekmecede kadife geceden yapılmış gibi duran siyah bir kot pantolon ve kumaşında solgun, minik yıldızların ışıldadığını, koyu duman rengi gri bir süveter buldu.

Pantolonu ve süveteri giydi. Sonra dolabın dibinde bulduğu parlak turuncu botları ayağına geçirdi.

Sabahlığının cebindeki son elmayı da aldıktan sonra aynı cepten delikli taşı çıkardı.

Taşı pantolonunun cebine koydu ve sanki zihni biraz açıldı. Bir tür sisten sıyrılmış gibi hissediyordu.

Mutfağa gitti ama mutfak boştu.

Yine de dairede biri olduğundan emindi. Koridorda yürüyerek babasının odasına girdi ve orada biri olduğunu gördü.

"Diğer anne nerede?" diye sordu diğer babaya. Diğer babası çalışma odasında, tıpkı kendi babasınınkine

benzeyen bir masanın başında oturuyordu ama hiçbir şey yapmıyordu, kendi babasının çalışıyor numarası yaptığı zamanlarda okuduğu bahçecilik kataloglarını bile okumuyordu.

"Dışarıda," dedi diğer baba. "Kapıları onarıyor. Bazı haşarat sorunları var." Adam konuşacak biri bulduğu için memnun gibiydi.

"Fareleri mi kastediyorsun?"

"Hayır, fareler bizim dostlarımız. Bu diğer türden. Kuyruğunu dik tutan iri, siyah bir tip."

"Kedi mi demek istiyorsun?"

"İşte o," dedi diğer babası.

Bugün Koralin'in gerçek babasına daha az benziyordu. Yüzünde belirsiz bir hal vardı; kabarmaya başlamış, tümsekleri, çatlakları ve oyukları yok olmuş ekmek hamuru gibiydi.

"Gerçekten, o burada değilken seninle konuşmamam gerek," dedi. "Ama hiç endişelenme. Sık sık gitmeyecek. Bizim hassas konukseverliğimizi sana göstereceğim, öyle ki geri dönmek aklına bile gelmeyecek." Ağzını kapayıp ellerini kucağında kavuşturdu.

"Ee, şimdi ne yapacağım?" diye sordu Koralin.

Diğer baba dudaklarını gösterdi. *Sessizlik.*

"Benimle konuşmayı reddediyorsan," dedi Koralin, "ben keşfe çıkıyorum."

"Anlamı yok," dedi diğer baba. "Buradan başka hiçbir yer yok. O yalnızca burayı yaptı: ev, bahçe ve evdeki insanlar. Yaptı ve bekledi." Sonra utanmış göründü ve söylememesi gereken şeyler söylediğini anlatmaya çalışır gibi, yine parmağını dudaklarına götürdü.

Koralin çalışma odasından çıktı. Misafir odasına, eski kapıya gitti ve çekti, sarstı, salladı. Hayır, sıkıca kilitlenmişti ve anahtar diğer annedeydi.

Odaya bakındı. Çok tanıdık geliyordu; odayı bu kadar tuhaf kılan buydu. Her şey tıpkı hatırladığı gibiydi: büyükannesinin tuhaf kokulu mobilyaları, meyve çanağını (bir salkım üzüm, iki erik, bir şeftali ve bir elma) betimleyen duvardaki resim, aslan ayaklı, alçak bir ahşap sehpa ve odanın ısısını emer görünen boş şömine.

Ama bir şey daha vardı, daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir şey. Şömine rafında camdan bir top vardı.

Koralin şömineye gitti, ayakuçlarında yükseldi ve cam topu indirdi. Bir kar küresiydi ve içinde iki minik insan vardı. Koralin küreyi sallayıp karları uçurdu, beyaz kar taneleri suyun içinde ışıldayarak yuvarlandı.

Sonra küreyi şömine rafına geri koydu ve gerçek anne babasını ve çıkış yolunu aramaya devam etti.

Daireden çıktı. Ardında Bayan Spink ile Bayan Forcible'ın durmaksızın gösteri yaptıkları ışıklı kapıyı geçti ve ormana doğru yürümeye başladı.

Koralin'in geldiği yerde, ağaçlığı geçtikten sonra çimenlikten ve eski tenis kortundan başka hiçbir şey göremezdiniz. Bu yerde orman devam ediyordu ve ağaçlar gittikçe daha da kabalaşıyor, ağaca daha az benziyorlardı.

Kısa süre sonra ağaçlar yalnızca kabataslak gibi görünmeye başladılar, tıpkı ağaç fikri gibi: aşağıda grimsi kahverengi bir gövde, yukarıda ise yaprakları temsil eden yeşilimsi bir leke.

Koralin merak etti, acaba diğer anne ağaçlarla ilgilenmiyor muydu, yoksa kimsenin bu kadar uzağa gelmesini beklemediği için mi bu kısımla fazla uğraşmamıştı?

Yürümeye devam etti.

Sonra sis başladı.

Normal sis gibi ıslak değildi. Soğuk değildi, ılık da değildi. Koralin'e, hiçlikte yürüyormuş gibi geldi.

Ben bir kaşifim, diye düşündü Koralin kendi kendine. *Ve buradan çıkmak için olabildiğince çok yol bulmam lazım. Bu yüzden yürümeye devam edeceğim.*

İçinde yürüdüğü dünya, tıpkı boş bir sayfa ya da kocaman, boş, beyaz bir oda gibi, soluk bir hiçlikten ibaretti. Isısı, kokusu, dokusu, tadı yoktu.

Sis olmadığı kesin, diye düşündü Koralin ama ne olduğunu bilmiyordu. Bir an kör mü olduğunu merak etti. Ama hayır, kendi kendini apaçık görebiliyordu. Ama ayaklarının altında zemin yoktu, yalnızca puslu, süt gibi bir beyazlık vardı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi bir şekil yanından.

Koralin'in gözlerinin şekle odaklanması biraz zaman aldı: Başta onu uzakta duran bir tür aslan sandı; sonra yanıbaşındaki bir fare olabileceğini düşündü. Sonra ne olduğunu anladı.

"Keşif yapıyorum," dedi Koralin kediye.

Kedinin tüyleri diken diken olmuştu ve gözleri iri iri açılmıştı. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Mutlu bir kediye benzemiyordu.

"Kötü bir yer," dedi kedi. "Yer diyebilirsen, tabii. Ben demiyorum. Burada ne işin var?"

"Keşfe çıktım."

"Burada bulunabilecek hiçbir şey yok," dedi kedi. "Burası yalnızca dışarısı, *onun* yaratmaya zahmet etmediği yerin bir parçası."

"O?"

"Diğer annen olduğunu söyleyen," dedi kedi.

"O *nedir*?" diye sordu Koralin.

Kedi yanıt vermedi, Koralin'in yanında, soluk sisin içinde yürümeye devam etti.

Önlerinde bir şekil belirmeye başladı. Yüksek, dik ve karanlıktı.

"Yanılmışsın!" dedi Koralin kediye. "Burada bir şey var!"

Sonra şekil sisin içinde biçim aldı: biçimsiz beyazlığın içinde önlerinde yükselen karanlık bir ev.

"Ama bu..." dedi Koralin.

"Biraz önce çıktığın ev," diye onayladı kedi. "Kesinlikle."

"Belki de siste geri dönmüşümdür," dedi Koralin.

Kedi dik kuyruğunun ucunu kıvırarak soru işaretine benzetti ve başını yana eğdi. "*Sen* dönmüş olabilirsin," dedi. "*Ben* kesinlikle dönmedim. Yanılmışım, ha?"

"Ama nasıl bir şeyden uzağa yürüyerek ona yaklaşabilirsin?"

"Kolay," dedi kedi. "Dünyanın etrafında yürüyen birini hayal et. Bir şeyden uzaklaşarak başlar ve sonunda aynı yere varırsın."

"Küçük dünya," dedi Koralin.

"Ona yetecek kadar büyük," dedi kedi. "Örümcek-

lerin ağları sinek yakalamalarına yetecek kadar büyüktür."

Koralin ürperdi.

"Adam onun kapıları onardığını söyledi," dedi kediye. "Seni uzak tutmak için."

"*Deneyebilir*," dedi kedi etkilenmemiş gibi. "Ah evet. Deneyebilir." Şimdi evin yanındaki ağaçların altında duruyorlardı. Bu ağaçlar çok daha ağaçsı görünüyordu. "Bu tür yerlerin, *onun* bile bilmediği giriş çıkış yolları vardır."

"Bu yeri o mu yaptı öyleyse?" diye sordu Koralin.

"Yaptı, buldu; ne fark eder ki?" diye sordu kedi. "Her durumda, burası çok uzun zamandır onun kontrolünde. Bir dakika..." Ürperdi ve sıçradı. Daha Koralin gözünü kırpamadan, kedi pençesinde büyük, siyah bir fareyle oturuyordu. "Zaten fareleri sevmem," dedi kedi hiçbir şey olmamış gibi, sohbet edercesine, "ama buradaki farelerin hepsi onun casusu. Onları gözleri ve elleri olarak kullanıyor..." Sonra kedi fareyi bıraktı.

Fare birkaç metre koştu ve sonra kedi tek bir sıçrayışta üzerine çullandı ve bir pençesiyle fareyi yere yapıştırarak, keskin tırnaklı diğer pençesiyle sertçe vurdu. "Bu kısmını seviyorum," dedi kedi mutlulukla. "Bir daha yapayım mı?"

"Hayır," dedi Koralin. "Neden yapıyorsun ki? Ona işkence ediyorsun."

"Mımm," dedi kedi. Fareyi bıraktı.

Fare sersem sersem birkaç adım sendeledi, sonra koşmaya başladı. Kedi bir pençe darbesiyle onu havaya fırlatıp ağzıyla yakaladı.

"Kes şunu!" dedi Koralin.

Kedi fareyi iki ön pençesinin arasına bıraktı. "Bazıları," dedi içini çekerek, yağlanmış ipek kadar pürüzsüz bir sesle, "bir kedinin avıyla oynama eğilimini merhametli bulur; ne de olsa, komik küçük çerezlerin arada bir kaçmasına izin verir. Senin akşam yemeklerinin kaçtığı oldu mu hiç?"

Sonra fareyi ağzına aldı ve koruluğun arasına, bir ağacın arkasına taşıdı.

Koralin eve geri döndü.

Her şey sessiz, boş ve terk edilmişti. Halı kaplı yerdeki ayak sesleri bile kulağa yüksek geliyordu. Güneş ışınlarında toz zerreleri asılıydı.

Koridorun uzak ucunda ayna vardı. Kendini aynaya doğru yürürken görebiliyordu. Yansıması hissettiğinden daha cesur görünüyordu. Aynada ondan başka kimse yoktu. Yalnızca, koridorda yürüyen Koralin.

Bir el omzuna dokundu ve Koralin başını kaldırıp baktı. Diğer anne iri, siyah düğme gözlerle ona bakıyordu.

"Koralin, hayatım," dedi. "Yürüyüşünden döndüğüne göre, bu sabah seninle bazı oyunlar oynayabileceğimizi düşündüm. Seksek? Mutlu Aileler? Monopoli?"

"Aynada yoktun," dedi Koralin.

Diğer anne gülümsedi. "Aynalar," dedi, "asla güvenilir değildir. Şimdi, hangi oyunu oynayalım?"

Koralin başını iki yana salladı. "Seninle oynamak istemiyorum," dedi. "Eve dönmek ve gerçek anne babamla birlikte olmak istiyorum. Onları bırakmanı istiyorum. Hepimizi bırakmanı istiyorum."

Diğer anne başını yavaşça iki yana salladı. "Yılan dişinden daha keskindir," dedi, "bir evladın nankörlüğü. Yine de sevgiyle, en kibirli ruh bile kırılabilir." Uzun beyaz parmakları kıpırdanıyor, havayı okşuyordu.

"Seni sevmeyi planlamıyorum," dedi Koralin. "Ne olursa olsun. Beni seni sevmeye zorlayamazsın."

"Bunu konuşalım," dedi diğer anne ve dönüp oturma odasına yürüdü. Koralin onu takip etti.

Diğer anne büyük divana oturdu. Divanın yanından bir alışveriş torbası aldı ve içinden beyaz, hışırtılı bir kesekâğıdı çıkardı.

Onu tutan elini Koralin'e uzattı. "Bir tane ister misin?" diye sordu nazikçe.

Koralin içinden yumuşak şekerleme ya da akide şekeri çıkacağını düşünerek bakışlarını indirdi. Kesekâğıdı yarı yarıya, dışarı çıkma çabasıyla birbirlerinin üzerine tırmanan iri, parlak hamamböcekleriyle doluydu.

"Hayır," dedi Koralin. "İstemem."

"Sen bilirsin," dedi diğer annesi. Çok iri ve çok siyah bir böcek seçti dikkatle, bacaklarını kopardı (onları düzgünce divanın yanındaki küçük sehpada duran büyük cam küllüğe bıraktı) ve böceği ağzına attı. Mutlulukla çıtır çıtır yedi.

"Mımm," dedi ve bir tane daha aldı.

"Sen hastasın," dedi Koralin. "Hasta, kötü ve tuhaf."

"İnsan annesiyle böyle mi konuşur?" diye sordu diğer anne ağzı hamamböcekleriyle doluyken.

"Sen annem değilsin," dedi Koralin.

Diğer annesi bunu duymazdan geldi. "Şimdi, sanı-

rım biraz fazla heyecanlandın Koralin. Belki bu akşam birlikte biraz nakış işleriz ya da suluboya resim yaparız. Sonra akşam yemeği ve ondan sonra, eğer uslu dursan, yatmadan önce farelerle biraz oynayabilirsin. Sana bir hikâye okurum ve seni yatırıp iyi geceler öpücüğü veririm." Uzun beyaz parmakları yorgun bir kelebek gibi nazikçe kıpırdandı ve Koralin ürperdi.

"Hayır," dedi Koralin.

Diğer anne divanda oturdu. Ağzı çizgiye dönüşmüştü; dudakları büzülmüştü. Bir torbadaki çikolata kaplı kuru üzümleri yiyen biri gibi, ağzına bir hamamböceği daha attı, sonra bir tane daha. İri, siyah gözlerini Koralin'in ela gözlerine dikmişti. Parlak siyah saçları, Koralin'in dokunamadığı ve hissedemediği bir tür rüzgâra kapılmış gibi, boynunda ve omuzlarında kıvrılıp bükülüyordu.

Bir dakikadan uzun süre birbirlerine baktılar. Sonra diğer anne, "Terbiye!" dedi. Hamamböcekleri kaçamasın diye beyaz kesekâğıdını dikkatle katladı ve alışveriş torbasının içine geri koydu. Sonra ayağa kalktı, kalktı, kalktı: Koralin'in hatırladığından daha uzun boylu görünüyordu. Önlüğünün cebine uzandı ve ilk önce siyah kapı anahtarını çıkardı. Kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra alışveriş torbasının içine attı. Sonra minik, gümüş rengi bir anahtar çıkardı. Onu zaferle kaldırdı. "İşte burada," dedi. "Bu senin için Koralin. Senin kendi iyiliğin için. Çünkü seni seviyorum. Seni terbiye etmek için. İnsanı terbiye adam eder, ne de olsa."

Koralin'i koridora sürükledi ve koridorun sonunda-

ki aynaya doğru ilerledi. Sonra minik anahtarı aynanın dokusuna soktu ve *çevirdi.*

Ayna, kapı gibi açıldı ve arkasındaki karanlığı sergiledi. "Terbiyeni takındığında çıkabilirsin," dedi diğer annesi. "Sevgi dolu bir evlat olmaya hazır olduğunda."

Koralin'i kaldırıp aynanın arkasındaki loş yere soktu. Alt dudağına bir böcek parçası yapışmıştı ve siyah düğme gözleri ifadesizdi.

Sonra ayna kapıyı kapadı ve Koralin'i karanlıkta bıraktı.

7

Ağlamaklı olan Koralin, içinde bir yerlerde kocaman bir hıçkırığın kabardığını hissetti. Ve dışarı çıkamadan bastırdı onu. Derin bir nefes alıp bıraktı. Ellerini uzatıp, hapsedildiği yere dokundu. Süpürge dolabı büyüklüğündeydi: ayakta durmaya ya da oturmaya yetecek kadar yüksek ama yere uzanacak kadar geniş ya da derin değil.

Bir duvarı camdı ve ele soğuk geliyordu.

Minik odayı bir kez daha dolaştı, ellerini uzanabildiği her yüzeye dokundurdu, kapı tokmağı, ışık düğmesi, gizli kapı çengeli –herhangi bir çıkış yolu– aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Elinin arkasında bir örümcek koşturdu ve Koralin

çığlığını bastı. Örümcek dışında, zifiri karanlık dolapta yalnızdı.

Sonra eline birinin küçük, soğuk yanağı ve dudaklarına benzer bir şey geldi, ve bir ses kulağına fısıldadı: "Sus! Pus! Hiçbir şey söyleme, çünkü cadı dinliyor olabilir!"

Koralin hiçbir şey söylemedi.

Soğuk bir elin yüzünde dolaştığını, parmakların bir güvenin kanat çırpışı kadar hafifçe gezindiğini hissetti.

Bir başka ses konuştu. O kadar tereddütlü ve hafifti ki, Koralin hayal görüp görmediğini merak etti. "Sen... sen *canlı* mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Koralin.

"Zavallı çocuk," dedi ilk ses.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı Koralin.

"İsimler, isimler, isimler," dedi başka, çok uzaklarda kaybolmuş bir ses. "Nefesten sonra ilk giden isimlerdir ve yüreğin atışı. Anılarımızı isimlerimizden daha uzun süre saklarız. Bir mayıs sabahı, çemberimle sopamı taşıyan dadımın, arkasındaki sabah güneşinin, esintide sallanan lalelerin görüntülerini hâlâ zihnimde saklıyorum. Ama dadımın adını unuttum. Lalelerin de."

"Lalelerin isimleri olduğunu sanmıyorum," dedi Koralin. "Onlar yalnızca lale."

"Belki," dedi ses hüzünle. "Ama ben hep bu lalelerin isimleri olması gerektiğini düşündüm. Kırmızıydılar. Turuncu ve kırmızı. Kırmızı ve turuncu ve sarı. Tıpkı bir kış akşamı çocuk odasında çıkan yangındaki közler gibi. Onları hatırlıyorum."

Ses öyle hüzünlüydü ki, Koralin elini sesin geldiği yere uzattı ve soğuk bir el bulup sıkıca tuttu.

Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Koralin şimdi üç şekil görebiliyordu ya da görebildiğini sanıyordu. Her biri gündüz göğündeki ay kadar soluk ve belirsizdi. Kendi boyunda çocuklara benziyorlardı. Soğuk el de onun elini sıktı. "Teşekkür ederim," dedi ses.

"Sen kız mısın?" diye sordu Koralin. "Yoksa oğlan mı?"

Bir duraksama oldu. "Küçükken entari giyerdim. Saçlarım uzun ve bukle bukleydi," dedi kuşkuyla. "Ama şimdi sen sorunca, bana öyle geliyor ki, bir gün entarimi çıkardılar, bana pantolon giydirdiler ve saçlarımı kestiler."

"Pek de önem verdiğimiz bir şey değil," dedi seslerden ilki.

"O zaman, oğlan, belki," diye devam etti Koralin'in elini tuttuğu çocuk. "Sanırım eskiden bir oğlan çocuğuydum." Ve aynanın arkasındaki odanın karanlığında birazcık daha parladı.

"Size ne oldu?" diye sordu Koralin. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Bizi burada bıraktı o," dedi seslerden biri. "Yüreklerimizi çaldı, ruhlarımızı çaldı, hayatlarımızı aldı ve bizi burada bıraktı, bizi karanlıkta unuttu."

"Zavallıcıklar," dedi Koralin. "Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Çok uzun zamandır," dedi bir ses.

"Evet. Hesaplanamayacak kadar uzun," dedi bir başka ses.

"Ben bulaşıkhane kapısından geçtim," dedi oğlan olduğunu düşünen çocuğun sesi, "ve kendimi yine oturma odasında buldum. Ama *o* beni bekliyordu. Benim diğer annem olduğunu söyledi ama gerçek annemi bir daha görmedim."

"Kaç!" dedi seslerin en ilki; bir başka kız, diye düşündü Koralin. "Ciğerlerinde hava, damarlarında kan, yüreğinde sıcaklık varken kaç. Zihnin ve ruhun hâlâ sendeyken kaç."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Koralin. "Annemle babamı ele geçirdi. Onları geri almaya geldim."

"Ah, ama günler toza döner, yapraklar düşer, seneler bir saatin tik takları gibi birbirini izlerken o seni burada tutacak."

"Hayır," dedi Koralin. "Tutmayacak."

Bunun üzerine, aynanın ardındaki odada sessizlik oldu.

"Bir ihtimal," dedi karanlıktaki ses, "annenle babanı cadıdan geri alabilirsen, bizim ruhlarımızı da kurtarabilirsin."

"Onları o mu aldı?" diye sordu Koralin şokla.

"Evet. Ve onları sakladı."

"Bu yüzden öldüğümüzde buradan ayrılamadık. Bizi sakladı, bizimle beslendi, ta ki bizden geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Yılan derisi ve örümcek kabuğundan farksızız. Saklı yüreklerimizi bul gençhanım."

"Peki, bulursam size ne olacak?" diye sordu Koralin.

Sesler hiçbir şey söylemedi.

"Peki, bana ne yapacak?" dedi.

Soluk şekiller hafifçe parlayıp söndü; Koralin onların, parlak bir ışık söndükten sonra gözlerinizde kalan imgeler gibi olduğunu hayal edebiliyordu.

"Acıtmıyor," diye fısıldadı hafif bir ses.

"Hayatını, benliğini, sevdiğin her şeyi alacak ve sana sis ve pustan başka hiçbir şey bırakmayacak. Neşeni alacak. Bir gün uyanacaksın ve yüreğinle ruhunun gitmiş olduğunu göreceksin. Bir kabuktan ibaret olacaksın, bir avuç sis olacaksın, uyandığında hatırladığın bir düşten, unutulmuş bir şeyin anısından farksız olacaksın."

"Boş," diye fısıldadı üçüncü ses. "Boş, boş, boş, boş, boş."

"Kaçmalısın," diye nefes verdi bir ses hafifçe.

"Hiç sanmıyorum," dedi Koralin. "Kaçmaya çalıştım ama işe yaramadı. O annemle babamı aldı. Bana bu odadan nasıl çıkacağını söyleyebilir misiniz?"

"Bilsek söylerdik."

"Zavallıcıklar," dedi Koralin kendi kendine.

Oturdu. Süveterini çıkardı ve dürüp yastık gibi başının arkasına koydu. "Beni sonsuza dek karanlıkta tutamayacak," dedi Koralin. "Beni buraya oyunlar oynamak için getirdi." *Oyunlar ve meydan okumalar,* demişti kedi. "Ben burada, karanlıktayken, bana meydan okuyamaz." Aynanın arkasındaki sıkışık yere sığabilmek için kıvrılıp bükülerek rahat etmeye çalıştı.

Midesi gurulduyordu. Son elmasını, mümkün olduğunca uzun sürsün diye minik minik ısırıklarla yedi. Bitirdiğinde hâlâ açtı.

Sonra aklına bir fikir geldi ve fısıldadı. "Beni dışarı

çıkarmaya geldiğinde, neden siz üçünüz benimle gelmiyorsunuz?"

"Keşke gelebilsek," diye fısıldadılar ona zar zor işitilen sesleriyle. "Ama yüreklerimiz onda. Artık karanlığa ve boş yerlere aidiz. Işık bizi yakar, kavurur."

"Ah," dedi Koralin.

Gözlerini yumdu. Bu karanlığı daha da kararttı. Başını dürülmüş süveterine yasladı ve uykuya daldı. Uykuya dalarken, bir hayaletin yavaşça yanağını öptüğünü, küçük bir sesin orada değilmişçesine hafif bir sesle kulağına fısıldadığını hissetti. Nazik, incecik ses öyle suskundu ki, Koralin hayal gördüğüne inanabilirdi rahatlıkla. "Taşın içinden bak," dedi ses ona.

Ve sonra Koralin uyudu.

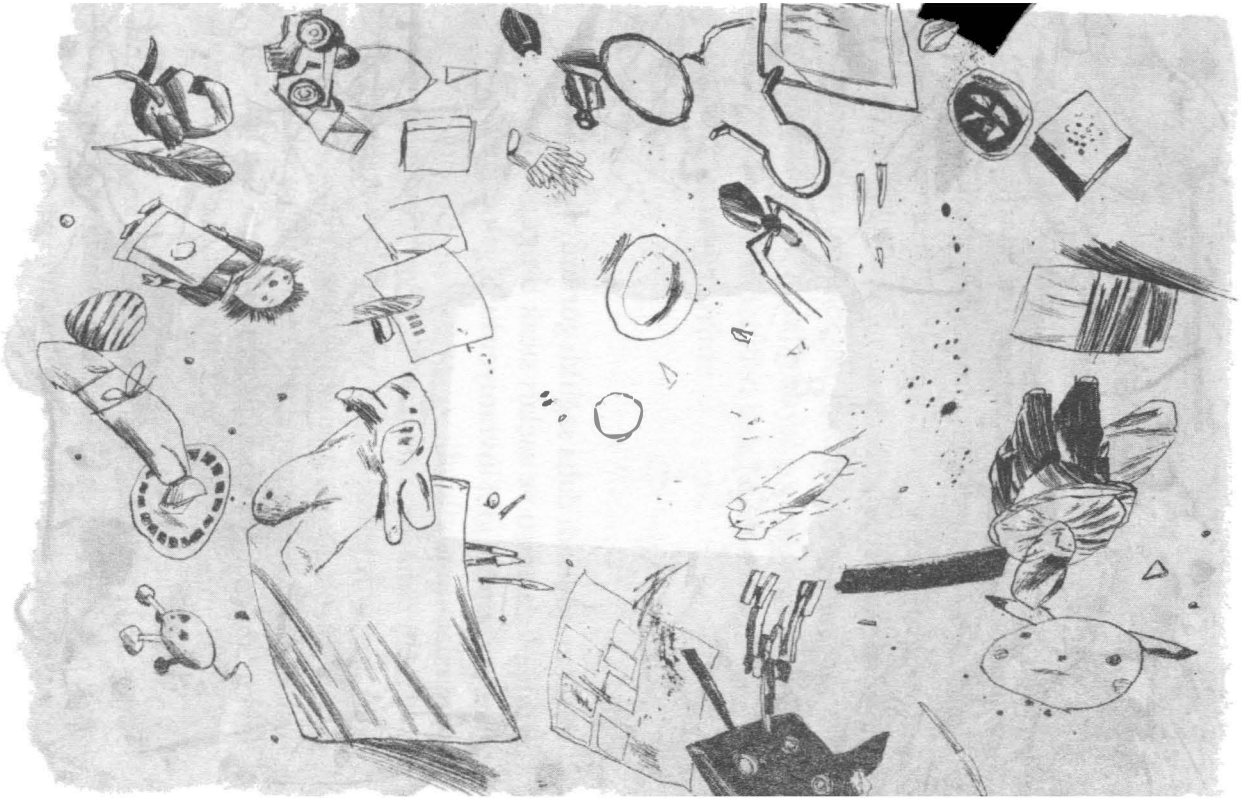
8

Diğer anne şimdi daha sağlıklı görünüyordu: Yanakları hafifçe kızarmıştı ve saçları sıcak bir günde tembel yılanların yaptığı gibi kıvranıyordu. Siyah düğme gözleri yeni cilalanmış gibiydi.

Sudan daha katı olmayan bir şeyin içinden geçermiş gibi, aynanın içinden geçti ve yerdeki Koralin'e baktı. Sonra küçük gümüş anahtarıyla kapıyı açtı. Ve, Koralin çok daha küçükken gerçek annesinin yaptığı şekilde, yarı uykudaki çocuğu bebekmiş gibi kollarına alıp kaldırdı.

Diğer anne Koralin'i mutfağa taşıdı ve nazikçe mutfak tezgâhına koydu.

O anda yalnızca kucaklandığının ve sevildiğinin farkında olan ve daha fazlasını isteyen Koralin uyanmaya çalıştı. Sonra nerede olduğunu ve yanındakinin kim olduğunu fark etti.

"İşte, benim tatlı Koralin'im," dedi diğer anne. "Gelip seni dolaptan aldım. Sana bir ders verilmesi gerekiyordu ama biz burada adaletimizi merhametle yumuşatırız; günahtan nefret eder ama günahkarı severiz. Şimdi, annesini seven iyi bir çocuk olursan, yumuşak başlı ve terbiyeli olursan, sen ve ben birbirimizi çok iyi anlarız ve birbirimizi çok severiz."

Koralin uykulu gözlerini ovuşturdu.

"Orada başka çocuklar vardı," dedi. "Çok eskiden kalma, eski çocuklar."

"Var mıydı?" dedi diğer anne. Tavalarla buzdolabı arasında gidip geliyor, yumurtalar, peynirler, tereyağı ve bir parça pembe, dilimlenmiş, çiğ pastırma çıkarıyordu.

"Evet," dedi Koralin. "Vardı. Sanırım beni onlardan birine dönüştürmeyi planlıyorsun. Ölü bir kabuk."

Diğer annesi nazikçe gülümsedi. Bir eliyle bir çanağa birkaç yumurta kırdı; diğeriyle onları çırptı. Sonra bir kızartma tavasına bir parça tereyağı koydu ve o hışırdayıp cızırdarken ince peynir dilimleri kesti. Erimiş tereyağını ve peyniri yumurtaya katıp biraz daha karıştırdı.

"Şimdi, bence aptallık ediyorsun canım," dedi diğer anne. "Ben seni seviyorum. Seni hep seveceğim. Aklı başında hiç kimse hayaletlere inanmaz zaten; bunun sebebi hayaletlerin çok yalancı olması. Sana hazırladığım harika kahvaltıyı kokla." Sarı karışımı tavaya boşalttı. "Peynirli omlet. En sevdiğin kahvaltı."

Koralin'in ağzı sulandı. "Oyunlardan hoşlanıyorsun," dedi. "Bana öyle demişlerdi."

Diğer annenin kara gözleri çakmak çakmak oldu. "Herkes oyunlardan hoşlanır," demekle yetindi.

"Evet," dedi Koralin. Tezgâhtan indi ve masanın başına oturdu.

Pastırma ızgaranın altında cızırdıyordu. Kokusu harikaydı.

"Beni adil bir biçimde kazansan daha mutlu olmaz mısın?" diye sordu Koralin.

"Muhtemelen," dedi diğer anne. Kayıtsız davranıyordu ama parmakları kıpırdanıyor, masayı tıkırdatıyordu ve kırmızı diliyle dudaklarını yalıyordu. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Beni," dedi Koralin ve titremesinler diye masanın altında dizlerini kavradı. "Kaybedersem sonsuza dek burada, seninle kalırım ve beni sevmene izin veririm. Çok itaatkar bir kız olurum. Yemeklerini yer, Mutlu Aileler oyunu oynarım. Ve gözlerime düğmeler dikmene izin veririm."

Diğer anne, siyah düğmelerini kırpmadan ona baktı. "Bu kulağa güzel geliyor," dedi. "Peki, kaybetmezsen?"

"O zaman gitmeme izin verirsin. Herkesi serbest bırakırsın; gerçek annemle babamı, ölü çocukları, buraya hapsettiğin herkesi."

Diğer anne pastırmayı ızgaranın altından aldı ve bir tabağa koydu. Sonra peynirli omleti tavadan tabağa kaydırdı, bunu yaparken onu zıplattı ve ikiye katlanarak kusursuz bir omlet şekli almasını sağladı.

Kahvaltı tabağını Koralin'in önüne koydu ve yanına bir bardak taze sıkılmış portakal suyu ve bir fincan sıcak, köpüklü çikolata bıraktı.

"Evet," dedi. "Sanırım bu oyun hoşuma gitti. Ama ne tür bir oyun olacak? Bilmece mi? Bilgi ve yetenek sınavı mı?"

"Bir keşif oyunu," diye öneride bulundu Koralin. "Bir şeyler bulma oyunu."

"Peki, bu saklambaç oyununda ne bulmak gerektiğini düşünüyorsun Koralin Jones?"

Koralin duraksadı. Sonra, "Annemle babamı," dedi. "Ve aynanın arkasındaki çocukların ruhlarını."

Diğer anne bunun üzerine zaferle gülümsedi ve Koralin doğru kararı verip vermediğini merak etti. Yine de artık fikrini değiştirmek için çok geçti.

"Anlaştık," dedi diğer anne. "Şimdi kahvaltını et tatlım. Endişelenme; seni ısırmaz."

Koralin bu kadar kolay boyun eğdiği için kendinden nefret ederek kahvaltıya baktı ama açlıktan ölüyordu.

"Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diye sordu Koralin.

"Yemin ederim," dedi diğer anne. "Kendi annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Mezarı var mı ki?" diye sordu Koralin.

"Ah, evet," dedi diğer anne. "Onu oraya kendim gömdüm. Sürünerek çıkmaya çalıştığını görünce tekrar gömdüm."

"Başka bir şey üzerine yemin et. Ki sözünü tutacağıma güvenebileyim."

"Sağ elim," dedi diğer anne sağ elini kaldırarak. Uzun parmaklarını yavaşça oynatarak sivri tırnaklarını sergiledi. "Bunun üzerine yemin ederim."

Koralin omuzlarını silkti. "Tamam," dedi. "Anlaş-

tık." Aç kurtlar gibi davranmamaya çalışarak kahvaltısını etti. Sandığından fazla acıkmıştı.

O yemeğini yerken diğer annesi izledi. O siyah düğme gözlerdeki ifadeyi okumak zordu ama Koralin diğer annesinin de aç göründüğünü düşündü.

Portakal suyunu içti ama seveceğini bildiği halde sıcak çikolatayı tatmak içinden gelmedi.

"Aramaya nereden başlayayım?" diye sordu Koralin.

"Nereden istersen," dedi diğer anne hiç umurunda değilmiş gibi.

Koralin ona baktı ve iyice düşündü. Bahçeyi ve çevre araziyi keşfetmenin anlamsız olacağına karar verdi, çünkü yoktular, gerçek değildiler. Diğer annenin dünyasında terk edilmiş tenis kortu yoktu, dipsiz kuyu yoktu. Gerçek olan tek şey evin kendisiydi.

Mutfakta çevresine bakındı. Fırını açtı, buzdolabına baktı, içindeki meyveliği karıştırdı. Diğer anne, hep dudaklarının köşelerinde oyalanan bir alayla Koralin'i izledi.

"Ruhlar ne kadar büyük olur?" diye sordu Koralin.

Diğer anne mutfak masasının başına oturdu ve hiçbir şey söylemeden sırtını duvara verdi. Uzun, kırmızı ojeli tırnağıyla dişlerini karıştırdı, sonra parmağını yavaşça *tıp tıp tıp* diye kendi siyah düğme gözlerinin siyah yüzeyine vurdu.

"İyi," dedi Koralin. "Söyleme. Umurumda değil. Bana yardım edip etmemen fark etmez. Bir ruhun plaj topu büyüklüğünde olduğunu herkes bilir."

Diğer annenin, "Saçma, onlar kuru soğan –ya da ba-

vul– ya da dolaplı saat büyüklüğünde olur," gibi bir şey söylemesini umuyordu ama diğer anne yalnızca gülümsedi ve musluktan lavaboya damlayan su kadar düzenli ve amansız bir biçimde tırnağıyla gözüne *tıp tıp tıp* vurmaya devam etti. O zaman Koralin bunun *gerçekten* su sesi olduğunu ve odada yalnız olduğunu fark etti.

Koralin ürperdi. Diğer annenin bir yeri olmasını tercih ederdi; hiçbir yerde değilse, demek ki her yerde olabilirdi. Ne de olsa, göremediğiniz bir şeyden korkmak daha kolaydır. Ellerini ceplerine soktu ve parmakları delikli taşın güven verici şeklinin üzerine kapandı. Koralin onu cebinden çıkardı ve silah tutar gibi uzatarak koridora çıktı.

Metal lavaboya damlayan suyun *tıp tıp tıp*larından başka ses yoktu.

Koridorun sonundaki aynaya baktı. Ayna bir an puslandı ve Koralin'e camda şekilsiz ve belirsiz şekiller yüzüyormuş gibi geldi. Sonra yüzler gitti. Aynadan ve elinde yeşil kömür gibi hafif hafif parlayan bir şey tutan, yaşına göre ufak tefek bir kızdan başka şey kalmadı.

Koralin şaşkınlıkla eline baktı; ortası delik bir taştı yalnızca, sıradan bir kahverengi çakıl taşı. Sonra aynaya baktı. Taş zümrüt gibi parlıyordu. Aynadaki taştan yeşil bir ateş çıktı ve Koralin'in yatak odasına doğru süzüldü.

"Hımm," dedi Koralin.

Yatak odasına gitti. O içeri girerken, oyuncaklar onu gördüklerine sevinmiş gibi heyecanla çırpındılar

ve küçük bir tank onu selamlamak için pek çok başka oyuncağı ezerek oyuncak kutusundan çıktı. Yere düşüp devrildi ve ters dönmüş böcek gibi, homurdanarak ve paletlerini döndürerek orada yattı. Koralin onu alıp düz çevirdi. Tank utançla yatağın altına kaçtı.

Koralin odaya bakındı.

Dolapların ve çekmecelerin içine baktı. Sonra oyuncak kutusunun bir ucunu tuttu ve bütün oyuncakları halının üzerine boşalttı. Birbirine geçmiş oyuncaklar homurdanarak gerinip ayrılmaya çalıştılar ve beceriksizce kıvrandılar. Gri bir misket yerde tıkırdayarak gidip duvara çarptı. Koralin oyuncakların hiçbirinin ruha benzemediğini düşündü. Gümüş bir bileziği alıp inceledi. Bileziğin üzerine bir dizi hayvan figürü asılmıştı ve birbirlerini kovalıyormuş gibi görünüyorlardı ama tilki tavşanı asla yakalayamıyor, ayı tilkiye asla yaklaşamıyordu.

Koralin elini açtı ve ipucu bulmayı umarak delikli taşa baktı, ama bulamadı. Oyuncak kutusundan dökülen oyuncakların çoğu sürünerek gidip yatağın altına saklanmışlardı ve geride kalanlar da (yeşil bir plastik asker, bir cam bilye, parlak pembe bir yoyo, vesaire) gerçek dünyadaki oyuncak kutularının dibinde bulacağınız türden şeylerdi: unutulmuş, terk edilmiş, sevilmemiş nesneler.

Koralin başka bir yere bakmak üzere çıkmaya hazırlandı. Sonra karanlıktaki, nazikçe fısıldayan sesi ve ona söylediği şeyi hatırladı. Delikli taşı kaldırdı ve sağ gözünün önünde tuttu. Sol gözünü kapayarak, odaya taştaki delikten baktı.

Taşın içinden bakıldığında dünya, tıpkı bir karakalem çizim gibi, gri ve renksizdi. Her şey griydi; hayır, her şey değil: Yerde bir şey pırıldıyordu, çocuk odasındaki şöminede bulunan köz renginde, mayıs güneşi altında salınan kızıl-turuncu lale renginde bir şey. Koralin, gözünü ayırırsa kaybolacağından korkarak sol elini uzattı ve yanan şeyi yokladı.

Parmakları pürüzsüz ve serin bir şeyin üzerine kapandı. Koralin onu aldı ve sonra delikli taşı gözünden çekip baktı. Oyuncak kutusunun dibindeki gri cam bilye, pembe avucunda donuk donuk oturuyordu. Taşı yine gözüne götürdü ve içinden bilyeye baktı. Bilye yine kırmızı bir ateşle yanıp titreşti.

Kafasının içinde bir ses fısıldadı: "Gerçekten de hanımefendi, şimdi düşününce, kesinlikle bir oğlan olduğumu hatırlıyorum. Ah, ama acele etmelisin. Daha diğer ikisini bulacaksın ve beni bulduğun için cadı kızdı bile."

Eğer bu işi yapacaksam, diye düşündü Koralin, *onun giysileri içinde olmayacağım*. Üzerindekileri çıkarıp pijama, sabahlık ve terliklerini giydi. Gri süveterle siyah pantolonu düzgünce katlayıp yatağa bıraktı ve turuncu çizmeleri yere, oyuncak kutusunun yanına koydu.

Bilyeyi sabahlığının cebine attı ve koridora çıktı.

Bir şey, rüzgârlı bir günde kumsalda uçuşan kumlar gibi, yüzüne ve ellerine çarptı. Koralin gözlerini eliyle perdeledi ve ilerledi.

Kum daha beter acıtmaya başladı ve yürümek gittikçe zorlaştı. Sanki çok fırtınalı bir günde rüzgâra karşı yürüyordu. Sert ve soğuk bir rüzgârdı.

Koralin geldiği yöne doğru bir adım geriledi.

"Ah, devam et," diye fısıldadı hayalet ses kulağına, "çünkü cadı öfkeli."

Koralin koridorda adım atarak yeni bir rüzgâr dalgasına daldı. İğne kadar sivri, cam kadar keskin, görünmez kum taneleri yanaklarını ve yüzünü yaktı.

"Mızıkçılık etme," diye bağırdı Koralin rüzgâra.

Yanıt gelmedi ama rüzgâr aksi aksi onu bir kez daha dövdükten sonra dinip gitti. Koralin mutfağın önünden geçerken, oluşan ani sessizliğin içinde, akıtan musluğun *tıp tıp*larını duydu. Ya da belki diğer annesinin, sabırsızlıkla masayı tıkırdatan uzun tırnaklarının sesiydi bu. Koralin bakma dürtüsüne karşı koydu.

İki adımda ön kapıya vardı ve dışarı çıktı.

Koralin merdivenleri indi, evi dolandı ve diğer Bayan Spink ile diğer Bayan Forcible'ın dairesine geldi. Kapının çevresindeki lambalar şimdi gelişigüzel yanıp sönüyordu. Koralin'in anlayabildiği sözcükler yazmıyorlardı. Kapı kapalıydı. Koralin onu kilitli bulacağından korktu ve bütün gücüyle itti. Kapı ilk önce sıkıştı, açılmadı ve sonra aniden pes etti. Koralin sendeleyerek kapının ardındaki karanlık odaya daldı.

Bir eliyle delikli taşı tuttu ve karanlığa yürüdü. Perdeli bir antre bulmayı bekliyordu ama hiçbir şey yoktu. Oda karanlıktı. Tiyatro boştu. Koralin dikkatle ilerledi. Yukarıda bir şey hışırdadı. Koralin karanlığın derinliklerine baktı ve o bunu yaparken ayağı bir şeye çarptı. Eğildi ve bir fener buldu, düğmesini açıp ışığı odada gezdirdi.

Tiyatro terk edilmiş ve haraptı. Yere kırık sandalyeler saçılmıştı, eski, tozlu örümcek ağları duvarları sarmış, çürük tahtalardan ve dağılmaya yüz tutmuş kadife perdelerden sarkıyordu.

Bir şey yine hışırdadı. Koralin fener ışığını yukarı, tavana doğrulttu. Orada tüysüz, jölemsi şeyler vardı. Belki de eskiden yüzleri olduğunu, hatta belki köpek olduklarını düşündü; ama hiçbir köpeğin yarasa kanatları olmazdı ve örümcekler gibi ya da yarasalar gibi, baş aşağı sarkamazlardı.

Işık yaratıkları ürküttü ve içlerinden biri tozun içinde kanatlarını hızla çırparak havalandı. Yaratık başının üzerinden geçerken Koralin eğildi. Yaratık uzaktaki duvara kondu ve baş aşağı tırmanarak tavandaki köpek-yarasa yuvasına döndü.

Koralin taşı gözüne kaldırdı ve odayı onunla taradı. Buraya gizlenmiş bir başka ruh olduğunu parlayıp ışıldayarak anlatan bir şeyler aradı. Fenerin ışığını odada gezdirdi. Havadaki yoğun toz bulutu yüzünden ışık neredeyse katı görünüyordu.

Harap sahnenin arkasındaki duvarda, yüksekte bir şey vardı. Grimsi beyazdı, Koralin'in kendi cüssesinin iki katıydı ve sümüklüböcek gibi duvara yapışmıştı. Koralin derin bir nefes aldı. "Korkmuyorum," dedi kendi kendine. "Hem de hiç." Kendine inanmadı ama yine de eski sahneye tırmandı, kendini yukarı çekerken parmakları çürük tahtaya gömüldü.

Duvardaki şeye yaklaştığında, onun örümceklerin yumurta kesesine benzer, bir tür torba olduğunu fark etti. Işığın altında kıvranıyordu. Torbanın içinde insa-

na benzeyen bir şey vardı ama iki kafalı, dört kollu ve dört bacaklı bir insan.

Torbadaki yaratık korkunç bir biçimde, oluşmamış ve bitmemiş görünüyordu. Sanki iki plastik insan figürü ısıtılıp birbirine bastırılmış, ezilmiş, yuvarlanmış ve tek bir şey haline getirilmişti.

Koralin duraksadı. O şeye yaklaşmak istemiyordu. Köpek-yarasalar teker teker tavandan indiler ve odada dönmeye başladılar; Koralin'e yaklaştılar ama ona dokunmadılar.

Belki de burada saklı ruh yoktur, diye düşündü Koralin. *Belki çıkıp başka bir yere gidebilirim.* Taştaki delikten son bir kez baktı: Terk edilmiş tiyatro hâlâ kasvetli bir griydi, ama şimdi kahverengi bir parıltı da vardı, cilalanmış kiraz tahtası kadar canlı ve parlaktı ve torbanın içinden geliyordu. Parlayan her neyse, duvardaki şeyin ellerinden birinde duruyordu.

Koralin mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak nemli sahnede yürüdü. Torbadaki şeyi rahatsız etmekten korkuyordu, onu duyup gözlerini açarsa, onu görürse ve sonra...

Ama yaratığın ona bakmasından daha korkunç hiçbir şey gelmiyordu aklına. Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Bir adım daha attı.

Hiç bu kadar korkmamıştı ama yine de torbaya gelene kadar yürüdü. Sonra elini duvardaki şeyin yapış yapış beyazlığına soktu. Elini içine ittirince, duvardaki torbayı oluşturan madde minik bir ateş gibi hafifçe çıtırdadı ve örümcek ağı gibi, beyaz pamuk şeker gibi, derisine, giysilerine yapıştı. Koralin elini iyice içine

soktu ve sonra yukarı uzatarak soğuk ele dokundu. Elin içinde bir başka cam bilye olduğunu hissedebiliyordu. Yaratığın derisi, jöleyle kaplanmış gibi kaygandı. Koralin bilyeyi çekiştirdi.

Başta hiçbir şey olmadı: Yaratık onu sıkıca tutmuştu. Sonra parmaklar teker teker açıldı ve bilye elden kaydı. Koralin kolunu yapış yapış ağdan çekti. Yaratığın gözleri açılmadığı için rahatlamıştı. Işığı yüzlerine tuttu: Onların Bayan Spink ile Bayan Forcible'ın gençliklerine benzedikleri kanısına vardı ama eritilip birbirine yapıştırılarak korkunç bir şey oluşturan iki mum parçası gibi çarpık ve eziktiler.

Yaratığın ellerinden biri aniden Koralin'in koluna kapandı. Tırnakları derisini çizdi ama kavrayamayacak kadar kaygan olduğundan Koralin elini kurtarmayı başardı. Sonra gözler açıldı, dört siyah düğme ışıldayarak ona baktı, Koralin'in duyduğu hiçbir sese benzemeyen sesler onunla konuşmaya başladı. İçlerinden biri feryat ediyor, fısıldıyordu; diğeri ise pencere camına çarpan koca, öfkeli bir karasinek gibi vızıldıyordu ama sesler bir ağızdan, *"Hırsız! Geri ver onu! Dur! Hırsız! "* diyorlardı.

Hava köpek-yarasalarla doldu. Koralin gerilemeye başladı. Ancak o anda, eskiden Bayan Spink ile Bayan Forcible olan o korkunç şeyin kendi kozasının içinde, kendi ağıyla duvara yapışmış olduğunu fark etti. Onu takip edemezdi.

Köpek-yarasalar kanat çırpıyor, çevresinde uçuşuyordu ama Koralin'i incitecek hiçbir şey yapmadılar. Koralin sahneden indi, fener ışığını eski tiyatroda gezdirerek çıkış aradı.

"Kaç küçükhanım," dedi bir kızın sesi kafasının içinde. "Hemen kaç. İkimizi buldun. Kanın hâlâ akarken bu yerden kaç."

Koralin bilyeyi cebine, diğerinin yanına koydu. Kapıyı buldu, ona doğru koştu ve çekip açtı.

9

Dışarıdaki dünya, gerisinde şekiller ya da gölgeler olmayan, rüzgâra kapılmış gibi savrulan, biçimsiz bir sise dönüşmüştü. Evin kendisi de kıvranıp geriliyor gibiydi. Koralin'e ev çömelerek ona bakıyormuş gibi geldi. Sanki gerçekten bir ev değil, bir ev fikriydi; ve o fikri besleyen kişinin iyi biri olmadığından emindi. Koluna yapış yapış ağ takılmıştı. Koralin onu olabildiğince temizledi. Evin gri pencereleri tuhaf açılarla eğiliyordu.

Diğer anne kollarını kavuşturarak çimenlerin üzerinde durmuş, onu bekliyordu. Siyah düğme gözleri ifadesizdi ama dudaklarını soğuk bir öfkeyle birbirine bastırmıştı.

Koralin'i gördüğünde uzun beyaz elini uzattı ve bir parmağını büktü. Koralin ona doğru yürüdü. Diğer anne hiçbir şey söylemedi.

"İki tane buldum," dedi Koralin. "Bir tane daha kaldı."

Diğer annenin yüzündeki ifade değişmedi. Koralin'i işitmemiş gibiydi.

"Şey, bilmek istersin diye düşündüm," dedi Koralin.

"Teşekkür ederim Koralin," dedi diğer anne soğuk bir sesle ama sesi yalnızca ağzından gelmemişti. Sisten, pustan, evden ve gökyüzünden gelmişti. "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi.

Koralin elinde olmadan başını salladı. Doğruydu: Diğer anne onu seviyordu. Ama Koralin'i, cimri birinin parayı sevdiği, bir ejderhanın altını sevdiği gibi seviyordu. Koralin, diğer annenin düğme gözlerinde yalnızca ve yalnızca bir eşya olduğunu biliyordu. Davranışları artık eğlenceli olmayan, tahammül gerektiren bir evcil hayvan.

"Sevgini istemiyorum," dedi Koralin. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Yardım eli bile mi?" diye sordu diğer anne. "Şimdiye kadar çok iyi gidiyordun. Hazine avının geri kalanına yardımcı olması için küçük bir ipucu istersin diye düşünüyordum."

"Kendi başıma idare ediyorum," dedi Koralin.

"Evet," dedi diğer anne. "Ama çevreye bakınmak için öndeki daireye –boş olana– girmek istersen kapıyı kilitli bulursun. O zaman halin ne olur?"

"Ah." Koralin bir an bunu düşündü. Sonra, "Anahtar var mı?" dedi.

Diğer anne orada, yassılaşan dünyanın kâğıt grisi sisinde durdu. Siyah saçları, kendilerine ait akılları ve amaçları varmış gibi, başının çevresinde uçuşuyordu. Aniden gırtlağının arkalarından bir öksürük geldi ve sonra ağzını açtı.

Diğer anne elini kaldırıp, dilinden küçük, pirinç bir dış kapı anahtarı aldı.

"Al," dedi. "İçeri girmek için buna ihtiyacın olacak."

Anahtarı kayıtsızca Koralin'e attı. Koralin onu isteyip istemediğini düşünecek zaman bulamadan tek eliyle yakaladı. Anahtar hâlâ hafifçe ıslaktı.

Çevrelerinde soğuk bir rüzgâr esti ve Koralin ürpererek bakışlarını kaçırdı. Tekrar önüne döndüğünde yalnızdı.

Kararsızca evin ön tarafına yürüyüp boş dairenin önünde durdu. Tüm kapılar gibi, o da parlak yeşile boyanmıştı.

"Niyeti iyi değil," dedi hayalet gibi bir ses kulağına. "Sana yardım etmek istediğine inanmıyoruz. Hile olmalı."

"Evet, sanırım haklısınız," dedi. Sonra anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

Kapı sessizce açıldı ve Koralin sessizce içeri girdi.

Dairenin duvarları bayat süt rengindeydi. Yerdeki tahtalar çıplak ve tozluydu. Üstlerinde eskiden orada olan halıların ve kilimlerin bıraktığı izler vardı.

İçeride mobilya yoktu, yalnızca eskiden durdukları yerlerde izleri vardı. Duvarlar çıplaktı; eskiden resimlerin ya da fotoğrafların asılı olduğu yerlerde soluk dikdörtgenler kalmıştı. O kadar sessizdi ki, Koralin

havada süzülen toz zerrelerinin sesini duyabildiğini hayal etti.

Bir şeyin aniden üzerine atlamasından o kadar korkuyordu ki, ıslık çalmaya başladı. Islık çalarsa bir şeylerin üzerine atlaması daha zor olur diye düşünüyordu.

İlk önce boş mutfağa girdi. Sonra boş banyoya geçti. İçeride dökme demirden bir küvet ve küvette de küçük bir kedi büyüklüğünde, ölü bir örümcek vardı. Baktığı son odanın eskiden yatak odası olduğunu tahmin etti; yer tahtalarının üzerindeki dikdörtgen toz gölgesinin yatak olduğunu hayal edebiliyordu. Sonra bir şey gördü ve sinsi sinsi gülümsedi. Yer tahtalarına büyük metal bir halka kakılmıştı. Koralin diz çöktü ve soğuk halkayı ellerine alıp bütün gücüyle çekti.

Menteşeli bir kare yerden korkunç bir yavaşlıkla, güçlükle kalktı: Bu bir kapaktı. Kapak kalktı ve Koralin altında yalnızca karanlık görebildi. Aşağı uzandı ve eli soğuk bir elektrik düğmesi buldu. Çalışmasını beklemediği halde açtı ama aşağıda bir yerde bir ampul yandı ve yerdeki delikten zayıf bir sarı ışık geldi. Koralin basamaklardan başka bir şey göremiyordu.

Koralin elini cebine sokup delikli taşı çıkardı. Onun içinden mahzene baktı ama hiçbir şey göremedi. Taşı cebine geri koydu.

Delikten ıslak kil kokusu geliyordu. Bir başka şey daha vardı, ekşi sirke gibi acı bir koku.

Koralin kapağa endişeyle bakarak deliğe girdi. Kapak o kadar ağırdı ki, düşecek olursa sonsuza dek karanlıkta kısılı kalacağından emindi. Elini uzatıp

dokundu ama kapak yerinde kaldı. Koralin aşağıdaki karanlığa döndü ve basamakları indi. Merdivenin dibinde, duvarda metalden, paslanmaya yüz tutmuş bir ışık düğmesi daha vardı. Onu açtı ve alçak tavandaki bir telden sarkan çıplak ampul yandı. Koralin'in pul pul dökülen mahzen duvarlarına çizilmiş şekilleri görmesine yetecek kadar bile ışık vermiyordu. Resimler kaba görünüyordu. Gözler vardı, bunu görebiliyordu ve üzüme benzeyen şeyler. Ve altlarında, başka şeyler. Koralin bunların insan resimleri olup olmadığına karar veremiyordu.

Odanın bir köşesinde bir döküntü yığını vardı: küflü kâğıtlarla dolu karton kutular ve yanlarında çürümeye yüz tutmuş perde yığınları.

Koralin'in terlikleri beton zeminde bir şeyler eziyordu. Kötü koku burada daha da beterdi. Koralin tam dönüp gitmeye hazırlanırken, perde yığınının altından çıkan ayağı gördü.

Derin bir nefes aldı (ekşi şarap ve küflü ekmek kokuları kafasını doldurdu), ıslak kumaşı çekti ve ortaya yaklaşık olarak bir insan şeklinde ve boyutlarında bir şey çıktı.

Loş ışıkta onun ne olduğunu anlaması için saniyeler geçmesi gerekti: Nesne bir böcek larvası kadar soluk ve şişmişti, kolları ve bacakları sopa gibiydi. Yüz hatları belirsizdi, çünkü ekmek hamuru gibi şişmiş, kabarmıştı.

Gözlerinin olması gereken yerde iki iri, siyah düğme vardı.

Koralin bir tiksinti ve dehşet sesi çıkardı, bunun

üzerine şey onun sesini duyup uyanmış gibi doğrulup oturdu. Koralin yerinde donakaldı. Şey siyah düğme gözleri ona dikilecek şekilde döndü. Ağızsız yüzde bir ağız açıldı, dudaklarında soluk bir şeyler yapışık kaldı ve artık babasının sesine hiç benzemeyen bir ses, "Koralin," diye fısıldadı.

"Eh," dedi Koralin eskiden diğer babası olan şeye, "en azından üzerime atlamadın."

Yaratığın dallara benzeyen elleri yüzüne gitti ve soluk kili itip kakarak burna benzeyen bir şey oluşturdu. Konuşmadı.

"Annemle babamı arıyorum," dedi Koralin. "Ya da diğer çocuklardan birinin çalınmış ruhunu. Buradalar mı?"

"Burada hiçbir şey yok," dedi soluk şey belirsizce. "Yalnızca toz, rutubet ve unutuş." Beyaz, dev ve şişmişti. *Canavarsı*, diye düşündü Koralin, *ama aynı zamanda hüzünlü.* Delikli taşı gözüne kaldırdı ve onun içinden baktı. Hiçbir şey göremedi. Soluk şey doğruyu söylüyordu.

"Zavallıcık," dedi. "İddiaya girerim ki, bana çok şey söylediğin için ceza olarak kapamıştır seni buraya."

Şey duraksadı, sonra başını salladı. Koralin, bu solucansı şeyin babasına benzediğini nasıl düşünebildiğini merak etti.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Hiç memnun olmadı," dedi eskiden diğer babası olan şey. "Hem de hiç. Onu çok kızdırdın. Ve o kızdığında, hıncını diğer herkesten alır. Onun huyudur budur."

Koralin saçsız kafayı okşadı. Derisi, ılık ekmek hamuru gibi yapış yapıştı. "Zavallıcık," dedi. "Sen yalnızca onun yaptığı ve sonra fırlatıp attığı bir şeysin."

Şey hızla başını salladı; başını sallarken, sol düğme göz çıktı ve tıkırdayarak beton zemine düştü. Şey, Koralin'i gözden kaybetmiş gibi, boş boş çevresine bakındı. Sonunda onu gördü ve büyük çaba harcıyormuş gibi görünerek bir kez daha ağzını açtı ve ıslak, telaşlı bir sesle konuştu. "Kaç, çocuğum. Bu yerden çık. Seni incitmemi, sonsuza dek burada tutmamı istiyor, ki oyunu asla bitiremeyesin ve o kazansın. Seni incitmem için beni çok zorluyor. Onunla savaşamam."

"*Yapabilirsin*," dedi Koralin. "Cesur ol."

Çevresine bakındı: Eskiden diğer babası olan şey, mahzenden çıkan merdivenle arasında duruyordu. Koralin duvar boyunca yan yan giderek merdivene yöneldi. Şey kıvrılarak tek gözünü ona çevirdi. Şimdi gittikçe büyüyormuş gibi görünüyordu ve daha canlıydı. "Heyhat," dedi, "yapamam."

Ve o anda, dişsiz ağzını ardına dek açarak mahzende ona doğru atıldı.

Koralin'in tepki vermek için yalnızca bir kalp atışı kadar zamanı vardı. Aklına yapacak yalnızca iki şey geliyordu. Çığlık atarak kaçmaya çalışabilirdi ve dev solucansı şey tarafından kötü aydınlatılmış mahzende yakalanana kadar kovalanabilirdi. Ya da başka bir şey yapabilirdi.

Bu yüzden başka bir şey yaptı.

Şey yanına geldiğinde, Koralin elini uzattı ve şeyin kalan düğme gözünü tutup tüm gücüyle çekti.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra düğme eline geldi, elinden uçtu, duvarlara çarptı ve mahzenin zeminine düştü.

Şey yerinde donakaladı. Soluk başını körlemesine arkaya attı, ağzını korkunç derecede açıp öfke ve hayal kırıklığıyla kükredi. Sonra, bir anda Koralin'in durduğu yere atıldı.

Ama Koralin artık orada durmuyordu. Elinden geldiğince sessizce, ayakuçlarına basa basa, onu duvarlarında kaba resimler olan loş mahzenden çıkaracak basamaklara doğru yürüyordu. Ama gözlerini yerden, soluk şeyin onu arayarak gezindiği ve kıvrandığı yerden alamıyordu. Sonra, yaratık emir almış gibi durdu ve kör kafasını bir yana eğdi.

Beni dinliyor, diye düşündü Koralin. *Çok sessiz olmalıyım.* Bir adım daha attı ve ayağı basamaktan kaydı. Şey onu duydu.

Başını ona doğru eğdi. Bir an sallandı ve aklını başına topluyormuş gibi göründü. Sonra, yılan gibi hızla basamaklara doğru kıvrıldı, merdivenden yukarı, Koralin'e doğru akmaya başladı. Koralin döndü ve son yarım düzine basamağı çılgınca tırmandı, kendini yukarı çekti ve tozlu yatak odasının zeminine çıktı. Hiç durmadan ağır kapağı kendine çekip bıraktı. Kapak hızla yerine düştüğünde ağır bir şey ona çarptı. Kapak sarsılıp sallandı ama olduğu yerde kaldı.

Koralin derin bir nefes aldı. O dairede herhangi bir mobilya, hatta bir sandalye olsa, kapağın üzerine sürüklerdi, ama hiçbir şey yoktu.

Daireden koşmadan, elinden geldiğince hızla çıktı

ve ön kapıyı arkasından kapadı. Anahtarı paspasın altına bıraktı. Sonra evin önündeki yola gitti.

Diğer anneyi orada durmuş, onun çıkışını beklerken bulacağını sanıyordu ama dünya sessiz ve boştu.

Koralin eve gitmek istiyordu.

Kollarını kendine dolayıp cesur olduğunu söyledi, neredeyse kendine inanıyordu; sonra sis olmayan gri sisin içinde evin kenarından dolandı ve yukarı çıkmak için merdivene yöneldi.

10

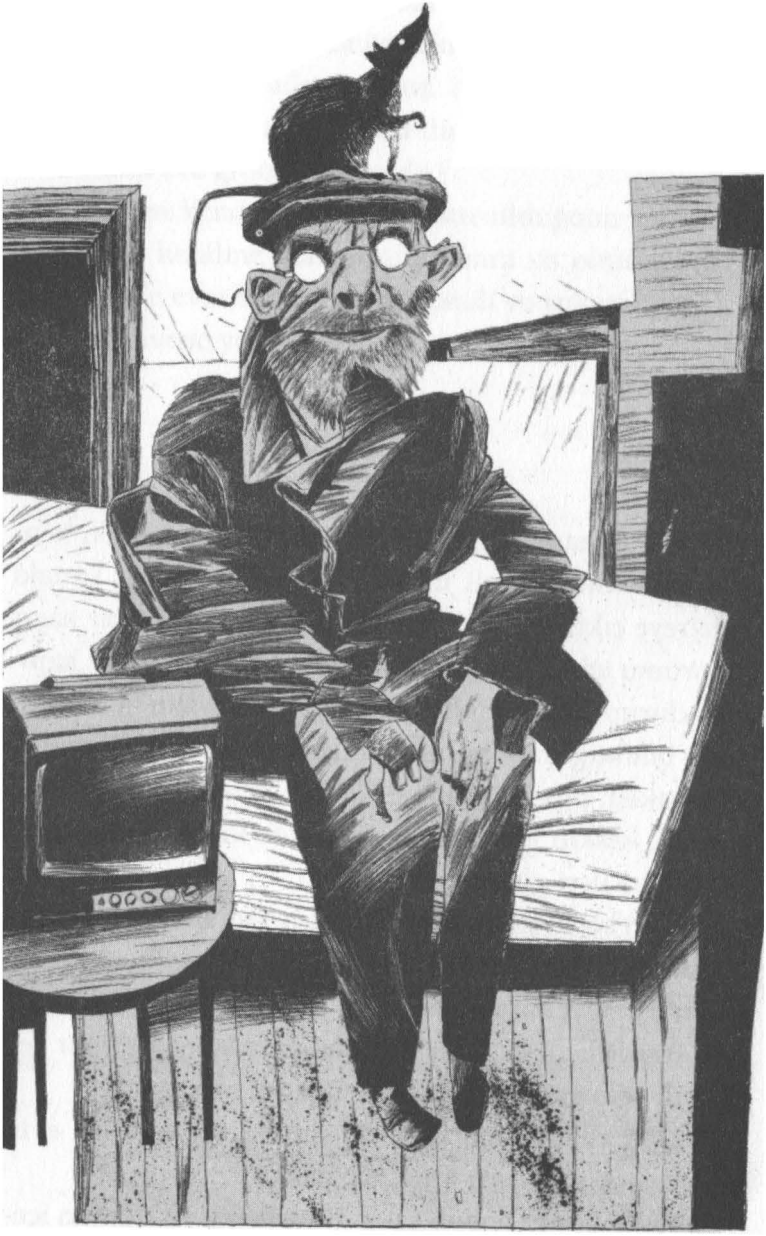
Koralin binanın dışındaki merdiveni tırmanarak, kendi dünyasında, deli ihtiyarın yaşadığı en üst kattaki daireye çıktı. Bir kez gerçek annesiyle, annesi bir hayır kurumu için bağış toplarken oraya gitmişti. Açık kapıda durup pala bıyıklı deli ihtiyarın Koralin'in annesinin bıraktığı zarfı bulmasını beklemişlerdi. Daire tuhaf yemekler, pipo tütünü ve Koralin'in adını koyamadığı tuhaf, keskin, peynirimsi şeylerden kokuyordu. Koralin daha ileri gitmek istememişti.

"Ben bir kaşifim," dedi Koralin sesli olarak ama sözleri sisli havada kulağına boğuk ve ölü geldi. Mahzenden çıkmayı başarmıştı, değil mi?

Başarmıştı da. Ama Koralin'in emin olduğu bir şey vardı ve o da bu dairenin daha kötü olacağıydı.

Evin en üst katına vardı. En üst kat eskiden evin tavan arasıydı, ama bu uzun zaman önceydi.

Yeşile boyalı kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve Koralin içeri girdi.

Hem gözlerimiz sağlam hem sinirlerimisss
Hem kuyruğumuz var hem dişlerimisss
Yeraltından bir çıkalım bisss
Hepiniz gününüzü göreceksinisss,

diye fısıldıyordu yaklaşık bir düzine minik ses karanlık dairede. Dairenin çatısı, duvarlarla birleştiği yerde öyle alçaktı ki, Koralin uzansa dokunabilirdi.

Kırmızı gözler ona bakıyordu. O yaklaştıkça küçük pembe ayaklar kaçışıyordu. Nesnelerin kenarlarındaki gölgelerde daha da karanlık gölgeler süzülüyordu.

Burası gerçek deli ihtiyarın çatı katı dairesinden çok daha kötü kokuyordu. Orası yemek kokardı (Koralin'e göre nahoş yemeklerdi ama bunun bir zevk meselesi olduğunu biliyordu: Koralin baharattan, kokulu otlardan ya da egzotik şeylerden hoşlanmazdı). Burası ise dünyadaki bütün egzotik yiyecekler çürüsünler diye dışarı bırakılmış gibi kokuyordu.

"Küçük kız," dedi hışırtılı bir ses uzak bir odadan.

"Evet," dedi Koralin. *Korkmuyorum*, dedi kendi kendine ve düşünürken bunun doğru olduğunu anladı. Burada onu korkutan hiçbir şey yoktu. Bu şeyler –hatta mahzendeki şey– yanılsamalardı, diğer annenin koridorun diğer ucundaki gerçek insanları ve gerçek şeyleri taklit ederek yarattığı korkunç şeyler. Onun gerçekten bir şey yapamadığı kanısına vardı Koralin. Yalnızca gerçekten var olan şeyleri kopyalayıp çarpıtıyordu.

Sonra Koralin kendini, diğer annenin misafir odasındaki şömine rafına neden bir kar küresi koyduğunu

merak ederken buldu, çünkü Koralin'in dünyasında şömine rafı boştu.

Soruyu kendi kendine sorar sormaz aslında bunun bir yanıtı olduğunu fark etti.

Sonra ses yine geldi ve düşüncelerini böldü.

"Buraya gel küçük kız. Ne istediğini biliyorum küçük kız." Cızırtılı, kuru, hışırtılı bir sesti. Koralin'in aklına bir tür devasa ölü böceği getiriyordu. Ki bu aptalcaydı, biliyordu. Ölü bir şeyin, özellikle de ölü bir böceğin nasıl sesi olabilirdi ki?

Alçak, eğimli tavanların altında pek çok oda geçerek en son odaya geldi. Burası bir yatak odasıydı ve yukarı katta oturan diğer deli ihtiyar şapkasını takmış, paltosuna sarınmış, odanın uzak ucundaki karanlıkta oturuyordu. Koralin içeri girerken konuşmaya başladı. "Hiçbir şey değişmedi küçük kız," dedi kaldırımda hışırdayan kuru yapraklara benzeyen bir sesle. "Yapacağına yemin ettiğin her şeyi yapsan ne olacak? Ya sonra? Hiçbir şey değişmedi. Eve gideceksin. Canın sıkılacak. Görmezden gelineceksin. Kimse seni dinlemeyecek, sahiden dinlemeyecek. Sen onların anlayamayacağı kadar akıllı ve sessizsin. Adını bile doğru söyleyemiyorlar.

"Burada bizimle kal," dedi odanın ucundaki şekilden gelen ses. "Biz seni dinleriz, seninle oynarız, seninle güleriz. Diğer annen sana keşfedecek koca dünyalar yapar ve sen keşfettikten sonra, her gece yıkar onları. Her gün bir öncekinden daha iyi, daha muhteşem olur. Oyuncak kutusunu hatırlıyor musun? O şekilde yapılmış bir dünya gerçeğinden ne kadar daha iyi olur? Hem de sırf senin için."

"Ne yapacağımı bilemediğim, okuyacak ve izleyecek bir şey, gidecek bir yer bulamadığım ve günün bitmek tükenmek bilmediği gri, ıslak günler de olacak mı?" diye sordu Koralin.

Adam gölgelerin içinden, "Asla," dedi.

"Peki, korkunç yemekler olacak mı? Uydurma tariflerden yapılmış, sarımsaklı, tarhunlu, taze fasulyeli yemekler?" diye sordu Koralin.

"Her yemek coşku verici olacak," diye fısıldadı ses yaşlı adamın şapkasının altından. "Ağzına, senin tat almayacağın hiçbir şey girmeyecek."

"Peki, takmak için fosforlu yeşil eldivenlerim ve giymek için kurbağa şeklinde sarı lastik çizmelerim olabilir mi?"

"Kurbağa, ördek, gergedan, ahtapot; canın ne isterse. Dünya her sabah senin için yeniden yaratılacak. Burada kalırsan, her istediğine sahip olabilirsin."

Koralin içini çekti. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi. "Ben istediğim her şeyi *istemiyorum*. Kimse istemez. Hayır. İstediğim her şeyi, öylesine elde etsem nesi eğlenceli olurdu ki? Hiçbir *anlamı* olmazdı. Ya sonra ne olurdu?"

"Anlamıyorum," dedi fısıltılı ses.

"Elbette anlamıyorsun," dedi Koralin delikli taşı gözüne kaldırarak. "Sen onun yaptığı, yukarı katta oturan deli ihtiyarın kötü bir taklidinden başka bir şey değilsin."

"Artık o bile değilim," dedi ölü, fısıltılı ses. Adamın paltosundan, göğüs hizasından bir parıltı geliyordu. Taştaki delikten ışıldıyor, yıldız gibi mavi-beyaz

parlıyordu. Koralin elinde, adamı dürtüklemek için kullanabileceği bir sopa falan olmuş olmasını diledi: Odanın diğer ucundaki gölgeli adama daha fazla yaklaşmak istemiyordu.

Koralin adama bir adım yaklaştı ve adam dağıldı. Kol yenlerinden, paltoyla şapkanın altından, karanlıkta gözleri kırmızı kırmızı parlayan onlarca fare fırladı. Çıtırdayarak kaçtılar. Palto çırpındı ve tüm ağırlığıyla yere yığıldı. Şapka odanın bir köşesine yuvarlandı.

Koralin bir elini uzattı ve paltoyu çekip açtı. Palto boştu ve yağlı yağlıydı. İçinde son cam bilyeden iz yoktu. Koralin gözünü kısıp taştaki delikten bakarak odayı taradı ve kapının yanında, yer hizasında, ışıldayıp yanan bir şey gördü. Siyah farelerin en irisinin pençelerindeydi. O bakarken fare süzülüp gitti.

Diğer fareler odanın köşelerinde durup, onun iri farenin peşinden koşmasını izlediler.

Fareler insanlardan daha hızlı koşarlar, özellikle de kısa mesafelerde. Ama iki ön pençesinde bilye taşıyan iri bir siyah fare, koşarak hareket eden kararlı bir kızla (kız yaşına göre ufak tefek olsa bile) yarışamaz. Daha küçük siyah fareler Koralin'in önünde ileri geri koşarak onun dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı ama Koralin hepsini görmezden geldi ve gözlerini daireden dışarı, ön kapıya doğru koşan bilyeli fareden ayırmadı.

Binanın dışındaki merdivenin başına geldiler.

Koralin koşarak merdiveni inerken, evin kendisinin durmadan değiştiğini, yassılaştığını, daha belirsiz hale geldiğini gözlemleye zaman buldu. Aklına evin kendisinden çok evin fotoğrafını getiriyordu. Sonra, hiç-

bir şey düşünmeden paldır küldür fareyi kovalamaya odaklandı. Ona yaklaştığından emindi. Hızlı koşuyordu; fazla hızlıydı aslında, çünkü bir merdivenin dibine geldiğinde ayağı kayıp burkuldu ve Koralin beton merdiven sahanlığına çarptı.

Sol dizi çizilip soyulmuştu. Durmak için bir avucunu uzattığından o da soyulmuş, kirlenmişti. Biraz acıyordu ve yakında çok daha fazla acıyacağını biliyordu. Avucundaki toprağı silkeleyip ayağa kalktı. Kaybettiğini ve artık çok geç olduğunu bile bile, olabildiğince hızlı koşarak son merdiven sahanlığına, zemin kata indi.

Çevresine bakınarak fareyi aradı ama fare bilyeyle birlikte yok olmuştu.

Elindeki sıyrık acıyordu ve yırtılmış pijama paçasının dizinden kan damlıyordu. Annesinin Koralin'in bisikletindeki yan destek tekerleklerini çıkardığı yazki kadar kötüydü ama o zaman, onca kesik ve çiziğe rağmen (dizleri kabuk üstüne kabuk tutmuştu), Koralin'in içinde bir başarı duygusu vardı. Bir şey öğreniyordu, nasıl yapılacağını bilmediği bir şey yapıyordu. Şimdi ise içinde soğuk bir kaybetmişlik duygusundan başka hiçbir şey yoktu. Hayalet çocukları hayal kırıklığına uğratmıştı. Anne babasını hayal kırıklığına uğratmıştı. Her şeyde başarısız olmuş, kendini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Gözlerini yumdu ve yerin yarılıp onu yutmasını diledi.

Biri öksürdü.

Gözlerini açtı ve fareyi gördü. Merdivenin dibinde-

ki tuğla yolda yatıyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı; şimdi vücudunun geri kalanından birkaç santimetre uzakta duran yüzünde. Bıyıkları katılaşmış, gözleri irileşmişti. Sarı, keskin dişleri görünüyordu. Boynunda kandan bir halka ıslak ıslak parlıyordu.

Başı kopmuş farenin yanında, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle siyah kedi duruyordu. Bir patisini gri cam bilyenin üzerine koymuştu.

"Sanırım bir kez bahsetmiştim," dedi kedi, "zaten fareleri sevmem. Ama bu fareye ihtiyacın var gibiydi. Umarım işine karışmama aldırmazsın."

"Sanırım," dedi Koralin nefeslenerek, "sanırım... öyle bir şey... söylemiş olabilirsin."

Kedi patisini kaldırınca bilye Koralin'e doğru yuvarlandı. Koralin onu aldı. Zihninde, son bir ses telaşla ona fısıldadı.

"Sana yalan söyledi. Artık seni eline geçirdiğine göre, senden asla vazgeçmeyecek. Mizacını değiştirmediği sürece hiçbirimizden vazgeçmez." Koralin'in tüyleri diken diken oldu. Koralin kızın sesinden, doğruyu söylediğini anlayabiliyordu. Bilyeyi sabahlığının cebine, diğerlerinin yanına koydu.

Artık üç misket de ondaydı.

Şimdi tek yapması gereken annesiyle babasını bulmaktı.

Koralin bu kısmın kolay olacağını fark ederek şaşırdı. Annesiyle babasının tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Durup düşünseydi, baştan beri biliyor olurdu. Diğer anne yeni bir şey yaratamıyordu. Yalnızca dönüştürüyor, çarpıtıyor, değiştiriyordu.

Kendi evindeki şömine rafı bomboştu. Ama bunu bildiği için, başka bir şey daha biliyordu.

"Diğer anne. Sözünden dönmeyi planlıyor. Gitmemize izin vermeyecek," dedi Koralin.

"Ondan beklenir," diye itiraf etti kedi. "Dediğim gibi, adil oynayacağının garantisi yok." Sonra başını kaldırdı. "Hey... bunu gördün mü?"

"Neyi?"

"Arkana bak," dedi kedi.

Ev biraz daha yassılaşmıştı. Artık fotoğrafa benzemiyordu, daha çok bir çizime benziyordu, gri kâğıda karakalemle çizilmiş kaba bir çizime.

"Her ne oluyorsa," dedi Koralin, "fare konusunda yardım ettiğin için teşekkürler. Sanırım az kaldı, değil mi? Bu yüzden sen sislerin içine ya da her nereye gidiyorsan oraya git. Umarım, şey, kendi evime döndüğümde seni yine görürüm. O, eve gitmeme izin verirse."

Kedinin tüyleri kabarmıştı ve kuyruğu baca temizleyicilerin fırçası gibi diken diken olmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu Koralin.

"Gittiler," dedi kedi. "Artık orada değiller. Bu yerin giriş çıkışları. Yamyassı oldular."

"Bu kötü mü?"

Kedi kuyruğunu indirip öfkeyle iki yana savurdu. Gırtlağının arkasından alçak bir hırlama çıkardı. Daire çizerek sırtını Koralin'e döndü, gergin bir tavırla, adım adım geri yürüdü ve Koralin'in bacağına yaslandı. Koralin elini uzatıp onu okşadı. Kedinin kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. Kedi fırtınaya kapılmış kuru yaprak gibi titriyordu.

"Sana bir şey olmayacak," dedi Koralin. "Her şey yoluna girecek. Seni eve götüreceğim."

Kedi hiçbir şey söylemedi.

"Hadi ama kedi," dedi Koralin. Merdivene doğru bir adım attı ama kedi olduğu yerde kaldı. Berbat ve, tuhaf bir biçimde, çok daha küçük görünüyordu.

"Buradan çıkmanın tek yolu onu aşmaksa," dedi Koralin, "o zaman biz de o yoldan gideriz." Kedinin yanına döndü, eğildi ve onu kucağına aldı. Kedi direnmedi. Hâlâ titriyordu. Koralin bir eliyle onu altından tuttu ve kedi ön patilerini Koralin'in omuzlarına dayadı. Kedi ağırdı ama taşınamayacak kadar da değil. Koralin'in avucunu, sıyrıktaki kanı yaladı.

Koralin basamakları teker teker çıkarak kendi dairesine gitti. Cebinde tıkırdayan misketlerin farkındaydı, delikli taşın farkındaydı, ona yaslanan kedinin farkındaydı.

Ön kapıya vardı –şimdi küçük bir çocuğun kapı çizimine benziyordu– ve elinin onu yırtıp geçmesini ve arkasında yalnızca karanlığa saçılmış yıldızlar olduğunu göstermesini bekleyerek eliyle ittirdi.

Ama kapı açıldı ve Koralin içeri girdi.

11

Içeriye, kendi dairesine, daha doğrusu onun olmayan daireye girdiğinde, Koralin oranın evin geri kalanı gibi boş bir çizime dönüşmediğini görerek memnun oldu. Derinliği ve gölgeleri vardı. Bir de, gölgelerin arasında durmuş, Koralin'in dönmesini bekleyen biri.

"Demek döndün," dedi diğer anne. Sesi hiç de memnuniyet dolu değildi. "Yanında haşarat da getirmişsin."

"Hayır," dedi Koralin. "Bir arkadaş getirdim." Kedinin, kaçmaya can atarmış gibi, ellerinin altında gerildiğini hissedebiliyordu. Koralin, güven bulmak için onu oyuncak ayı gibi kucaklamak istiyordu ama kedilerin sıkıştırılmaktan nefret ettiğini biliyordu ve korkmuş kedilerin, siz onların tarafında olsanız bile,

herhangi bir biçimde kışkırtılırlarsa ısırıp tırmalayabileceklerinden kuşkulanıyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi diğer anne ifadesizce.

"Sevgini tuhaf bir biçimde gösteriyorsun," dedi Koralin. Koridorda yürüdü, sonra diğer annenin boş, siyah gözlerini ensesinde hissetmiyormuş numarası yaparak, hiç acele etmeden, adım adım misafir odasına döndü. Büyükannenin resmi mobilyaları hâlâ oradaydı ve duvardaki, tuhaf meyveli resim de duruyordu (ama şimdi resimdeki meyveler yenmişti ve çanakta bir elmanın kararmaya yüz tutmuş koçanı, bir sürü erik, şeftali çekirdeği ve eskiden bir salkım üzüm olan şeyin çöpü kalmıştı). Aslan ayaklı sehpa, bir konuda sabırsızlanıyormuş gibi, tahta pençeleriyle halıyı tırmalıyordu. Odanın sonunda, köşede, eskiden bir başka tuğla bir duvara açılan tahta kapı vardı. Koralin ona bakmamaya çalıştı. Pencerenin dışında sisten başka şey görünmüyordu.

İşte buydu, Koralin biliyordu. Hakikat ânı. Açıklama zamanı.

Diğer anne peşinden geldi. Şimdi odanın ortasında, Koralin ile şömine rafı arasında duruyor, Koralin'e siyah düğme gözleriyle bakıyordu. Tuhaf, diye düşündü Koralin. Diğer anne kendi annesine hiç de benzemiyordu. Nasıl kanıp da benzerlik olduğunu düşündüğünü merak etti. Diğer anne devasaydı –başı neredeyse tavana değiyordu– ve çok solgundu, örümcek karnı rengindeydi. Saçları başının çevresinde kıvrılıp bükülüyordu ve dişleri bıçak kadar keskindi...

"Ee?" dedi diğer anne keskin bir sesle. "Neredeler?"

Koralin bir koltuğa yaslandı, sol eliyle kedinin duruşunu düzeltti, sağ elini cebine soktu ve üç cam misketi çıkardı. Puslu griydiler ve avucunda birbirlerine çarpıp tıkırdıyorlardı. Diğer anne beyaz parmaklarını onlara uzattı ama Koralin onları cebine geri koydu. O zaman, bunun doğru olduğunu anladı. Diğer annenin sözünü tutmaya ve onları bırakmaya niyeti yoktu. Onun için bütün bunlar bir eğlenceden ibaretti. "Dur bir dakika," dedi. "Daha işimiz bitmedi, değil mi?"

Diğer anne sert sert baktı ama tatlı tatlı gülümsedi. "Hayır," dedi. "Bitmedi sanırım. Ne de olsa, daha annenle babanı bulmadın, değil mi?"

"Evet," dedi Koralin. *Şömine rafına bakmamam gerek*, diye düşündü. *Bunu düşünmemeliyim bile.*

"Ee?" dedi diğer anne. "Çıkar bakalım ortaya. Mahzene bir daha bakmak ister misin? Orada sakladığım başka ilginç şeyler de var."

"Hayır," dedi Koralin. "Annemle babamın nerede olduğunu biliyorum." Kollarındaki kedi ağırdı. Koralin kedinin pençelerini omuzlarından sökerek ilerledi.

"Nerede?"

"Mantıklı," dedi Koralin. "Onları saklamış olabileceğin her yere baktım. Evde değiller."

Diğer anne, hiçbir şey belli etmeden, hiç kıpırdamadan, dudaklarını sımsıkı sıkarak durdu. Balmumu heykelden farksızdı. Saçları bile hareket etmeyi bırakmıştı.

"Bu yüzden," diye devam etti Koralin iki eliyle siyah kediyi sıkı sıkı tutarak. "Nerede olmaları gerektiğini

biliyorum. Onları evlerin arasındaki geçide sakladın, değil mi? O kapının arkasındalar." Başını köşedeki kapıya doğru salladı.

Diğer anne hâlâ heykel gibi duruyordu ama yüzüne küçücük bir gülümseme gelmişti. "Ah, oradalar, değil mi?"

"Neden açmıyorsun?" dedi Koralin. "Orada olacaklarından eminim."

Onun eve dönmesinin tek yoluydu, biliyordu. Ama her şey, diğer annenin böbürlenme ihtiyacı duymasına, yalnızca kazanmakla yetinmeyip kazandığını gösterme ihtiyacı duymasına bağlıydı.

Diğer anne elini yavaşça önlüğünün cebine uzattı ve siyah demir anahtarı çıkardı. Kedi aşağı inmek ister gibi, Koralin'in kollarında rahatsızca kıpırdandı. *Birkaç dakikacık daha orada kal*, diye düşündü Koralin ona hitaben, kedinin onu duyup duyamayacağını merak ederek. *İkimizin de eve dönmesini sağlayacağım. Bunu yapacağımı söyledim. Söz veriyorum.* Kedinin kollarında hafifçe gevşediğini hissetti.

Diğer anne kapıya yürüdü ve anahtarı deliğe soktu.

Anahtarı çevirdi.

Koralin mekanizmanın bütün ağırlığıyla *klank* yaptığını duydu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, adım adım şömine rafına doğru gitmeye başlamıştı bile.

Diğer anne kapı kolunu indirdi ve kapıyı çekip açarak, arkasındaki boş, karanlık koridoru ortaya çıkardı. "İşte," dedi ellerini koridora doğru sallayarak. Yüzündeki zevki izlemek korkunçtu. "Yanıldın! Annenle babanın nerede olduğunu *bilmiyorsun*, değil mi? Ora-

da değiller." Döndü ve Koralin'e baktı. "Artık," dedi, "ebediyen ve daima burada kalacaksın."

"Hayır," dedi Koralin. "Kalmayacağım." Ve siyah kediyi bütün gücüyle diğer anneye fırlattı. Kedi miyavlayarak diğer annenin başına düştü, pençelerini şiddetle savurdu, öfkeyle dişlerini çıkardı. Tüyleri diken diken olmuşken, iki kat daha büyük görünüyordu.

Koralin ne olacağını görmeyi beklemeden şömine rafına uzandı ve kar küresini kapıp sabahlığının cebine soktu.

Kedi gür, titrek bir ulumayla dişlerini diğer annenin yanağına gömdü. Kadın kediye vuruyordu. Beyaz yüzündeki kesiklerden kan akıyordu; kırmızı kan değil, koyu, katransı bir şey. Koralin kapıya koştu.

Anahtarı kilitten çekti.

"Bırak onu! Gel!" diye bağırdı kediye. Kedi tısladı ve ustura kadar keskin pençelerini diğer annenin yüzüne savurarak, diğer annenin burnunda siyah bir sıvı sızdıran yarıklar bıraktı. Sonra Koralin'e doğru atladı. "Çabuk!" dedi Koralin. Kedi ona doğru koştu ve ikisi karanlık koridora daldılar.

Koridor daha soğuktu, tıpkı sıcak bir günde mahzene girmek gibi. Kedi bir an duraksadı; sonra, diğer annenin onlara doğru geldiğini görerek, Koralin'e koştu ve bacaklarının yanında durdu.

Koralin kapıyı çekip kapamaya başladı.

Kapı hayal ettiğinden daha ağırdı ve onu çekip kapamak, sert rüzgârın zorladığı bir kapıyı kapamaya çalışmak gibiydi. Sonra diğer yandan bir şeyin kapıyı çektiğini hissetti.

Kapan! diye düşündü. Sonra yüksek sesle, "Hadi, *lütfen*," dedi. Kapının hareket ettiğini, hayalet rüzgâra direnerek kapandığını hissetti.

Aniden koridorda, yanında insanlar olduğunu fark etti. Başını çevirip bakamıyordu ama bakmasa da kim olduklarını biliyordu. "Bana yardım edin, lütfen," dedi. "Hepiniz."

Koridordaki diğerleri –üç çocuk ve iki yetişkin– bir şekilde, kapıya dokunamayacak kadar hayaliydiler. Ama elleri onunkinin üzerine kapandı ve Koralin büyük demir kulpu kendine çekerken aniden daha güçlü hissetti.

"Sakın pes etme küçükhanım! Sıkı tut! Sıkı tut!" diye fısıldadı bir ses kafasının içinde.

"Çek kızım, çek!" diye fısıldadı bir başkası.

Sonra annesinin –kendi annesinin, gerçek, harika, deli edici, sinir bozucu, muhteşem annesinin– sesine benzeyen bir ses, "Aferin Koralin," dedi ve bu yeterli oldu.

Kapı kolaylıkla kapanmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı bir ses kapının arkasından. Artık hiç insanca gelmiyordu.

Bir şey, kapıyla kapı kasası arasından uzanarak Koralin'i kapmaya çalıştı. Koralin başını çekti ama kapı yine açılmaya başlamıştı.

"Biz eve gidiyoruz," dedi Koralin. "Gidiyoruz. Yardım edin bana." Uzanan parmaklardan kaçındı.

O zaman içinden geçtiler: Hayalet eller Koralin'e, artık onun sahip olmadığı bir güç verdiler. Aralığa bir şey sıkışmış gibi, son bir direnç oldu ve sonra tahta kapı güm diye kapandı.

1.

Koralin'in kafası hizasından yere bir şey düştü. Tıkırdayarak yere çaptı.

"Hadi gel!" dedi kedi. "Burası durmak için iyi bir yer değil. Çabuk."

Koralin kapıya sırtını döndü ve karanlık koridorda mümkün olduğunca hızlı koştu, herhangi bir şeye çarpmamak ya da karanlıkta yön duygusunu kaybetmemek için elini duvara sürterek koştu.

Yokuş yukarı koşuyordu ve yol olması gerekenden daha uzun sürüyordu sanki. Dokunduğu duvar şimdi ılık ve yumuşaktı, Koralin duvarın ince, yumuşak tüylerle kaplıymış gibi bir his verdiğini fark etti. Nefes alıyormuşçasına, hareket ediyordu. Elini çekti.

Karanlıkta rüzgârlar uluyordu.

Koralin bir şeye çarpmaktan korkuyordu ve elini yine duvara uzattı. Bu sefer, elini birinin ağzına sokmuş gibi, sıcak ve ıslak bir şeye dokundu ve küçük bir çığlık atarak elini çekti.

Gözleri karanlığa alıştı. İleride, hafifçe parlayan lekeler gibi, iki yetişkin ve üç çocuk görebiliyordu. Karanlıkta, önünde koşan kedinin sesini de duyabiliyordu.

Bir şey daha vardı; aniden ayaklarının arasından geçip Koralin'i düşürecek gibi oldu. Koralin düşmeden, kendi hızını kullanarak dengesini buldu ve ilerlemeye devam etti. O koridorda düşerse bir daha asla kalkamayabileceğini biliyordu. O koridorda her ne varsa, diğer anneden çok daha eskiydi. Derin ve yavaştı ve Koralin'in orada olduğunu biliyordu...

Sonra gün ışığı belirdi ve Koralin oflaya puflaya ona doğru koştu. "Az kaldı," diye seslendi yüreklendirici bir şekilde ama ışıkta hayaletlerin kaybolduğunu ve yalnız kaldığını fark etti. Onlara ne olduğunu merak etmeye zamanı yoktu. Nefes nefese, sendeleyerek kapıdan geçti ve hayal edebileceğiniz en yüksek, en tatmin edici gümlemeyle kapıyı kapadı.

Kapıyı kilitledikten sonra anahtarı cebine koydu.

Siyah kedi odanın en uzak köşesine büzülmüştü, dilinin pembe ucu görünüyordu ve gözleri iri iri açılmıştı. Koralin onun yanına gidip çömeldi.

"Özür dilerim," dedi. "Seni ona fırlattığım için özür dilerim. Ama hepimizin kaçabilmesi için dikkatini dağıtmanın tek yolu buydu. Sözünü asla tutmayacaktı, değil mi?"

Kedi başını kaldırıp ona baktı, sonra başını Koralin'in eline yasladı ve zımpara diliyle parmaklarını yaladı. Mırlamaya başladı.

"O zaman arkadaş mıyız?" dedi Koralin.

Büyükannesinin rahatsız koltuklarından birine oturdu, kedi de kucağına atlayıp rahatça yerleşti. Pencereden gelen ışık gün ışığıydı; puslu beyaz ışık değil, gerçek, altın rengi akşamüstü ışığı. Gökyüzü turkuaza yakın bir renkteydi; Koralin ağaçları ve ağaçların ötesindeki, ufka doğru mor ve griler içinde solan yeşil tepeleri görebiliyordu. Gökyüzü hiç bu kadar *gökyüzümsü*, dünya hiç bu kadar *dünyamsı* gelmemişti.

Koralin pencerenin dışındaki ağaçların yapraklarına, bir kayın ağacının çatlak kabuğundaki ışık ve gölgeden desenlere baktı. Sonra bakışlarını kucağına

çevirdi ve parlak güneş ışığının kedinin kafasındaki tüyleri nasıl yaladığını, beyaz bıyıklarını nasıl altın rengine dönüştürdüğünü izledi.

Hiçbir şey, diye düşündü, bu kadar *ilginç* gelmemişti.

Ve dünyanın ilginçliğine dalmış olan Koralin, hiç fark etmeden büyükannesinin rahatsız koltuğunda tıpkı bir kedi gibi kıvrılıp derin ve düşsüz bir uykuya daldı.

12

Annesi onu hafifçe sarsarak uyandırdı.

"Koralin?" dedi. "Hayatım, ne tuhaf bir yerde uyumuşsun. Cidden, bu oda yalnızca özel günler için. Bütün evde seni aradık."

Koralin gerinip gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim," dedi. "Uyuyakalmışım."

"Bunu görebiliyorum," dedi annesi. "Kedi nereden geldi? Geldiğimde ön kapıda bekliyordu. Kapıyı açar açmaz mermi gibi dışarı fırladı."

"Muhtemelen yapacak işleri vardır," dedi Koralin. Sonra annesine o kadar sıkı sarıldı ki, kolları ağrımaya başladı. Annesi de Koralin'i kucakladı.

"Akşam yemeği on beş dakika sonra hazır," dedi. "Ellerini yıkamayı unutma. Şu pijama altına bak. Zavallı dizine ne yaptın?"

"Takılıp düştüm," dedi Koralin. Banyoya gitti, ellerini yıkadı ve kanlı dizini temizledi. Kesiklerine ve sıyrıklarına merhem sürdü.

Yatak odasına gitti; gerçek yatak odasına, asıl yatak odasına. Ellerini sabahlığının ceplerine soktu ve üç misketi, delikli taşı, siyah anahtarı ve boş kar küresini çıkardı.

Kar küresini salladı ve ışıl ışıl karların boş dünyadaki suyu doldurmasını izledi. Küreyi indirdi ve karların eskiden küçük çiftin durduğu yeri kaplamasını izledi.

Koralin oyuncak kutusundan bir parça iplik çıkardı ve siyah anahtarı ipliğe geçirdi. Sonra ipliği düğümleyip boynuna astı.

"İşte," dedi. Giyindi ve anahtarı tişörtünün altına sakladı. Anahtar tenine soğuk soğuk değiyordu. Taşı cebine attı.

Koralin koridordan geçip babasının çalışma odasına girdi. Babasının sırtı ona dönüktü ama Koralin onu görür görmez, döndüğü zaman babasının gözlerinin iyilikle dolu, gri gözleri olacağını anlamıştı. Yavaşça yanına gitti ve kelleşmeye başlamış kafasını öptü.

"Merhaba Koralin," dedi babası. Sonra dönüp ona gülümsedi. "Bu ne içindi?"

"Hiç," dedi Koralin. "Yalnızca bazen seni özlüyorum. O kadar."

"Ah, güzel," dedi babası. Bilgisayarı kapadı, ayağa kalktı, sonra sebepsiz yere Koralin'i kollarına aldı, ki onun kucakta taşınamayacak kadar büyüdüğünü söylediği günden beri yapmadığı bir şeydi ve mutfağa taşıdı.

O akşam yemekte pizza vardı ve babası tarafından evde yapılmış (bazı yerleri kalın, hamursu ve çiğ, bazı yerleri ise fazla ince ve yanmıştı) ve içine yeşil biber dilimleri, küçük köfteler, hatta ananas parçaları katmış olmasına rağmen, Koralin ona verdikleri dilimin tamamını yedi.

Eh, en azından, ananas parçaları dışında tamamını.

Ve kısa süre sonra yatma zamanı geldi.

Koralin anahtarı boynundan çıkarmadı ama gri misketleri yastığının altına koydu; o gece yatakta Koralin bir düş gördü.

Yeşil bir çimenlikte, yaşlı bir meşe ağacının altında piknik yapıyordu. Güneş gökyüzünde yüksekteydi ve uzaktaki ufukta beyaz yumuşak bulutlar vardı ama başının üzerindeki gökyüzü açık ve masmaviydi.

Çimenlerin üzerine beyaz keten örtü serilmişti ve yemek dolu çanaklar vardı: Salatalar, sandviçler, fındık fıstık, meyve, limonata, su ve yoğun çikolatalı süt dolu sürahiler görebiliyordu. Koralin örtünün bir yanına oturmuştu ve üç çocuk kalan yanları doldurmuştu. Üstlerinde çok tuhaf giysiler vardı.

Koralin'in solunda oturan en küçüğü, kırmızı kadifeden diz boyu pantolon ve fırfırlı beyaz gömlek giymiş bir oğlandı. Yüzü kirliydi ve tabağını haşlanmış taze patates ve bütün pişirilmiş soğuk alabalığa benzeyen bir şeyle dolduruyordu. "Bu çok güzel bir piknik hanımefendi," dedi ona.

"Evet," dedi Koralin. "Bence de öyle. Acaba kim ayarladı?"

"Ben senin ayarladığını düşünüyorum küçükhanım," dedi Koralin'in karşısında oturan uzun boylu kız. Üzerinde kahverengi, şekilsiz bir elbise, başında kahverengi, çenesinde bağlanmış bir bone vardı. "Ve bunun için çok minnettarız, kelimelerin anlatamayacağı kadar." Reçelli ekmek dilimleri yiyordu; devasa bir bıçakla kocaman, altın-kahverengi bir ekmek somununu beceriyle dilimledikten sonra tahta bir kaşıkla üzerine mor reçel döküyordu. Ağzının her yanı reçel olmuştu.

"Evet. Yüzyıllardır yediğim en güzel yemek bu," dedi Koralin'in sağındaki kız. Çok solgun bir çocuktu ve örümcek ağlarına bürünmüş gibiydi, sarı saçlarında ışıl ışıl, gümüş bir taç vardı. Koralin kızın sırtında iki kanadı olduğuna yemin edebilirdi; kuş kanadı değil, tıpkı tozlu gümüş kelebek kanatları gibi. Kızın tabağı güzel çiçeklerle tıka basa doluydu. Kız, uzun zamandır gülümsememiş ve nasıl yapılacağını neredeyse unutmuş gibi Koralin'e gülümsedi. Koralin bu kızdan çok hoşlandığını hissetti.

Sonra, düşlerde hep olduğu gibi, piknik bitti ve şimdi çimenlerde bağıra çağıra, ışıltılı bir topu birbirlerine atarak oyun oynuyorlardı. Koralin o zaman bunun düş olduğunu anladı, çünkü yorulmuyorlar ve nefesleri kesilmiyordu. Terlemiyordu bile. Yalnızca kahkahalar atıyor ve içinde biraz çekiştirmece, biraz ortada sıçan ama daha çok muhteşem bir şamata olan bir oyun oynuyorlardı.

Üçü yerde koşarken solgun kız başlarının biraz üzerinde kanat çırpıyor, kelebek kanatlarıyla alçalıp topu

kapıyor ve diğer çocuklardan birine atmadan önce yükseliyordu.

Sonra, tek kelime edilmeden, oyun bitti ve dördü piknik yerine geri döndüler. Tabaklar temizlenmişti ve onları dört çanak bekliyordu: Üçü dondurma, biri hanımeli çiçekleriyle doluydu.

Zevkle yediler.

"Partime geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bu benim partimse eğer."

"O zevk bize ait Koralin Jones," dedi kanatlı kız bir hanımeli çiçeği daha kemirerek. "Keşke sana teşekkür etmek, seni ödüllendirmek için yapabileceğimiz bir şey olsa."

"Evet," dedi kırmızı kadife pantolonlu ve kirli yüzlü oğlan. Elini uzatıp Koralin'in elini tuttu. Oğlanın eli şimdi sıcaktı.

"Bizim için yaptığın şey çok güzeldi küçükhanım," dedi uzun boylu kız. Şimdi dudaklarının çevresinde çikolatalı dondurma vardı.

"Bittiği için memnunum," dedi Koralin.

Hayal mi ediyordu, yoksa pikniğe katılan diğer çocukların yüzlerinden bir gölge mi geçmişti?

Tacı yıldız gibi parlayan kanatlı kız parmaklarını bir anlığına Koralin'in elinin arkasına koydu. "*Bizim için* bitti ve gitti," dedi. "Burası bizim toplanma yerimiz. Biz üçümüz buradan meçhul diyarlara gideceğiz ve sonradan olacakları yaşayan kimse bilemez..." Konuşmayı bıraktı.

"Bir *ama* var, değil mi?" dedi Koralin. "Hissedebiliyorum. Tıpkı bir yağmur bulutu gibi."

Solundaki oğlan cesaretle gülümsemeye çalıştı ama alt dudağı titriyordu. Üst dişleriyle dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Kahverengi boneli kız huzursuzca kıpırdandı ve "Evet küçükhanım," dedi.

"Ama üçünüzü geri aldım," dedi Koralin. "Annemle babamı geri aldım. Kapıyı kapadım. Kilitledim. Başka ne yapmam gerekiyordu ki?"

Oğlan, Koralin'in elini sıktı. Koralin kendisinin ona güven vermeye çalıştığı zamanı hatırladı. Oğlanın karanlıkta soğuk bir anıdan ibaret olduğu zamanı.

"Şey, bana ipucu verebilir misiniz?" diye sordu Koralin. "Bana söyleyebileceğiniz *bir şey* yok mu?"

"Cadı sağlam sağ eli üzerine yemin etti," dedi uzun boylu kız, "ama yalan söyledi."

"B-benim dadım," dedi oğlan, "kimseye taşıyamayacağı bir yük verilmediğini söylerdi." Bunu söylerken, doğru olup olmadığı konusunda kendi kararını henüz verememiş gibi omuzlarını silkti.

"Sana şans diliyoruz," dedi kanatlı kız. "İyi talih, bilgelik ve cesaret; gerçi sen bu üç nimete de bol bol sahip olduğunu gösterdin zaten."

"Senden nefret ediyor," diye patladı oğlan. "Çok uzun zamandır hiçbir şey kaybetmedi. Bilge ol. Cesur ol. Kurnaz ol."

"Ama bu *haksızlık*," dedi Koralin düşünde öfkeyle. "Hiç *adil* değil. Bitmiş olmalıydı."

Pis yüzlü oğlan ayağa kalkıp Koralin'e sıkı sıkı sarıldı. "Şunda teselli bul," diye fısıldadı. "Yaşıyorsun. Canlısın."

Koralin düşünde güneşin batmış olduğunu, kararan gökyüzünde yıldızların parladığını gördü.

Koralin çimenlikte ayağa kalktı ve devasa ayın altında gümüş rengi görünen üç çocuğun (ikisi yürüyerek, biri uçarak) çimenlerin üzerinde uzaklaşmasını izledi.

Üçü bir derenin üzerindeki küçük tahta köprüye geldiler. Orada durdular ve dönüp el salladılar. Koralin de onlara el salladı.

Sonra karanlık çöktü.

Koralin sabahın erken saatlerinde uyandı; ne olduğunu çözemediği, hareket eden bir şey duyduğundan emindi.

Bekledi.

Yatak odası kapısının dışında bir şey hışırdıyordu. Fare olup olmadığını merak etti. Kapı sarsıldı. Koralin yataktan çıktı.

"Git buradan," dedi Koralin sert bir sesle. "Git, yoksa seni pişman ederim."

Bir duraksama oldu, sonra o şey, koridorda koşarak uzaklaştı. Ayak seslerinde tuhaf ve düzensiz bir tını vardı, tabii eğer *gerçekten* ayak sesleriyse. Koralin kendini, onun fazladan bacağı olan bir fare mi olduğunu merak ederken buldu...

"Daha bitmedi, değil mi?" dedi kendi kendine.

Sonra yatak odasının kapısını açtı. Gri, şafak öncesi ışığı koridorun tamamının boş olduğunu gösteriyordu.

Koridorun diğer ucunda asılı gardırop kapağı aynasına bir bakış fırlattı ve kendine bakan kendi solgun yüzündeki uykulu ve ciddi ifadeden başka bir şey gö-

remeyerek ön kapıya gitti. Anne babasının yatak odasından hafif, güven verici horultular geliyordu ama kapı kapalıydı. Koridordaki bütün kapılar kapalıydı. Koşan her neyse, buralarda bir yerde olmalıydı.

Koralin ön kapıyı açıp gri gökyüzüne baktı. Güneşin yükselmesine ne kadar zaman kaldığını ve her ne kadar doğru olduğunu içten içe bilse de, düşünün gerçekten öyle olup olmadığını merak etti. Antrede duran divanın altındaki gölgelere ait olduğunu sandığı bir şey divanın altından çıktı ve uzun, beyaz bacaklarıyla deli gibi koşarak ön kapıya yöneldi.

Koralin'in ağzı dehşetle açıldı ve şey tıkırdayarak yanından geçerken kenara çekildi. Şey, bol sayıdaki bacaklarıyla yengeç gibi yan yan, tıkır tıkır, kayarak koştu ve evden çıktı.

Koralin o şeyin ne olduğunu, neyin peşinde olduğunu biliyordu. Son birkaç gün içinde onun defalarca hamamböceklerine uzandığını, onları kaparak, diğer annenin ağzına uysal uysal tıktığını görmüştü. Beş bacaklı, kırmızı tırnaklı, kemik rengi.

Bu diğer annenin sağ eliydi.

Siyah anahtarı istiyordu.

13

Koralin'in annesiyle babası kar küresinde geçirdikleri zaman hakkında hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi. En azından, bundan hiç bahsetmediler ve Koralin de konuyu hiç açmadı.

Bazen, gerçek dünyada iki gün kaybettiklerinin farkında olup olmadıklarını merak ediyordu ve sonunda olmadıklarına karar verdi. Üstelik, bazı insanlar her günün her saatini hatırlardı, bazıları ise hatırlamazdı ve Koralin'in annesiyle babası ikinci gruba giriyordu.

Koralin kendi evinde, odasında geçirdiği ilk gecede, yatmadan önce misketleri yastığının altına koymuştu. Diğer annenin elini gördükten sonra, uyumak için faz-

la zaman kalmamış olsa da, yatağına geri döndü ve başını yastığına dayadı.

Bunu yaptığında bir şey hafifçe gıcırdadı.

Doğrulup oturdu ve yastığını kaldırdı. Gördüğü cam misket kalıntıları, baharda ağaçların altında bulunabilen yumurta kabuğu kalıntılarına benziyordu: boş, kırık kızılgerdan yumurtaları gibi, hatta daha da narin; çıtkuşu yumurtası gibi, belki.

Cam kürelerin içinde her ne vardıysa, gitmişti. Koralin, gümüş dereyi aşmadan önce ay ışığı altında ona el sallayan üç çocuğu düşündü.

Yumurta kabuğu kadar ince parçaları dikkatle topladı ve o henüz küçük bir kızken büyükannesinin verdiği bileziğin küçük mavi kutusuna koydu. Bileziği kaybedeli çok olmuştu ama kutu hâlâ duruyordu.

Bayan Spink ve Bayan Forcible, Bayan Spink'in yeğeninden dönmüşlerdi. Koralin çay içmek için onların dairesine indi. Günlerden pazartesiydi. Koralin çarşamba günü okula gidecekti; yepyeni bir okul senesi başlıyordu.

Bayan Forcible Koralin'in çay falına bakmakta ısrar etti.

"Eh, tam bir dikensiz gül bahçesi tatlım," dedi Bayan Forcible.

"Pardon?" dedi Koralin.

"Her şey muntazam," dedi Bayan Forcible. "Şey, hemen hemen her şey. Ama *şunun* ne olduğunu bilmiyorum." Fincanın bir yanına yapışmış çay yapraklarını

gösterdi. Bayan Spink cıkladı ve fincana uzandı. "Sahiden, Miriam. Uzat bakayım. Ben de göreyim..."

Kalın gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıştırdı. "Eyvah. Hayır, ne ifade ettiğini hiç bilemiyorum. Neredeyse ele benziyor."

Koralin baktı. Yapraklar gerçekten de, bir şeye uzanan bir ele benziyordu biraz.

Terrier cinsi köpek Hamish, Bayan Forcible'ın sandalyesinin altına saklanmış, çıkmıyordu.

"Sanırım bir tür kavgaya karıştı," dedi Bayan Spink. "Yan tarafında derin bir yarık var zavallıcığın. Bu akşam onu veterinere götüreceğiz. Keşke onu neyin yaraladığını bilsem."

Koralin bir şeylerin yapılması gerektiğini biliyordu.

Tatilin o son haftası hava muhteşemdi. Sanki yaz, bitmeden önce parlak ve harika günler sunarak, önceki kötü havayı telafi etmeye çalışıyordu.

Yukarı katta oturan deli ihtiyar Koralin'i Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın dairesinden çıkarken görünce seslendi.

"Hey! Selam! Sen! Karolin!" diye bağırdı korkuluğun üzerinden.

"Adım Koralin," dedi Koralin. "Fareler nasıl?"

"Bir şey onları korkutmuş," dedi yaşlı adam bıyığını kaşıyarak. "Evde bir gelincik olabileceğini düşünüyorum. Bir şeyler dolaşıyor. Geceleyin duydum. Benim geldiğim yerde, onun için tuzak kurardık, içine biraz et ya da köfte bırakırdık ve yaratık kendine ziyafet çekmeye geldiğinde –bam!– yakalanırdı ve bizi bir daha

rahatsız etmezdi. Fareler o kadar korkmuş ki, küçük müzik enstrümanlarını ellerine bile almıyorlar."

"Ben onun et istediğini sanmıyorum," dedi Koralin. Elini kaldırdı ve boynuna astığı siyah anahtara dokundu. Sonra içeri girdi.

Yıkandı ve banyodayken de anahtarı boynundan çıkarmadı. Artık onu hep takıyordu.

Koralin yatağa girdikten sonra bir şey yatak odası penceresini tırmaladı. Koralin uyumak üzereydi ama yine de yataktan kalkıp perdeleri açtı. Kırmızı tırnaklı beyaz bir el pencere pervazından yağmur oluğuna atladı ve bir anda gözden kayboldu. Pencerenin diğer yanında, camda derin yarıklar vardı.

Koralin o gece huzursuz uyudu, zaman zaman uyanarak düşündü, plan yaptı, sonra yine uykuya daldı, planların ne zaman bitip düşün ne zaman başladığını bilemedi, pencere camını ya da yatak odası kapısını tırmalayabilecek bir şeye karşı kulağını hep açık tuttu.

Koralin sabah annesine, "Bugün oyuncak bebeklerimle piknik yapacağım," dedi. "Örtü olarak bir çarşaf alabilir miyim; eski bir tane, artık ihtiyaç duymadığın bir çarşaf?"

"Evde öyle bir çarşaf olduğunu sanmıyorum," dedi annesi. Peçeteleri ve masa örtülerini sakladığı mutfak çekmecesini açıp içini karıştırdı. "Dur bakayım. Bu iş görür mü?"

Kırmızı çiçekli, kullanılıp atılan cinsten, katlanmış bir masa örtüsüydü. Seneler önce yaptıkları bir pikniktен kalmıştı.

"Bu harika," dedi Koralin.

"Artık oyuncak bebeklerinle oynamadığını sanıyordum," dedi Bayan Jones.

"Oynamıyorum," diye itiraf etti Koralin. "Onlar kamuflaj için."

"Eh, öğle yemeğinde evde ol," dedi annesi. "İyi eğlenceler."

Koralin bir karton kutuyu bebekler ve plastik oyuncak fincanlarla doldurdu. Bir sürahiye su koydu.

Sonra dışarı çıktı. Çarşıya gidiyormuş gibi, yolda yürüdü. Ama süpermarkete gelmeden bir çitten geçip boş araziye çıktı, eski bir araba yolunda yürüdü ve sonra bir çalı çitin altından geçti. Sürahideki suyu dökmemek için çitin altından iki kere geçmesi gerekti.

Uzun, dolambaçlı bir yolculuk oldu ama sonunda Koralin takip edilmediğinden emin oldu.

Eski, harap tenis kortunun arkasına çıktı. Kortu geçip uzun otların sallandığı çayıra geldi. Tahtaları çayırın kenarında buldu. Şaşırtıcı ölçüde ağırdılar; bütün gücünü kullansa bile, bir kızın kaldıramayacağı kadar ağırdılar neredeyse ama Koralin başardı. Başka seçeneği yoktu. Homurdanarak, gösterdiği çabayla terleyerek, tahtaları teker teker kaldırdı ve yerde derin, yuvarlak, tuğla duvarlı bir delik ortaya çıktı. Islak ve karanlık kokuyordu. Tuğlalar yeşilimsi ve kaygandı.

Koralin masa örtüsünü açtı ve dikkatle kuyunun üzerine serdi. Plastik oyuncak fincanları kuyunun kenarına aralıklı olarak yerleştirdi ve sürahiden su doldurarak ağırlaştırdı.

Her fincanın önüne, çimenlerin üzerine birer oyuncak bebek koydu ve bunu elinden geldiğince bir bebek

pikniğine benzetti. Sonra geri döndü, çitin altından geçti, tozlu sarı yolda yürüdü, çarşıdaki dükkanların çevresinden dolandı ve evine döndü.

Uzanıp boynundaki anahtarı çıkardı. Anahtarı, yalnızca oynamaktan hoşlandığı bir şeymiş gibi, ipin ucunda sallıyordu. Sonra Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın kapısını çaldı.

Kapıyı Bayan Spink açtı.

"Merhaba hayatım," dedi.

"İçeri girmek istemiyorum," dedi Koralin. "Yalnızca Hamish'in nasıl olduğunu merak ettim."

Bayan Spink içini çekti. "Veteriner, Hamish'in cesur küçük bir asker olduğunu söylüyor," dedi. "Neyse ki yara mikrop kapmamış. Onu neyin açtığını bir türlü anlayamıyoruz. Veteriner bir hayvanın yaptığını düşünüyor ama ne olduğu konusunda hiç fikri yok. Bay Bobo bir gelincik olabileceğini söylüyor."

"Bay Bobo mu?"

"En üst katta oturan adam. İyi bir sirk ailesinden geliyor sanırım. Romanyalı, Sloven ya da Livonyalı. Oradan bir yerden işte. Vah bana, artık asla hatırlayamıyorum."

Koralin'in aklına, yukarıdaki deli ihtiyarın bir adı olabileceği hiç gelmemişti. Adının Bay Bobo olduğunu bilse, her fırsatta söylerdi. 'Bay Bobo' gibi bir ismi sesli olarak kaç kere söyleme fırsatı yakalayabilirdiniz ki?

"Ah," dedi Koralin Bayan Spink'e. "Bay Bobo. Tamam. Şey," dedi biraz daha yüksek sesle, "ben şimdi dışarı çıkıp oyuncak bebeklerimle oynayacağım. Arka tarafta, eski tenis kortunda."

"Bu çok güzel canım," dedi Bayan Spink. Sonra sır

verircesine ekledi. "Eski kuyuya dikkat et. Siz taşınmadan önce burada yaşayan Bay Lovat derinliğinin sekiz yüz metreden fazla olabileceğini söylemişti."

Koralin elin bu son cümleyi duymadığını umuyordu. Konuyu değiştirdi. "Bu anahtar mı?" dedi Koralin yüksek sesle. "Ah, yalnızca bizim evden eski bir anahtar. Oyunumun bir parçası. Bu yüzden bir parça ipe taktım ve yanımda taşıyorum. Eh, şimdilik hoşçakalın."

"Ne sıradışı bir çocuk," dedi Bayan Spink kendi kendine, kapıyı kapatırken.

Koralin çayırda sallana sallana eski tenis kortuna gitti. Yürürken siyah anahtarı da ipinde sallıyordu.

Otların arasında kemik rengi bir şey gördüğünü sandı defalarca. El yaklaşık on metre uzaktan onu takip ediyordu.

Islık çalmaya çalıştı ama beceremedi. Bu yüzden, o daha küçük bir bebekken babasının onun için uydurduğu, onu hep güldüren bir şarkıyı yüksek sesle söyledi. Şöyle bir şeydi:

Ah benim ini mini kızım
Çok çok cici, aynı bonbon,
Al sana bol bol lapa
Yanında da bir çanak don
Durma.
Öpücüklere boğarım seni
Yanında da bir sürü kucak
Ama yok sana ekmek arası
Sandviç yapılmış böcek
Iyy.

Ağaçların arasında kasıla kasıla yürürken, sesi hemen hemen hiç titremeden söylediği şarkı buydu işte.

Bebeklerin çay partisi, bıraktığı yerdeydi. Hava rüzgârlı olmadığı için rahatladı, çünkü her şey yerli yerindeydi; su dolu plastik fincanlar kâğıt masa örtüsünü gerektiği gibi tutmuştu. Koralin rahat bir nefes aldı.

Şimdi en zor kısmı geliyordu.

"Merhaba bebekler," dedi neşeyle. "Çay zamanı!"

Kâğıt masa örtüsüne gitti. "Şanslı anahtarı getirdim," dedi bebeklere, "güzel bir piknik olacağından emin olmak için."

Sonra, mümkün olduğunca dikkatli bir biçimde uzandı ve anahtarı örtünün üzerine koydu. İp hâlâ elindeydi. Kuyunun kenarındaki su dolu fincanların örtüyü tutacağını ve anahtarın ağırlığıyla kuyuya düşmeyeceğini umarak nefesini tuttu.

Anahtar kâğıt piknik örtüsünün üzerinde durdu. Koralin ipi bıraktı ve bir adım geriledi. Şimdi her şey ele kalıyordu.

Koralin bebeklere döndü.

"Kim bir parça vişneli pasta ister?" diye sordu. "Jemima? Pembe? Gül?" ve mutluluk içinde gevezelik ederek her bebeğe görünmez bir tabakta görünmez bir pasta dilimi uzattı.

Göz ucuyla, kemik beyazı bir şeyin bir ağaç gövdesinden diğerine süzülerek gittikçe yaklaştığını gördü. Kendini ona bakmamaya zorladı.

"Jemima!" dedi Koralin. "Ne yaramaz bir kızsın! Pastanı düşürdün! Şimdi gidip sana yeni bir dilim almam gerekecek!" Piknik sofrasının çevresinde dolaşa-

rak elin karşı tarafına geçti. Düşmüş pastayı temizlermiş ve Jemima'ya bir dilim daha koyarmış gibi yaptı.

Sonra, el koşa koşa, hızla geldi. Tırnakları üzerine kalkarak yüksek otların arasından yaklaştı ve kesilmiş bir ağacın geride kalan gövdesine çıktı. Bir an havayı koklayan yengeç gibi orada durdu ve sonra tırnaklarını tıkırdatarak, zaferle kâğıt örtünün ortasına atladı.

Koralin için zaman yavaşladı. Beyaz parmaklar siyah anahtarın üzerine kapandı...

Sonra elin ağırlığı ve hızı plastik fincanları uçurdu, kâğıt örtü, anahtar ve diğer annenin sağ eli teker teker kuyunun karanlığına yuvarlandı.

Koralin alçak sesle saydı. Kırka geldiğinde çok aşağıdan boğuk bir şapırtı duydu.

Bir seferinde, biri ona gökyüzüne bir maden kuyusundan bakarsa, parlak bir gün olsa bile, gece göğünü ve yıldızları göreceğini söylemişti. Koralin elin olduğu yerden yıldızları görüp görmediğini merak etti.

Ağır tahtaları kuyunun üzerine çekti ve onu dikkatle örttü. İçine hiçbir şeyin düşmesini istemiyordu. Hiçbir şeyin içinden çıkmasını istemiyordu.

Sonra bebeklerini ve fincanları onları getirirken kullandığı karton kutuya koydu. Bunu yaparken gözüne bir şey takıldı ve doğrulduğunda, siyah kedinin kuyruğunu kaldırıp ucunu soru işareti gibi bükerek ona doğru yürüdüğünü gördü. Kediyi günlerdir, diğer annenin yerinden döndüklerinden beri ilk defa görüyordu.

Kedi ona yaklaştı ve kuyuyu örten tahtaların üzerine atladı. Sonra Koralin'e bakarak yavaşça tek gözünü kırptı.

Koralin'in önündeki uzun otların arasına sıçradı ve sırtüstü yuvarlanarak sevinçle esnedi.

Koralin kedinin karnındaki yumuşak tüyleri kaşıyıp gıdıkladı. Kedi tatminle mırıldandı. Yettiğine karar verdiğinde yine yüzüstü döndü ve gündüz ışığında minik bir gece parçası gibi tenis kortuna yürüdü.

Koralin eve geri döndü.

Bay Bobo evin önündeki yolda onu bekliyordu. Koralin'ın omzuna hafifçe dokundu.

"Fareler her şeyin yolunda olduğunu söyledi," dedi. "Kurtarıcımızın sen olduğunu söylediler Karolin."

"Adım Koralin Bay Bobo," dedi Koralin. "Karolin değil. *Koralin*."

"Koralin," dedi Bay Bobo, hayret ve saygıyla ismi kendi kendine tekrarlayarak. "Pekala Koralin. Fareler sana şunu söylememi istedi: Halk önünde gösteri yapmaya hazır olduklarında, ilk olarak senin gelip izlemeni istiyorlar. *Tamti tamti* ve *lay lay lom* çalacaklar, dans edecekler ve bin tane numara yapacaklar. Kendileri öyle diyor."

"Seve seve," dedi Koralin. "Onlar hazır olduğunda."

Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın kapısını çaldı. Bayan Spink onu içeri aldı ve Koralin oturma odasına girdi. Bebek kutusunu yere bıraktı. Sonra elini cebine sokup delikli taşı çıkardı.

"Alın," dedi. "Artık buna ihtiyacım yok. Çok minnettarım. Sanırım hem benim hayatımı hem de başkalarının ölümünü kurtardı."

İkisine de sıkı sıkı sarıldı. Kolları Bayan Spink'i saramıyordu ve Bayan Forcible sarımsak doğradığı için

sarımsak kokuyordu, ama Koralin aldırmadı. Sonra bebek kutusunu alıp çıktı.

"Ne sıradışı bir çocuk," dedi Bayan Spink. Tiyatrodan emekli olduğundan beri kimse ona öyle sarılmamıştı.

O gece Koralin banyosunu yapıp, dişlerini fırçaladıktan sonra, gözleri açık bir şekilde yatağında yattı ve tavana baktı.

Hava yeterince ılıktı. Artık el de gittiğinden, yatak odası penceresini ardına dek açmıştı. Babasına, perdelerin tam olarak kapatılmaması gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Yeni okul giysileri, uyandığında giyilmek üzere, dikkatle sandalyeye serilmişti.

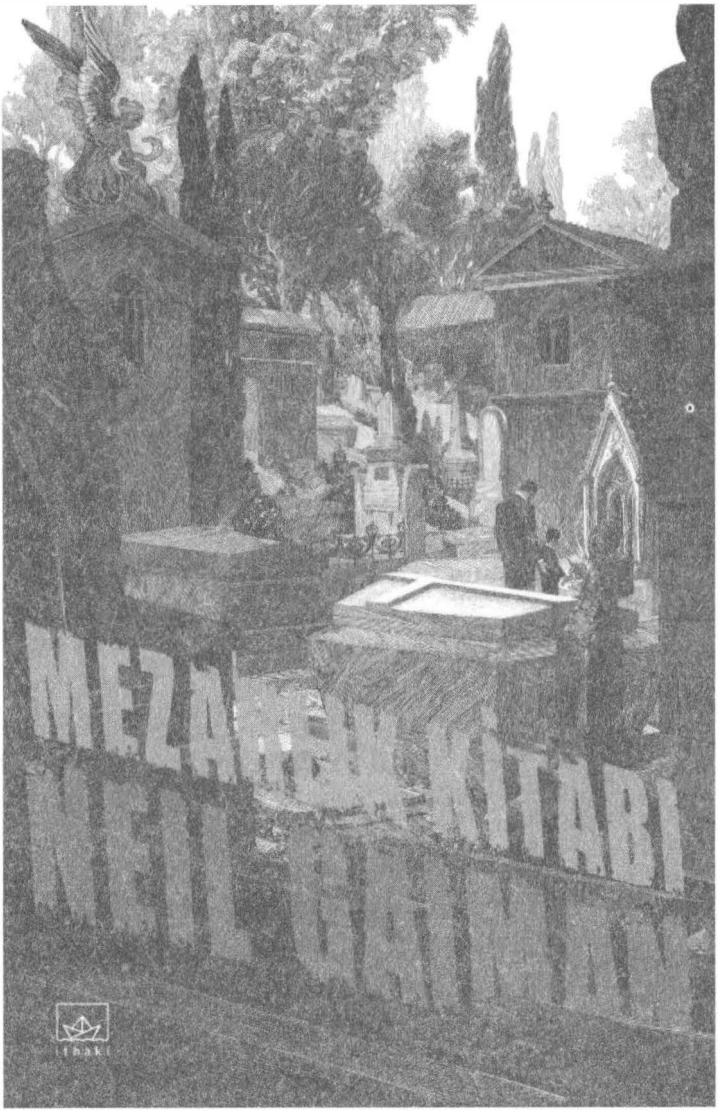
Normalde, ilk dönemin başlangıcından önceki gece Koralin kuruntulu ve endişeli olurdu. Ama okulda onu korkutabilecek hiçbir şey olmadığını fark etmişti.

Gece havasında tatlı bir ezgi duyduğunu sandı: tuşlarına ancak beyaz farelerin küçük pembe parmaklarının basabileceği kadar küçük, mini mini gümüş trombonlar, trompetler, fagotlar, flütler ve tubaların çalabileceği türden bir müzik.

Koralin, iki kız ve oğlanla birlikte çayırdaki meşe ağacının altında olduğu düşü hayal etti ve gülümsedi.

İlk yıldızlar çıkarken Koralin sonunda uykuya daldı. Yukarı kattaki fare sirkinden gelen narin müzik ılık akşam havasına yayılıyor, dünyaya yazın bitmek üzere olduğunu bildiriyordu.

BAYBOBO
FARESTADAST

MEZARJEM KITABI
NEIL GAIMAN
Inak

HUGO EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

NEBULA EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

LOCUS EN İYİ GENÇ YETİŞKİN ROMANI ÖDÜLÜ

BRAM STOKER EN İYİ GENÇ YETİŞKİN ROMANI ÖDÜLÜ

"ÇÜNKÜ," DEDİ KORALİN, "BİR ŞEYİ KORKMANA RAĞMEN YAPIYORSAN, BU CESURCADIR."

Koralin ve ailesinin yeni evinin tuhaf bir havası vardı. Tuhaflığın sebebi evi saran sis değildi. Gözlerini Koralin'in üzerinden ayırmayan kara kedi de. Çay yapraklarından fal bakan yeni komşuları Bayan Spink ve Bayan Forcible'ın da durumla bir ilgisi yoktu. Sebep diğer evdi: Misafir odasındaki eski kapıdan geçilebilen ev.

Bu evdeki düğme gözlü, beyaz tenli diğer annesi ve babası, Koralin'in kendilerine katılmasını bekliyordu. Ve onlarla birlikte orada kalmasını. Sonsuza kadar...

Neil Gaiman'ın kaleminden çıkan en tüyler ürpertici eser olan *Koralin*, yaş sınırı tanımayan. *Alice Harikalar Diyarında* ile karşılaştırılacak kadar güçlü ve eşsiz bir kitap.

Çeviren: Niran Elçi

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786053 759683

/ithakiyayinlari

Kapak İllüstrasyonu: Dave McKean